

Book Sharing

စတုရန်းသင်တန်း

ဂျပီမော်

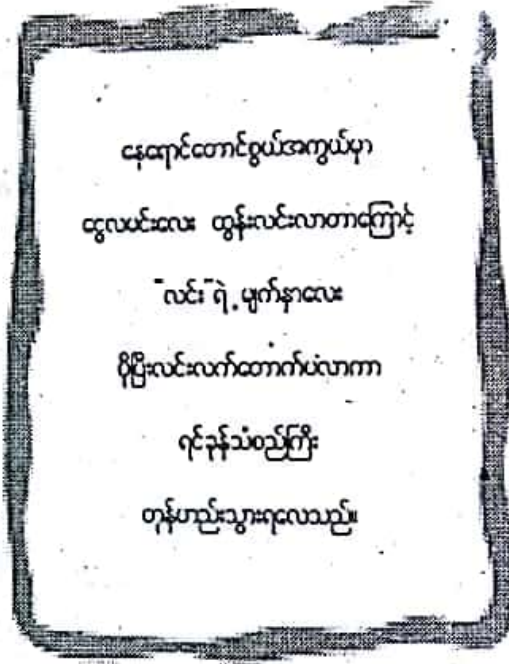
နေမင်းထက် ဖြင်းသော
လမင်းထက် လင်းသော

(၁၁၅၆၈၇ : ၅၆၈၇၇၇၇၇)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာပုဒ်ပြုချက်အမှတ် - - ၅၀၀၇၆၈၀၇၁၀
- ပျက်နှာ - ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၁၆၄၁၀၁၀
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - - ပထမကြိမ်၊
၂၀၁၀၊ ဒီဇင်ဘာ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၇၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊
ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအေဂျင်စီ
အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ပျက်နှာဖုံးသရုပ်ဆောင် - လှယမင်းဖြူ
- ပျက်နှာဖုံးဓာတ်ပုံနှင့်ဒီဇိုင်း - ယုဝ
- ဖြန့်ဖြူး - ၁၀၀၀ ကျပ်
- အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

လေစီဇော် ၈၉၅-၈၃
 * နေပင်းထက်ပြင်းသော လမင်းထက်လင်းသော / လေစီဇော်၊
 - ရန်ကုန်၊ ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၀။
 ၂၇၇ စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ
 (၁) နေပင်းထက်ပြင်းသော လမင်းထက်လင်းသော

ရွှေပဒေသာစာပေ

မေတ္တာလှိုင်းရှင်း
 ကိုယ့်ကိုနှစ်နာအောင်
 လုပ်သွားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို
 အပင်ပန်းခံပြီး လက်စားချေရာမလိုဘူး။
 ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
 "ဝင့်ဆိုတာ နောင်ဘဝကျတော့" ဆိုတဲ့
 လူတိုင်းသုံးနေကျစကားကို
 ကျွန်မက လက်ခံလို့ပဲ။
 တစ်နေ့နေ့မှာ သူများကိုနှစ်နာအောင်လုပ်ရင်
 ကိုယ့်ကိုလည်း နှစ်နာခေါ်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုကတော့
 တစ်နေ့ရာကနေ သေချာပေါက်ပေါ်လာမှာပဲ။
 ဝင့်လိုက်တယ်ဆိုတာ အဲဒီပဲ
 အဲဒီဝင့်ကပဲ အဲဒီလူကို
 လက်စားပြန်ချေလေလိမ့်မယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မေပေရုသ်လင်း
 ညဘက် ကောင်းကင်ကိုကြည့်ရင်
 အမှောင်ထုကိုပဲ ကြည့်မလား...
 ကြယ်လေးတွေကိုပဲ ကြည့်မလား...
 လူတစ်ယောက်ကို ပေါင်းပယ်ဆိုရင်က
 သူ့ရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုကြည့်ပြီး ပေါင်းမှာလား
 မိတ်တတ်ကိုကြည့်ပြီး ပေါင်းမှာလား။

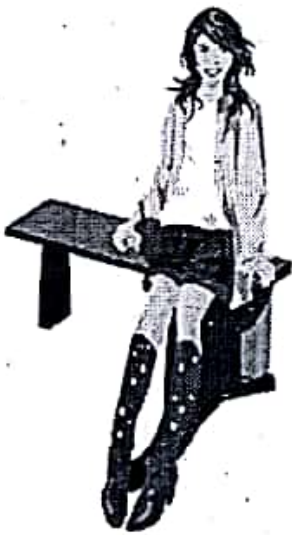
ရွှေပဒေသာစာပေ

တန်သာခမင်း
 ငွေကို ငွေလိုပြိုင်မှ
 ငွေလိုပြိုင်ရင် လျှောက်သုံးနေပီမှာ
 နားလည်လား...
 ကိုယ်လျှောက်တဲ့လမ်း မကောင်းရင်
 ချက်ချင်းလမ်းခွဲခြစ်လိုက်တဲ့ တန်ခိုရင်လိုပြိုင်
 ဒီတံထဲမှာ ကျွန်တားသင့်ရင်လည်း
 ကျွန်တားရမယ် တန်ခိုရင်လိုပြိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တန်သာလမင်း
 "လ" သာရင်
 လူတွေ အရမ်းပျော်ကြတယ်နော်
 "လမ်း" ကို လူတိုင်းချစ်တယ်
 ဒါကြောင့်...
 ကိုယ်က မင်းရဲ့...
 မှိုင်လမ်းခွဲခြစ်ချင်တယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁)

မေကျာထိုင်ရှင်း & မေပေရယ်ထင်း

လူတစ်ယောက်မှာ အကြိုက်တစ်မျိုးစီရှိသလို စရိုက်တစ်မျိုးစီလည်း ရှိကြပါသည်။ ဥပမာ-

- (၁) ပြစ်သလိုနေထိုင်တတ်သောစရိုက်၊
- (၂) စည်းစနစ်အလွန်ကြီးပြီး နေရာတိုင်းကို အသေးစိတ်ရှုမြင်ဝေဖန်တတ်သောစရိုက်၊
- (၃) သန့်သန့်ပြစ်ပြစ် ကြွကြွရွရွနေထိုင်တတ်ပြီး မာနခေါင်ဒိုက်နေတတ်သောစရိုက်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

စသဖြင့် ပြင်လို့မရသည့်စရိုက်မျိုးပေါ့။ 'လင်း'ကတော့ ထို ဥပမာသုံးခုထဲမှ နံပါတ်(၁)အမျိုးအစားထဲတွင် ပါဝင်သူဖြစ်သည်။ ထိုဖြစ်သလိုပေါ့ပျက်ပျက်နေထိုင်တတ်သောစရိုက်ကြောင့်ပင် လင်း အဝထဲကို မထင်မှတ်သောဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်က ရုတ်တရက် ခုန်ပေါက်ဝင်ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်၏။ အဖြစ်အပျက်မှာ...

“မေလင်းရေ! မေလင်း”

သီချင်းဆိုနေစဉ် သီချင်းသံကိုဖောက်ထွက်အောင် ပေါ်လာ သော Intercom မှ မမကြီး၏အသံကြောင့် feel ပျက်သွားရ၏။

“မေလင်း... ပြီးပြီလား။ သွားရအောင်”

ထပ်အော်ခေါ်မှ 'လာပါပြီ မမကြီး' ဟုပြန်အော်ပြီး ဂစ်တာ ကိုချ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟင်! နင် ဒီပုံစံကြီးနဲ့လိုက်ဖို့မလို့လား။ လုပ်ပြန်ပြီ... စိတ် ညစ်လိုက်တာ မေလင်းရယ်။ စောစောကတည်းက ပြင်ထားပါလို့ ပြောရဲ့သားနဲ့။ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“သီချင်းတစ်ပုဒ်စပ်ပြီးလို့ ဆိုကြည့်နေတာ မမကြီးရဲ့။ လင်း အလုပ်က အာရုံလာတဲ့အချိန်မှာ လုပ်ရတာကို။ ဒီပုံစံက ဘာဖြစ် နေလို့လဲ။ ဝတ်ထားတာတွေအားလုံး US တွေချည်းပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြောရင်း တံခါးကိုပိတ်လိုက်တော့ လင်း၊သွားလို့မရအောင် မမကြီးက ရှေ့တည့်တည့်မှာ ခါးထောက်၍ပိတ်ရပ်လေသည်။

ဘိတ်လီဖြစ် စလင်းဘက်ဘိတ်ကိုလွယ်ပြီး ပိတောက်ခြောက် ရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်၊ ပြင်သစ်ဆံထုံးတို့ဖြင့် စိန်တွေဖြူးဖြူးဖျပ် 'ရုပ်လက်နေသောမမကြီး' 'မေဂျူလိုင်ရှင်း' ၏မြည်တွန်တောက်တီး မှုတွေကို ရိုးဘီနေပေမယ့်လည်း ဝတ္တရားအရ မညည်းမညူနာခံရ ပါတော့မည်။ ထိုသို့ပြောနေဦးမည်မှာ သူ့အလုပ်တိုက်သို့ နှစ်ခါပြန် သုံးခါပြန်ပို့ရတာထက်ပင် ကြာမှာဖြစ်၏။

“နင့်ဟာနင် ကိုရိုးယားပဲဝတ်ဝတ်၊ အမေရိကားပဲဝတ်ဝတ် ဒီလိုဘောင်းဘီတို့နဲ့ ဆံပင်ရှုပ်ပွမှုကြီးကို ငါမပြင်ချင်တော့ပါဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ။ ပါးပေါ်က ပါးကွက်ကြီးကလည်း အဇူးမတစ် ယောက် လိမ်းထားသလိုပဲ။ အင်္ကျီကြီးကလည်း ဘောင်းဘီကိုပုံ တော့မယ်။ ဒီပုံစံမျိုးကို ဘယ်သူက လေးစားမှာလဲ။ ငါ့ညီမလို့မထင် ဘဲ၊ ဒရိုင်ဘာလို့ပဲထင်တော့မှာ။ မိန်းကလေးဒရိုင်ဘာတွေတောင် နင့်ထက် သားနားနေပြီ။ အခု ပါးကွက်ကိုဖျက်၊ အဝတ်အစားလဲ”

“ဟာ... မမကြီးကလည်း အရပ်ပဲ။ နေ့တိုင်းပြောနေတာ မမောနိုင်ဘူးလား။ လူလေးစားတာတွေ၊ မလေးစားတာတွေ လင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဒုရိုင်ဘာထင်တော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ မမကြီးရဲ့ဒရိုင်ဘာပဲဟာ... ဒီမှာ ဒေါ်မေရှင်။ အဝတ်အစားလည်းမလဲနိုင်ဘူး။ သနပ်ခါးလည်း မဖျက်နိုင်ဘူး။ မနက်ကမှ ထုတ်ဝတ်ထားတာတွေနော်၊ ပွေးပြီး သန့်နေတာပဲ။ သဘောပေါက်”

“အဲဒါ နင်နဲ့ငါပဲသိတာဟဲ့”

“ဘယ်သူသိဖို့လိုသေးလို့လဲ။ ဒီလိုဒီရိုင်းဖို့ ဘယ်လောက်တန်တယ်ဆိုတာ ဝတ်ဖူးတဲ့လူတွေသိတယ်။ မမကြီးကိုပို့ပေးရုံသက်သက်နဲ့ ဖိုးထည်တွေ၊ သတို့သမီးဝတ်စုံတွေဝတ်နေရဦးမှာလား။ ပေး... ကားသော့၊ ဟာ... နေဦး၊ ဖုန်းပေးကုန်ခဲ့ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို လင်းအခန်းပြန်ဖွင့်ပြီး ဖုန်းဝင်ယူလိုက်ရသေးသည်။

“ဒီလိုပြီးလွယ် ပေါ့ပျက်ပျက်စိုက်ဖို့တွေနဲ့ ငါနဲ့တော့မဖြစ်တော့ပါဘူး မေလင်းရယ်။ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် အပြင်သွားချင်လို့ ဖို့ခိုင်းလိုက်ရင် ဒီပုံစံနဲ့ ကြိုပြောလည်း ပြင်ထားတာမျိုးမရှိဘူး။ သီချင်းဆိုတဲ့အလုပ်က ဘယ်လောက်အရေးကြီးနေလို့လဲ။ အဲဒီအလုပ်က ငါ့ကိုလိုက်ပို့မယ့်အချိန်ကျမှ အာရုံရသလား”

“ကျွတ်! အနုပညာရှင်တွေရဲ့အလုပ်ဆိုတာ မမကြီးရဲ့စည်း

စနစ်တွေလို သူ့အချိန်နဲ့သူ့ လုပ်လို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဖို့ မနက်ဘက်မှာ အာရုံရနေတာ။ ကျောင်းဖွင့်ရင် ညဘက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမှာ။ လင်းရဲ့အလုပ်ကိုအထင်မသေးပါနဲ့။ အောင်မြင်သွားရင် နိုင်ငံပေါင်းစုံက သီချင်းဆိုပိတ်မှ မမကြီးလိုက်ရတာ မောနေဦးမယ်”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ အဆိုတော်က မဖြစ်သေးဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်တာနဲ့ပဲ ရူးသွားဦးမယ်”

“ကဲပါ... မကြီးရယ်၊ သွားရအောင်ပါ။ ဒီလိုပြောနေမယ့်အစား ထွက်သွားရင် ရောက်နေပြီ။ လင်းမပြင်တာ မဆင်တာတွေကို အရေးလုပ်မနေနဲ့။ မကြီးရဲ့ခန်းကို အချိန်မှန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးတာမှလား။ ပြန်ရောက်ရင် လင်းအလုပ်ပြန်လုပ်ရမှာ။ အဝတ်တွေလဲနေရတာ ဘယ်လောက်အလုပ်ရှုပ်လဲ”

ဟုပြောပြီး ဖိနပ်ပါမလဲဘဲ အိမ်တွင်းစီးဖိနပ်ဖြင့် ရှေ့မှခပ်သွက်သွက်ဦးဆောင်ထွက်လိုက်လေရာ မမကြီးက...

“ကြည့်စမ်း! တွေ့လား။ ဖိနပ်ကအစ မပြောရင် မလဲဘူး။ ကပျက်ကချော်နိုင်လှသည်လား မေလင်း။ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ stage ပေါ်တက်ပြီး ဘယ်လိုသီချင်းဖျိုးကိုဆိုမှာလဲ”

ဆိုပြီး လင်းရဲ့တိရစ္ဆာန်ပွဲကြီးကို ရွဲသွားအောင် လှမ်းဆွဲပြန်လေသည်။

“ဒီလောက်ညှော်နေမှတော့ မေ့သွားပြီပေါ့။ အိမ်ရှေ့တံခါးနားမှာလည်း မိနပ်အပိုထားပါသေးတယ်မကြီးရဲ့။ အဲဒါစီးလိုက်ပါမယ်”

“ဟော... ဒီနှစ်ယောက် ခုထိမသွားရသေးဘူးလား”

နှစ်ယောက်သား အလုပ်မသွားခင် ဆူဆူညံညံနှင့် ဆွဲလား၊ ရုန်းလားမြစ်နေပုံကြောင့် အခေါ်တစ်ယောက်လိုဖြစ်နေသော (အိမ်ဖော်) ခေါ်မြရိက အနားရောက်လာ၏။

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ အပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း ကြည့်ပြောနေရတာ”

“နောက်ကျနေပါဦးမယ်ကွယ်၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့။ သမီးလေးစရိုက်ကိုလည်း သိရဲ့သားနဲ့။ ကျောင်းပိတ်တုန်းလေး သနပ်ခါးနဲ့အင်္ကျီပွဲကြီးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာကို။ ဒီဝတ်စုံကလည်း အကောင်းစားတွေပဲ”

“အို... ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ ဘယ်လောက်ပဲလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနေ။ အဲဒီစရိုက်ကို မကြိုက်လို့ဆုံးမနေတာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒီပုံစံကြီးနဲ့ ဘယ်သူက ညီအစ်မအရင်းလိုထင်မှာလဲ။ ဒီမှာပေလင်း၊ ဒီလိုဖြစ်သလို ပေါ့ပျက်ပျက်စရိုက်တွေကို ကြိုးစားပြီး ပြုပြင်ပါ။ ငါတစ်စက်ကလေးမှကြည့်မရဘူး။ ငါလုပ်နေတဲ့အလုပ်နဲ့ ငါဆက်ဆံနေတဲ့လူတွေက အာလုံး High Class တွေချည်းပဲ။ အထူးသဖြင့် နာမည်ကြီးအနုပညာအသိုင်းအဝိုင်းတွေအများဆုံးပဲ။ နင့်ကိုလိုအပ်လို့ လှမ်းခေါ်ရင်တောင် ဘယ်နေရာမှာ သွားသုံးရမလဲ”

ရန်တွေ့သလို ခါးထောက်ပြီး ပြောပြန်တာမို့... :

“လင်း၊ စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

ဟုပြောပြီး ခေါင်းကို တချင်းချင်းကုပ်လိုက်မိတော့သည်။

“ဘာစိတ်ညစ်တာလဲ။ ခုခေတ်လူတွေက အဓိကကျတဲ့စိတ်ဓာတ်ကို နောက်မှကြည့်တာ။ လောလောဆယ်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ပုံစံကိုသာကြည့်ပြီး ဆက်ဆံချင်ကြတာ။ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် လူအထင်ကြီးအောင်၊ လူလေးစားအောင်၊ လူတွေအားကျအောင် နေထိုင်ပြရမယ့်ပညာလိုတယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား။ နင်ခေတ်လူငယ်မဟုတ်ဘူးလား မေလင်း။ ဒီလောက် ဖက်ရှင်စတိုင်လ်တွေ အရမ်းကျနေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ ငါ နေရာတကာလိုက်ပြောနေရဦးမှာလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပြဿနာပဲကွာ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စကို ပုံကြီးချဲ့နေပြန်ပြီ။ လူမှာ အရေးကြီးတာ စိတ်မဟုတ်ဘူးလား။ လူတစ်ယောက်ကို ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင် အင်တွေနဲ့တွေ့တော့ အယ်လိုလုပ်မလဲ။ ခုခေတ်မှာ... ဘယ်သူ့ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် အလန်းလေးတွေချည်းပဲ။ အမှန်လေးက မရှိသလောက်ရှားတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့လူတွေကလည်း ရှယ်တွေဝတ်ပြီး ခွင်ရိုက်ချင်တိုင်း ရိုက်နေကြတာ။ မကြီး ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

“တော်စမ်း၊ နင့်ကိုဆုံးမနေတာနော် မေလင်း၊ ဆရာမလုပ်နဲ့၊ အသံကလည်း ပြာတာတာနဲ့၊ အဆိုတော်မဖြစ်ခင် လည်ချောင်းခွဲရတော့မယ်”

လင်းအသံက အခုရက်မှာ သိချင်းအဆိုများတာရယ်၊ အခြေခံကောင်းအောင် ခါတိုင်းထက် ပိုမိအားပေးပြီး ကျင့်ထားတာရယ်ကြောင့် အသံဝင်နေတာဖြစ်သည်။ ဥပမာ ဆုန်သင်းပါရ်တို့ မိမိခဲတို့စကားပြောသည့်အသံမျိုး၊ ထိုအသံမျိုးက ဘယ်လောက်ဝင်ဝင် သိချင်းဆိုလိုက်လျှင်တော့ ရှယ်ဖြစ်နေတတ်သည်။

“ဆရာလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး မမကြီးရဲ့၊ မကြီးရဲ့အိုင်ကျွဲတွေ မလန်းတော့တာကို ပြောပြတာပါ။ ဒါဆို လင်း၊ ဥပမာတစ်ခု

ရွှေပဒေသာစာပေ

မေးမယ်။ မကြီးကော အာရီးမကော၊မြေကြည့်ပါ”

“အဲမယ် အဲမယ်... ကြည့်စမ်း! နင်က အကြီးလား၊ ငါက အကြီးလား၊ ငါ့ကိုများ မေးလားမြန်းလားနဲ့”

“ကဲ... မေးမှာသာ မေးစမ်းပါ သမီးလေးရယ်၊ မြန်မြန် မေးပြီး မမကြီးကို မြန်မြန်သာဖို့ပေးလိုက်။ အခေါ်ကြီး ကြိုးစားပြီး ပြောပါမယ်”

လင်းက မေးခွန်းထုတ်မယ်ဆိုသောကြောင့် မမကြီးက မခံချီ မခံသာဖြစ်သွားပေမယ့် အိမ်ဖော်ခေါ်မြုရီ (လင်းတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ nick name အခေါ် 'အာရီးမ')က MRTV မှလာသော 'ရသစုံလင် အင်တာနက်ဥယျာဉ်' ထဲကလို ဖြေဖို့အားသန်နေလေသည်။

“သမီးမေးမှာက လွယ်လွယ်လေးပါ။ ညဘက်ကောင်ကင်ကို ကြည့်ရင် အမှောင်ထုကိုပဲကြည့်မလား၊ ကြယ်လေးတွေကိုပဲ ကြည့်မလား”

“အမှောင်ထုကို ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်မလဲသမီးရဲ့၊ ကြယ်လှလှ လေးတွေကိုပဲ ကြည့်မှာပေါ့”

အာရီးမက တက်တက်ကြွကြွမြေပေမယ့် မမကြီးကတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပျက်စောင်းထိုးငါး။

“လူတစ်ယောက်ကိုပေါင်းမယ်ဆိုရင်ကော သူ့ရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကိုကြည့်ပြီး ပေါင်းမှာလား။ စိတ်ဓာတ်ကိုကြည့်ပြီး ပေါင်းမှာလား။”

“စိတ်ဓာတ်ကိုကြည့်ပြီးပေါင်းမှာပေါ့သမီးရဲ့။ စိတ်က အဓိကပဲ။ စိတ်လှရင် လူမလှတောင် မျက်နှာက ကြည်ကြည်လင်လင်လေးနဲ့ လှသလိုဖြစ်နေတတ်တယ်တဲ့”

“အမယ်လေး... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ။ အတိုင်အဖောက်တွေ ညီနေလိုက်ကြတာ။ အာဇီမနော်... ရှင်းရှေ့မှာ ဘက်လိုက်တဲ့စကားမျိုးမပြောနဲ့။ ကလေးကိုဆုံးမတဲ့နေရာမှာ ကြီးတဲ့လူကပါ ဝိုင်းပြီးဆုံးမမယ်ပရိုဘူး။ အားပေးအားမြှောက်ပူနဲ့ ကိုရိုယာလတ်လမ်းတွေ မကြည့်ရဘဲဖြစ်သွားမယ်”

“အို... အဲဒီလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မေရှင်းရယ်။ ဘက်လိုက်ပြီး မြေတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ သူပေးတဲ့အတိုင်း စိတ်ထဲမှာရှိသလို ပြောလိုက်တာပါကွယ်”

လင်းရယ်နေလိုက်မိ၏။ ထိုအချိန်မှာ မမကြီးအိတ်ထဲမှ ဖုန်းက ထအော်လေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မင်း... ပြော”

“...”

“အေး... အခုထွက်လာပြီ။ အကယ်ဒမီပွဲအထဲ မှီလား။ ပွဲတက်ဝတ်စုံ စပွန်ဆာမပေးဘူးဆိုတာ သိအောင်ပြော ထားနော်။ နာမည်ကြီးငါးဦးအတွက် စီစဉ်ပေးထားတာပဲမို့တယ် လို့”

“ဪ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို နဲ့ခန်းထဲမှာပျော်စရာပဲလို့လား။ ပွဲက အရမ်းကပ်နေပြီ။ သိပ်မကြာဘူး... ခုပဲရောက်မှာပါနော်။ အိုခေ”

မမကြီးရဲ့စကားတောင် မဆုံးသေး။ လင်းဆီကိုလည်း ဖုန်းဝင်လာတာမို့ အပြင်ကို ဖုန်းပြောရင်း ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ‘အခုထွက်လာပြီ’ ‘တို့... အခုပဲရောက်မှာပါ’တို့ဆိုလျှင် ထွက်ဖို့ပြင်တုန်းဟုသာမှတ်ပါ။

အဲဒီလိုဖုန်းတွေဝင်လာမှ မမကြီး၏ Rap စာသားများက တစ်ခန်းရပ်မှာဖြစ်၏။ လင်းက အော်ဟစ်ပြောရင်း နောက်က ရဲလိုက်လာသည့်အတိုင်း ကတိုက်ကရိုက်ထွက်လာလေရာ မမကြီးကလည်း ဘောက်ဆတ်ဘောက်ဆတ်ဖြင့် လင်းကိုမိအောင် အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်လာပုံကြောင့် အာရုံမက ကြောင်တောင်တောင်ကျန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခဲလေဇါတ်

"ဟုတ်လား၊ ခုတော့မလာကြနဲ့ဦး။ ငါ၊ မမကြီးကိုလိုက်ပို့ဖို့ အိမ်က ထွက်နေပြီ။ Beauty Spa က နေ့လယ်လောက်မှသွားပေါ့။ ဒီနေ့ဘာထူးသေးလဲ"

"သံသာက နင်အဆိုသင်တန်းတက်ဖို့ သူ့အဖေစီစဉ်ပေးထား တယ်တဲ့။ မနက်အစောကြီးက နင့်ပုန်းခေါ်မရဘူးပြောတယ်"

"ဟုတ်တယ်။ ငါ သိချင်းဆိုနေလို့"

"သန်ဘက်ခါ မျှော်စင်ကျွန်းမှာ ရှိုးပွဲတစ်ပွဲရှိတယ်၊ မေလင်း။ နင်ကြိုက်တဲ့ Hip Hop အဆိုတော်တွေ အများကြီးပါမယ်။ ချမ်း ချမ်းတို့၊ ဖြူဖြူကျော်သိန်းတို့လည်းပါမယ်တဲ့။ နင်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကိုကြီးကိုစီစဉ်ခိုင်းလိုက်မယ်"

"ဘယ်လက်လွတ်လို့ဖြစ်မလဲ။ Ok, Thank you နော် စနိုး။ အဲဒီနေ့ည Dinner ကို ငါတာဝန်ယူတယ်"

"Melody World 2008 အရင်းကောင်းတယ်နော်။ နင် နားထောင်ပြီးပြီမှလား... ဆီယွန်ဆေး အယ်လဘတ်အသစ်ထွက် တယ်တဲ့။ လေဒါတ်ဂါလည်း ထွက်တယ်ပြောတယ်... ဂျက်ရာတို့၊ ဘရစ်တနေးစပီးယားတို့၊ ရိုဟန်းနာတို့ကတော့ Selection တွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အများကြီးပဲတဲ့"

"အဲဒါတွေက အိမ်မှာအများကြီးပဲ။ ငါ့အိမ်ကိုတွေ့ပို့ပေးထား တာ။ မြန်မာအဆိုတော်တွေထဲက ဘာထွက်သံကြားလဲ"

"အခုတလော ငြိမ်နေတယ်ထင်တာပဲ။ နင်မှမသိရင် ငါတို့ ဘယ်သိမှာလဲ။ Selection တွေတော့ လုပ်စားနေကြတာ အများ ကြီးပဲဟာ။ တော်တော်ကောင်းတယ်။ အဲဒါတွေက ခွေဆိုင်မှာမေး မှ အစုံရတာ"

"အိုခေ... ငါ၊ မမကြီးကိုပို့ပြီးရင် လျှောက်ကြည့်လိုက်မယ် လေ။ ပြီးရင် နင်တို့နှစ်ယောက်ဆီလာခဲ့မယ်။ နင်တို့ဘာမှာဦးမလဲ"

"မမှာတော့ဘူးလေ... နေ့လယ် အပြင်ထွက်မှာပဲဟာ။ နင့် အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့သတင်းမို့လို့ ပို့လိုက်တာ။ လေသံက သွက်နေ တာပဲ။ ဘာလဲ... နင်၊ မမကြီးဆီက မုန့်ဖိုးတွေအများကြီးရထား လို့လား"

"နိုးနိုး... နင်ပြောမှတောင်းဖို့ သတိရတော့တယ် စနိုးရေ။ အပွမ်းခံနေရလို့ဟေ့။ သူ့ ဆက်ပွမ်းလို့မရအောင် ကိုယ်က အရင် သွက်ပေးထားရတာ။ ကြားလား... ဟဲလို့... မိုက်ကယ်။ ဟေး... ယူကြားလား။ ဟေး... ယူကြားလား"

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ဟား... ဟား... ဟား”

လင်းက စိုင်းစိုင်း၏ ခင်ကြီးကျယ်ထဲမှ နန်းဆုရတီစိုး ဒီဇိုင်းကို ခုတ်တရက်ပြောလိုက်မိတာမို့ စနိုးက အသားကုန်ရယ်လေရာ လင်းပါ တဟားဟားအော်ရယ်မိလေသည်။ မှန်းမိတ်ပြီး ကားထဲဝင်လိုက်တော့ မမကြီးကပါ ကားထဲဝင်၍ တံခါးကို ဘုန်းခနဲပိတ်ကာ...

“တစ်လျှောက်လုံး မှန်းကိုအော်ဟစ်ပြောလာတာ ကြားသမျှ ဘာတစ်ခုမှ ရေရေရာရာမပါဘူး။ ဒါကြောင့် နင့်ဖုန်း Bill တွေ စာရမ်းကျတာ၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အာပြကြီးနဲ့ အော်ပြောနေတာ လူကြားလို့မကောင်းဘူး၊ တချို့ကောင်မလေးတွေများ ပြောလို့ပြောမှန်းတောင်မသိရဘူး။ ရှေးရှေးကတည်းက မိန်းကလေးဆိုတာ အရှက်သိက္ခာကို ကိုယ်စားပြုတယ်တဲ့နော်... မေလင်း”

ဆိုပြီး Rap စာသားများကို နောက်တစ်ခန်း ထပ်မံဖွင့်လှစ်ပြန်ချေပြီ။

ဒီလောက်အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး ရယ်ဟောနေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိန်းကလေးလို့ရာ ထင်သေးရဲ့လား။ အရှက်သိက္ခာဆိုတာ

ဘယ်နေရာမှာ သုံးမလဲ၊ လမ်းပေါ်မှာ လူမြင်မကောင်းတဲ့ပုံစံနဲ့ အော်ကာဟစ်ကာနဲ့ နင့်ကိုဘယ်လိုထိန်းရပါ့မလဲမေလင်းရယ်၊ ငါတော့ သေချင်တာပဲ”

“မမကြီးရယ်... လင်းမှာ သူ့အကန့်နဲ့သူခိုပါတယ်။ ဘယ်လိုလူမို့ကို ဘယ်လိုလေသံနဲ့ပြောရမယ်ဆိုတာ Expert မြစ်ပြီးသားပါ။ စနိုးတို့လိုသူငယ်ချင်းမို့လို့ အသံလည်းဝင်နေတာနဲ့ ဒီလိုအော်ဟစ်ရယ်ဟေ့ပြီး နောက်ပြောင်နေတာပေါ့။ လူတိုင်းကို ဒီလိုမျိုး ဆက်ဆံနေတယ်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်။ မကြီး ကြားဖူးတဲ့ကောင်မလေးတွေလို တိုးတိုးလေး ကျလိကျလိနဲ့ ကြုံရမယ့်အထာမျိုးတော့ မရှိဘူးနော်”

“တော်ပြီ... ဆင်ခြေပေးခဲ့၊ မြန်မြန်မောင်း၊ နောက်ထပ် မှန်းဝင်လာရင် ငါနားတွေ ထူပူနေလိမ့်မယ်”

ဟု ဟန်လိုက်တော့ လင်းက ပြုံးလျက် မမကြီးကြိုက်တတ်သည့် Piano ခွေလေးကိုဖွင့်ပေးလိုက်မှ မမကြီးက သက်ပြင်းချပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လိုက်ပါလာခဲ့၏။

SHIN LIN

Wedding Dress & Photo Studio

ဆိုသည့်လုပ်ငန်းနှင့်အတူ...

ရှင်းလင်း ပုဒ်လေးပိုင်းထည်တိုက်

လုပ်ငန်းကိုပါအတူတွဲ၍ ခမ်းခမ်းနားနားဖွင့်လှစ်ကားသော မမကြီး၏အလုပ်တိုက်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် လင်းက ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး မမကြီးကို ဖျပ်ခနဲပွေ့ဖက်၍ ပါးပြင်ကိုမွှေးလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ... မုန့်ဖိုးလိုချင်ပြီမှလား။ မြို့ထဲပွေ့မယ်၊ ခွေတွေဝယ်မယ်၊ မုန့်တွေဝယ်မယ်။ အိမ်ကပိုက်ဆံထည့်ဖို့ မေ့လာခဲ့တယ်။ ဒါပဲပြောတော့မှာမှလား။”

လင်းပြုံးစိမ်းလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဒီလို ငါ့ကားနားမထောင်ဘဲ ငါမကြိုက်တဲ့စရိုက်မီးရုံတို့ ညီမတစ်ယောက်ကို တောင်းတိုင်း ထုတ်ပေးရမှာလား။”

“လင်းကြီးစားပြီး ပြုပြင်ပါမယ်။ လင်းက မမကြီးအပေါ်ကို မိုက်ဆိုးဆိုးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မကြီးက လင်းအပေါ်မှာ အစ်မတစ်ယောက်ထက်ပိုတဲ့ မိဘလိုချစ်ချင်းမေတ္တာတွေ၊ ကျေးဇူးတွေရှိနေတာမို့လို့ နွဲ့ဆိုးဆိုးနေမိတာပါ။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်။”

ရွှေပဒေသာစာပေ

လင်းသည် ထိုစကားကို စောစောကလို လေသံဖျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ခွဲခွဲနဲ့နဲ့အေးအေးကလေးပြောပြီး လက်ကလေး ပြန်ပေးလိုက်သောအခါ မမကြီးက ဖျက်စောင်းလှလှကလေးပစ်လျှက် သိရဲ့သားနဲ့များဆိုပြီး ငွေတစ်အုပ်ထုတ်ပေးလေ၏။ နောက်မှ ဘယ်လိုနေနေလေ့၊ လင်း၊ ဖျပ်ခနဲ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထိုးထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှဆင်းသွားသောမမကြီးကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သေး၏။

“မမကြီး... ချစ်တယ်။ တာ့တာ။”

“အင်း... ကောင်းကောင်းသွား။”

လင်းသည် ကပ္ပလီအဆိုတော် Akon ၏အခွေကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပြီး လိမ့်လာခဲ့လေသည်။

လင်းနှင့်မမကြီးက ညီအစ်မအရင်းဆိုင်ပေမယ့် စရိုက်လုံးဝကွဲပြားခြားနားသူတွေဖြစ်သည်။ မသိလျှင် ညီအစ်မဆိုတာ ယုံနိုင်စရာမရှိသလို၊ အတူတွဲသွားလျှင်လည်း မမကြီး၏ခရိုင်ဘာဟုသာ ထင်ကြမှာဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ဝတ်ကောင်းစားလှလေးတွေ ဝတ်သွားတတ်လျှင်တော့ သားအမိဟု ထင်ရလောက်အောင် အသက်ကွာသူတွေဖြစ်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမကြီးရဲ့အသက်က (၄၀) ဝက်ပုမှာနေသည့် အစ်ကိုသုံးယောက်က အစဉ်လိုက် ၃၇ နှစ်၊ ၃၄ နှစ်၊ ၃၁ နှစ်တို့ဖြစ်ရာ လင်းကိုတော့ မေမေက မမကြီး (၁၉) နှစ်ကျော်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ရရှိလိုက်တာကြောင့် သားအမိလို အသက်ကွာနေခြင်းဖြစ်လေသည်။ (တစ်ခါတစ်ရံ မမကြီးက လင်းကိုမခိုင်လျှင် 'လူဘိုနောက်ကျ သားမို့လို့ ဆုံးမမရတာ' ဟုပြောတတ်၏။)

ပြီးတော့ လင်းက မမကြီးနဲ့ပဲ ရေဝက်ပါလာသလားမသိပါ။ လင်းကိုယ်ဝန်နှစ်လခန့်မှာ ဖေဖေဆုံးသွားခဲ့ပြီး မေမေကလည်း လင်းကိုမွေးပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ နှလုံးရောဂါနှင့်ဆုံးသွားခဲ့တာမို့ လင်းက မမကြီးပင် မိဘလိုသဘောထားပြီး ချစ်နေခဲ့ရတာဖြစ်ပါသည်။

မမကြီးကလည်း ညီမလိုထက် သမီးတစ်ယောက်လိုသာ ကိုင်တွယ်ဆက်ဆံခဲ့ပြီး ချစ်မြတ်နိုးနေခဲ့တာဖြစ်၏။ မျက်စိတောက်က ပျောက်ရင်လည်း မနေတတ်သလို မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြပြန်လျှင်လည်း လင်းက အမြဲအဆူအပူခံရလောက်အောင် ဗရုတ်ဗရက်ဖြစ်နေတတ်သည်။

မမကြီးက အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် နုပျိုချောမော

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူလည်းဖြစ်သေးသည်။ လုပ်ငန်းနှစ်ခုကိုဦးစီးပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာနေသောအဖို့ကြီးတစ်ယောက်မို့ လာရောက်ကမ်းလှမ်းကြသူတွေလည်း မနည်းလှ။ သို့သော် မမကြီးက ညီမနှင့် လုပ်ငန်းတွေကိုသာ အဖော်ပြုရင်း တစ်သက်လုံး အေးအေးဆေးဆေးနေထိုင်သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ်သည်။

မန္တလေးမှအင်္ဂါတွေ၏ ဖုတ်ထိန်းမှုအောက်တွင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ မမကြီးက ၁၈၊ ၁၉ အရွယ်လောက်မှာ Heart Break ဖြစ်ခဲ့သေးသည်ဟုဆို၏။ လင်း၊ လူ့ပြည်ကိုမရောက်ခင်မှာ ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စမို့ လင်းကတော့ ခြေခြေမြစ်မြစ်မသိပါ။

အဲဒီလို အသည်းကော အရှက်ကောကွဲအောင် မမကြီး၏ နှလုံးသားကိုရိုက်နှက်ခဲ့သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့်လည်း လင်း ဆယ်တန်းဖြေပြီးချိန်မှာ မမကြီးက ဝက်ပုမှာ ဒီရိုင်နာသင်တန်းသွားတက်ပြီး ရန်ကုန်မှာ အခြေချခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂါတွေ၏ပုံပိုးမှု၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘဝနာထားပြီး ကြိုးစားမှုတို့ကြောင့် မမကြီးက ရန်ကုန်မှာ နေရာတစ်နေရာရခဲ့ပြီး စီးပွားရေးလောကထဲမှာပဲ ပျော်ပွေ့ ရှင်သန်နေတော့တာဖြစ်၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုမမကြီး 'မေဂျူလိုင်ရှင်း'၏စရိုက်က...

- ❖ စည်းစနစ်အလွန်ကြီးပြီး နေရာတိုင်းကို အသေးစိတ်ရှုမြင် ဝေဖန်တတ်သူ။
- ❖ အဖို့ကြီးပီပီ ကြွကြွသိက္ခာကို အတိုင်းထက်အလွန် တန်ဖိုး ထားသူ။
- ❖ လူလေးစားအောင် နေထိုင်တတ်ခြင်းတွေ...
- ❖ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝရစိုက်ခြင်းတွေ...
- ❖ လူကဲ့ရဲ့ဝေဖန်မှာကြောက်ခြင်းတွေ...
- ❖ အရှက်နှင့်ပတ်သက်လျှင် ပဲ့တစ်စက်လေးလောက်မှ အစွန်း အထင်းမခံခြင်းတွေက တစ်ဖက်တမ်းခတ်လွန်းသူဖြစ်လေ သည်။

Chemistry Final တက်ရင်း အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ် အောင် ကြိုးစားနေသောလင်းကတော့ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ဘာ ကိုမှဝရမစိုက်တတ်သောလူမျိုးဖြစ်သည်။ လင်းရဲ့ဘဝမှာ အစစ အရာရာပြည့်စုံအောင် မမကြီးက ဖန်ဆင်းပေးခဲ့သော်လည်း မိဘ မေတ္တာစစ်စစ်ကိုတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖော်ဖွတ်ခဲ့တာကြောင့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန်လေးစားသည့် ချစ်ချင်းမေတ္တာမျိုး ကို အင်မတန်တန်ဖိုးထားပါသည်။

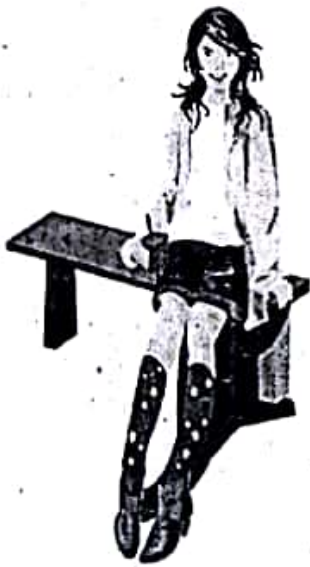
ဒါကြောင့် 'မေပေရယ်လင်း'၏စရိုက်က...

- ❖ တရားမျှတမှုကို လိုလားသူ...
- ❖ ရဲရင့်ထက်မြက်မှုကို နှစ်သက်သူ...
- ❖ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်သူ...
- ❖ လူလုံချင်းညှာတာ ထောက်ထားတတ်သူ...
- ❖ ဓနရုက်မောက်ပြီး မာနခေါင်ခိုက်နေသည့် လူစားတွေကို လုံးဝကြည့်မရသူ...
- ❖ လူလုံချင်း မတူမတန်သလိုလုပ်လျှင်လည်း နည်းနည်းလေးမှ သည်းခံစိတ်မရှိသူဖြစ်လေသည်။

အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးတွေလည်း ခိုအောင်းကိန်းဝပ်နေသူဖြစ် ပြန်သေးရာ လင်းရဲ့စိတ်နှင့်မတွေ့သူဆိုလျှင်တော့ ကြီးငယ်မရွေး ပညာပြန်ပေးရမှ ကျေနပ်တတ်သူဖြစ်လေသည်။

❁❁❁

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂)

ဟန်သာနေမင်း & ဟန်သာထမင်း

“ဒက်ဒီ... ဒီမှာ ဒက်ဒီအတွက် ဘောင်းဘီနဲ့ အင်္ကျီ၊ ဒက်ဒီ အကြိုက်ပဲ၊ ဖိုက်တယ်... အခုဝတ်လိုက်ပါ”

သူ ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာစဉ် သားက ပြောပြောဆိုဆိုဝင် လာပြီး ဝတ်စုံကို ခုတင်ပေါ်တင်ဖို့ပြင်သည်။

“ဟာ! ဟိတ်ကောင်၊ ခုတင်ပေါ် မတင်နဲ့လေ။ လျှော်ပြီးလို့ လား... စားပွဲပေါ်တင်”

“လျှော်ပြီးပြီ... ဒက်ဒီရ၊ လျှော်ပြီးသားကို စားပွဲပေါ်တင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရင်လည်း ဒက်ဒီက ပြဿနာလုပ်ဦးမယ်။ ဒက်ဒီအကြောင်းကိုသိ
လို့ကို ဝယ်ပြီးပြီးချင်း ဒေါ်ခင်လှကို လျှော်ခိုင်းထားပြီးသား။ သား
ပေးဖို့မေ့နေလို့”

“သေချာလို့လား”

“သားက အင်တုန်းက လိပ်ပြောဖူးလို့လဲ။ မယုံရင် ဒေါ်ခင်
လှကို ခေါ်မေးကြည့်”

“ယုံပါတယ်ကွာ... သေချာရင် ပြီးတာပါပဲ။ ပေးစမ်းပါဦး၊
ကြည့်ရအောင်။ မင်းကလည်း တကယ့် Active ပါလား။ ပုံစံကြည့်
ရတာတော့ လမ်းပေါ်ကို ခြေတစ်ဖက်ရောက်နေပြီ”

ဟုပြောရင်း သားဝယ်ပေးသည့်ဝတ်စုံကို ပြန်ကြည့်လိုက်
တော့ မီးခိုးရောင်အသားပျော့ပျော့ သတ္တလတ်သားစတိုင်လ်ပန်နှင့်
အဖြူရောင်ပေါ်တွင် မီးခိုးလိုလို၊ အနက်လိုလို Spot ကလေးတွေ
ပါသော 100% Cotton ရှပ်လက်တီဖြစ်လေသည်။

သူက အင်္ကျီဆိုလျှင် Spot ကလေးတွေ ကွမ်းနိုးစင်းကလေး
တွေပါသည့် နုနုရွှရွှာကလေးတွေနှင့် အရောင်နုအကွက်ကလေး
တွေ အစင်းကလေးတွေပါသည့် ရှပ်လက်တီလေးတွေကို ခရေဇီပြစ်
သူတည်း။ စပို့ရှပ်ဆိုလျှင်လည်း အရောင်ပျော့ပျော့ လက်တီကလေး

တွေကိုပဲ ငွေ့ဝတ်တတ်သည်။ ဘောင်းဘီကျပြန်တော့လည်း အဖြူ
အနက်၊ မီးခိုးတွေကိုသာ ခရေဇီအဖြစ်ဆုံးပင်။ တဲဒီလို သူ့အကြိုက်
ကို သားသာအသိဆုံးပို့ သားဝယ်ပေးသမျှဝတ်စုံဆိုလျှင် သူတစ်
ချက်ကလေးမှ ဇီလာကြောင်စရာမလိုအောင် ပြည့်စုံပြီးသားဖြစ်လေ
သည်။

“Ok, Thank You သားလေး။ ဒါပေမဲ့ မင်းဒီလိုဝယ်ပေးတိုင်း
ဒက်ဒီလန့်ရတယ်နော်။ ဘာလဲ... ရေခန်းတော့မယ်ထင်တယ်”

“ဟာ! ဒက်ဒီကလည်း မနေ့က MK ကိုရောက်လို့ ဒီဝတ်စုံ
ကို ဒက်ဒီနဲ့တွဲပြင်လိုက်တာနဲ့ ဝယ်ပီတာပါ။ ဒါပေမဲ့... ဟဲဟဲ
ရေပြတ်နေတာလည်း ပါတာပေါ့ဒက်ဒီရာ”

သားက အပြင်ထွက်မသွားဘဲ အနားမှာ အိုကျဖို့ ဝဲလာတာ
ကြောင့် သူပြုံးပြီး ဆိုဝတ်စုံကို စတိုင်လ်ကျကျဝတ်ဆင်လိုက်၏။
ပြီးတော့ လက်စွပ်နှင့် Hand Chain ကို ပြန်ဝတ်၊ ရေမွှေးဆွတ်၊
Hair Cream လိမ်း၊ ခေါင်းကိုသေသေသပ်သပ်ပြီး၊ မုန်းကို ခါးမှာ
ချိတ်၊ ပါဝါအနည်းငယ်ထည့်ထားသော မျက်မှန်ပိးပိးလေးကိုတပ်၊
နောက်ဆုံး မှန်ကိုစိတ်တိုင်းကျကြည့်။

“Fine! မိုက်တယ်... ဒက်ဒီနဲ့တွက်တိပဲ။ ခန့်စည်သူလိုလို၊

ကျော်ရဲအောင်လိုလို”

“နားထားလိုက်စမ်းပါ။ ကိုရီးယားပင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်တော့လုပ်လိုက်။ ဘာ... ဣန်စောဆိုလား၊ စပိုင်မင်းသားလား... ဂျူနိုလားကွာ၊ တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့”

“ဘရက်ပစ်ဆိုရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းရေပြတ်တာနဲ့ ငါ့ကိုစွတ်တင်မနေနဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရေက ပိုတက်ပြီထင်တယ်ဟေ့”

“တက်ရမှာပေါ့ ဒက်ဒီရ၊ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာကို၊ ဒါနဲ့ သား ဒီနေ့ breakfast မစားတော့ဘူးဒက်ဒီ၊ ကိုးနာရီခွဲနီးထားတာလေးရှိလို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ သောက်သွားမယ်”

“အင်း... သားမှမစားရင်တော့ ဒက်ဒီလည်းစားရမှာ ဖျင်းတယ်ကွာ၊ တစ်ခါတလေ breakfast ကို အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်အောင် အပြင်ထွက်စားဦးမှထင်တယ်။ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်းက မုလဲကွန်ဒိုမှာ aqua Bluse Bar ဆိုတဲ့ တီနိုယဆိုင်လေးရှိတယ်တဲ့။ အစားအသောက်တွေလည်း အရမ်းကောင်းတယ်။ သန့်လည်းသန့်တယ်ပြောတယ်။ သွားစားကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဒါဆို ဒက်ဒီလည်း ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့သောက်လိုက်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟေး... ကောင်းတယ်”

ဟုပြောပြီး သားပခုံးကိုဖက်၍ တွက်လာခဲ့၏။

“ဘလိုင်းကြီးလား ဒက်ဒီရ၊ ရေက အခုလိုတာနော်”

“မင်းအပြင်ပထွက်ခင်ရရင် ပြီးရောမို့လား”

“ဒီတစ်နေ့တော့ ဝေပနေပါနဲ့ဒက်ဒီရ”

နှစ်ယောက်သားပြောလာကြရင်း စားပွဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုင်လိုက်ကြသည်။ ခင်လှက ကော်ဖီသောက်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ပေးကာ ဝေးဝေးမှာသွားပြီး ရပ်ကြည့်နေရသလို ခြံစောင့်အောင်တိုးကလည်း သူခေါ်လျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်ဖို့ ခပ်ဝေးဝေးကပဲ ယောင်ခြောက်ဆယ်လုပ်နေရ၏။

မနက်စာစားချိန်တိုင်း (ကော်ဖီပဲ သောက်သောက်) ပညာပေးဆုံးမဩဝါဒတွေ ပြောပြုအပ်သည်မှာ သူ့အကျင့်လို့ဆိုရလိမ့်မည်။

အောင်တိုးနှင့် ခင်လှက သူ၏ Servant တွေဖို့ မနာခံချင်လည်း ကြောက်၍ အောင်အည်းနာခံနေရပေမယ့် သူ့သားကတော့ နာခံစရာရှိတာလည်း နာခံသလို Idea တွေ လွဲမှားနေရင်လည်း ပြန်ပြောတတ်သူဖြစ်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒါကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တိုင်း ပူညံ့ပူညံ့ဖြစ်တတ်တာက များလေသည်။

“မင်းကိုမဝေဘဲ ပေးရမယ်ဆိုရင် ရမယ်။ ဒီဝတ်စုံက ပေးရလှ၊ လေးသောင်းပေါ့။ ဒက်ဒီ ရှစ်သောင်းပေးလိုက်မယ်”

“ဒက်ဒီကလည်းဗျာ... နေရာတိုင်းမှာ တွက်ကိန်းတွေလိုက် ထုတ်နေတာပဲ။ သားက အဲဒီလိုမျှော်လင့်ချက်ပေးတာမှမဟုတ်တာ။ ကိုယ့်အဖေမို့လို့ ချစ်လို့ဝယ်ပေးတာကို”

“မတွက်လို့ရမလားကွ။ မဖြစ်လောက်တဲ့ဝတ်စုံလေးတစ်စုံကို ဘန်းပြုပြီး မတန်တန်ရာကိုနှိုက်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့ လမင်း။ မင်းတို့လောက်ကတော့ ငါက သနားသေးတယ်။ ဒါတွေ ငါကဖြစ်လာတာ”

“...”

“မင်း ဒီလထဲ ဖြုန်းပစ်တာတွေ မနည်းဘူး။ အရင်အပတ်က ရန်ကင်းစင်တာက ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့တင် ခေါင်ခိုက်နေပြီ။ New Year တုန်းကလည်း ဘန်ကောက်ကိုသွားကဲတာ။ ငါ့ဝင်ငွေတွေ ဘယ်လောက်ထိခိုက်သွားလဲ”

“ဘဲဒါ လူငယ်တွေရဲ့အထာပဲ။ ဒက်ဒီပဲ လွတ်ပြီးတော့။ သား

က မဖြုန်းပါဘူး။ သူ့နေရာနဲ့သူ လှလှပပလေးပဲသုံးတာပါ။ သားလုပ်နေတဲ့အလုပ်နဲ့ သွားလာနေရတဲ့နေရာတွေက ကောင်းကောင်းဝတ်ပေးရတယ်။ ငရုလှူလှူလေး သုံးပေးရတယ်ဒက်ဒီ ။”

“ဒီလောက်ကြီး မလိုပါဘူးကွာ။ မင်းအလုပ်ထု အားလုံး ငါ Sponsor လုပ်ထားတာ။ အားလုံး ငါ join ပြီး control လုပ်ထားတာတွေချည်းပဲ။ မင်းက အေးဆေးမျှော်လင့်ရုံပဲ”

“ဒါပေမဲ့ အဖေက Boss မို့လို့ သားကို Producer လုပ်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ဒက်ဒီကလည်း ဒီလုပ်ငန်းတွေကို လျှောက်လုပ်တော့မှာဆိုတော့ သားတက်က ဆင်ခြင်ဖို့လိုတာပေါ့။ သားရဲ့ဝါသနာအရင်းခံနဲ့ သားမှာရှိတဲ့ Talent တွေကို ချပြချင်တာပါ။ ဒီနေ့ဆို ကိုးနာရီမှာ သီချင်းရေးဆရာနှစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားတာရှိတယ်။ နေ့လယ်မှာ DJ သမားနှစ်ယောက်နဲ့လည်း ချိန်းထားသေးတယ်ဆိုတော့... သူတို့အတွက် သားဘက်က ကောင်းကောင်းပြုစုဖို့လိုတယ်လေ”

သူဖြုန်းပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ယူသောက်လိုက်၏။ သားက ဖြူဖြူသန့်သန့်လေးနှင့် လူချောတစ်ယောက်ဖြစ်သလို၊ စကားပြောသည့်နေရာမှာလည်း သူ့ကိုမမီသည့်တိုင် သူ့ကျေနပ်လောက်အောင်

တော့ အပြောကောင်းသူဖြစ်သည်။ မအောင်ရက်အချိန်အခါကို အားမကုန်ဘဲ ကိုယ်ပိုင် Talent လေးကိုထုတ်ပြသည့် ဆန္ဒလေးရှိ နေတာပင် သူကျေနပ်ရပြီ။

သို့သော် ဒီလိုကျေနပ်အောင် ပြောတတ်တာလေးနှင့် သူက ငွေကိုအလွယ်တကူထုတ်မပေးနိုင်။ အနည်းငယ်တော့ ကြပ်ပေးရမည်။

“အေး... အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်ကလေး ကိုတော့ ဒက်ဒီ ချီးကျူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေကို ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိ၊ ဘယ်လိုတွက်ကိန်းထုတ်ရမှန်းမသိတဲ့သားလေး။ လိုအပ်တာမှန် သမျှ ဒက်ဒီခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထွက်လာတယ်ထင်နေတဲ့ ဒီသားလေး ကို ဒက်ဒီ ဘယ်တုန်းက ငွေတွေ ဘာလှိုင်းကြီးထုတ်ပေးဖူးလို့တုန်း။ ဒက်ဒီလေ့လာကြည့်သလောက်ပြောရရင် သားနဲ့အသက်တူ အဆင့် အတန်းတူကလေးတွေထဲမှာ သားက ငွေအသုံးဆုံးလူတန်းစားထဲကို ဝင်သွားပြီ”

“အဲဒါ ဒက်ဒီရုဏ်းတက်တာပေါ့။ မအေးက အဆင့်အတန်းရှိ တဲ့သူငွေမို့လို့ သားက အဲဒီလူတန်းစားထဲပါသွားတာလို့ပြောလို့ရ အောင် Promotion လုပ်ပေးလိုက်တာလေ။ ကောင်းတဲ့ဘက်ကိုပဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေးပါဒက်ဒီရာ။ အရမ်းဦးရိမ်ပြီး လျှောက်တွေးမနေပါနဲ့။ သားက မမိုက်ပါဘူး။ ဒက်ဒီအလိုလိုက်မှုပေါ်မှာသာ သာယာပြီး ချစ်လို့ဆိုး နေမိတဲ့သဘောပါ”

“ဘောင်မာ! မင်းပျက်စီးတောင် ငါအလိုလိုက်လို့ ပျက်စီးမယ့် သဘောမျိုးလားကွ။ ဒီမှာ လမင်း... ငွေကိုငွေလို့မမြင်နဲ့။ ငွေလို့ မြင်ရင် လျှောက်သုံးနေမိမှာ။ နားလည်လား။ ကိုယ်လျှောက်တဲ့လမ်း မကောင်းရင် ချက်ချင်း လမ်းခင်းဖြစ်လို့ရတဲ့ တန်ခိုးရှင်လို့မြင်။ ဖိတ်ထဲမှာ ကျစ်ထားသင့်ရင်လည်း ကျစ်ထားရမယ့်တန်ခိုးရှင်လို့ မြင်။ ငါ ဒီလိုလုပ်ငန်းတွေကို control လုပ်ပြီး ကြံကြံလေးနေရတာ မြင်လို့မှား ဒီအဆင့်ကိုလွယ်လွယ်ရတယ်လို့မထင်လိုက်နဲ့”

“... ”

“ဘဝမှာ ဘာတစ်ခုမှ အလွယ်ရတာမရှိဘူး။ ရခဲ့ရင်တောင် လုပ်အားနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်ခံစားမှုနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုတော့ ရင်းရတာ ချည်းပဲ။ Brain, Memory, Technique တွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ လွှာသုံးတတ်မှ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဘဝမျိုးကိုရောက်တာ”

ဟုပြောလိုက်တော့ သားက ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ ခင်လှ က ထုံးစံအတိုင်း ရပ်နေဆဲဖြစ်၏။ ဘောင်တိုးကတော့ ဟိုလျှောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒီလျှောက်နှင့် ယောင်ပေပေလုပ်နေရာမှရပ်ပြီး သူ့ကိုစိုက်ကြည့်လေ
ပြီး သူ့နှင့်ဘိုအောင်မင်းအောင်ပေါင်းမည့်သူတိုင်း သူ၏ရင်တွင်း
ဖြစ် CD ခွေကို နေ့စဉ်မညည်းမညှနားထောင်ရမှာဖြစ်၏။ တစ်ခါ
တစ်ရံ 'ရှင်းလား၊ သဘောပေါက်လား' ဟု ငေါက်တတ်ပြန်သေးရာ
ဥာသုမင်္ဂလကမပင် ဟန်သာနေမင်းကို လက်မြှောက်ရလေသည်။

“သဘောပေါက်လား လမင်း၊ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီက နေရာ
တိုင်းမှာ ဦးနှောက်ကို လွှာသုံးတာတွေ၊ တွက်ကိန်းထုတ်တာတွေနဲ့
ဘဝကိုရှင်သန်နေတာ၊ ဘဝဆိုတာ တွက်ကိန်းပဲလို့မှတ်၊ မင်းကို
လည်း နေရာတိုင်းမှာ တွက်တတ်ဖို့တော့ သင်ရဦးမယ်၊ လွယ်လွယ်
ရရင် လွယ်လွယ်ဖျက်စီးတတ်တယ်ဆိုတာလည်း ခေါင်းထဲမှာထည့်
ထား”

“သားနားလည်ပါတယ် ဒက်ဒီရာ၊ အဲဒီလိုဘဝကို တွက်ကိန်း
တွေထုတ်ခဲ့လို့ ခုလို ရှယ်နေနိုင်တော်ပေါ့၊ အဖေခြေရာကို အကုန်
မနင်းနိုင်တောင် ခြေဖျားတော့ ပီရမယ်ဆိုတာ သားသိပါတယ်၊
သား ဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ ကြိုးစားပြီး ပြုပြင်ပါ့မယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့
သားအပေါ်ကို တွက်ကိန်းတွေထုတ်မနေပါနဲ့တော့၊ ဦးအောင်တိုး
နဲ့ ပေါ်ခင်လှကိုသာ တွက်ကိန်းထုတ်လိုက်ပါတော့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ဆရာ နေ့တိုင်း ဘယ်လိုပဲပြော
ပြော၊ အချိန်တန်ရင် လမင်းလေးကိုအလိုမလိုက်ဘဲ နေရလို့လား၊
လမင်းလေးလောက် လိမ္မာတဲ့ကလေး ဘယ်မှာရှိဦးမှာလဲ၊ တွက်
ကိန်းထုတ်ချင်ရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကိုသာတွက်”

“ဘားအဖနှစ်ယောက်ကြားကို အောင်တိုး မနေနိုင်မထိုင်နိုင်
ဝင်ပြောတော့သည်။

“ဟိတ်ကောင်၊ မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်၊ မင်းအလှည့်ရောက်မှ
ပြန်ဖြေတတ်အောင် ကြိုးစား”

ဟု သူ့အော်လိုက်တာမို့ အောင်တိုးက သူ့ပါးစပ်ကိုလက်နှင့်
ဖိထားစဉ် သူတို့သားအဖနှစ်ဦးဆီမှ ဖုန်းတွေက မြိုင်တူထအော်
လေသည်။

“အေး... ပြော”

“သူဌေး၊ ဒီနေ့ရုံးထိုင်ဖြစ်မှာပါလား၊ စုဝံကုမ္ပဏီက Ex-
port ကိစ္စတစ်ခုအတွက် သူဌေးနဲ့ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ Request လုပ်
ပါတယ်”

“ခဏတော့ လာထိုင်မှာပါ၊ နေ့လယ်မှာ ဘီရိုက်တာတစ်
ယောက်နဲ့ချိန်းထားတာဆိုတော့ ဒီနေ့မပြန်နိုင်ဘူး၊ မနက်ဖြန် ကိုး

ရွှေပဒေသာစာပေ

နာရီလောက်မှာ တွေ့ရပေယ့်အချိန်ကိုပြောမယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါ။
သူပြောနေချိန်မှာ သားကလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းထဲသွားပြီး ပြောနေသည်။ သူက လုပ်ငန်းတွေကိုသာ ထူထောင်ထားပေမယ့် control သာလုပ်နေသူမို့ မသိလျှင် မင်းသားတစ်ယောက် ကြွကြွ ရွရွလှလှပပကလေး သွားလာလည်ပတ်နေသည်ဟု ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ တကယ်တမ်းကတော့ သူက ခန္ဓာကိုယ်သာ ဖားပေမယ့် ခေါင်းက အနားနေတာမဟုတ်။ ရောက်ချင်တဲ့နေရာကို ရောက်နေတတ်ပြီး ကြံချင်တဲ့အလုပ်ကို ကြံနေတတ်သူဖြစ်သည်။

ခါကြောင့် သူနှင့်တွေ့ဖို့ ကမ်းလှမ်းသူရှိလာလျှင် ဘယ်တော့မှ ချက်ချင်းတွေ့ခွင့်မပေး။ အာရုံဝင်လာမှ အချိန်ပေးတတ်သည်။ အာရုံဝင်လာလို့ ထိုအလုပ်ကို ဦးစားပေးလိုက်ပြန်လျှင်လည်း မပြီးမချင်း စိတ်နှစ်ပြီး လုပ်တတ်တာကြောင့် အလုပ်မှန်သမျှ အောင်မြင်ခဲ့ရတာများလေသည်။

“ဟုတ်... ကျွန်တော် ခုပဲထွက်လာနေပါပြီ။ သင်တန်းတစ်ခုတောင် ဖျက်ထားပါတယ်။ ကိုးနာရီတိတိရောက်စေရပါမယ်”

သားက သူ့ကိစ္စသူပြောပြီးပေမယ့် သူ့အနား ပြန်မလာတော့ဘဲ...

“ဒက်ဒီ... သားအလုပ်က အရေးကြီးနေလို့လစ်တော့မယ်။ သားဘက်ကစပြီး နောက်ကျတာမျိုး အမြစ်မခံနိုင်ဘူး။ သူတို့က အဆိုသင်တန်းပါ လိုက်အပ်ပေးဦးမှာ။ အရောင်းစင်တာကပဲ ငွေထုတ်သွားလိုက်မယ်နော်။ ကုမ္ပဏီကိုမဝင်ဘူး... စိတ်ချ”

ဆိုပြီး ပြောပြီး ပြေးလေသတည်း။

“ဟာ! ဟိတ်ကောင်လမင်း။ ဟေ့ဟေ့... ဒီကောင်လေးက တော့ကွာ”

သူဘယ်လောက်အော်အော် သားက လှည့်မကြည့်တော့။ အချိန်တန်တော့လည်း အောင်တိုးပြောသလို သူ့အလိုမလိုက်ဘဲ မနေနိုင်တော့သဖြင့် မန်နေဂျာဆီသာ ပုန်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ရလေသည်။

“အေး... နိုင်ဝင်း၊ ငါ့သားလေး မင်းဆီလာလိမ့်မယ်။ သူလိုသလောက်ငွေကိုထုတ်ပေးလိုက်ပါ။ နောင်လည်း ငါဒီလိုပြောမှ ထုတ်ပေးနော်။ ဘာလှိုင်းကြီး ထုတ်မပေးနဲ့”

“ဟုတ်... သူ့ငွေ။ ဒီနေ့ရောက်လာဦးမှာလားခင်ဤ”

“ပြောလို့မရဘူး၊ ငါ့စိတ်ကို မင်းသိသားပဲ။ ခေါင်းထဲမှာ စိစဉ်ထားတာတွေများပေမယ့် ဘယ်ကိုအရင်ရောက်မလဲမသိဘူး။ ဝါ

ပေမဲ့ ငါ့အလုပ်ကို နှစ်ရက်တစ်ခေါက်တော့ မရောက်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူးကွာ”

ဟုပြောပြီးသောအခါ သူ၏သားမနိုင်မှုပြဿနာက ထုံးစံအတိုင်း အောင်တိုးနှင့်ခင်လှဆီ ဦးတည်လေသတည်း။

“လာစမ်းပါဦးကွ အောင်တိုး၊ ခင်လှပါ၊ လာ။ အနားသိပ်မကပ်ကြနဲ့။ သုံးတောင်လောက်ခွာပြီးရပ်။ ငါ့သားကိုဆုံးမတဲ့နေရာမှာ မင်းက ဝင်ဝင်ပြီး တတ်ရောင်ကားမလုပ်ပါနဲ့။ ငါ့အပေါ်ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးလို့ရအောင် မင်းကပါ အားပေးအားမြှောက်လုပ်နေတာလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ လမင်းလေးက သူ့အလုပ်တွေ၊ သင်တန်းတွေနဲ့တောင် မအားရှာပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့ကိုနှိတ်တယ်လို့တောင် ထင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဆရာပြောသလိုလည်း လမင်းက မဆိုးပါဘူး။ ဆရာကိုချစ်လွန်းလို့ နှိုးဆိုးဆိုးတာပါ။”

“နဲ့ဆိုးဆိုးရအောင် ငါ့သားကအခြောက်မှမဟုတ်ဘဲ။ စကားကို လိုအပ်တာပဲပြော။ အပိုမပြောနဲ့။ နေစမ်းပါဦး။ ငါက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မတွက်မချက်ဘဲနဲ့ အိမ်ပေါ်ကို တင်ချင်တိုင်း တင်

ထားတယ်များ ထင်နေသလား။”

“မထင်ပါဘူး။ တွက်ပြီးမှတင်ထားတာပါ။”

ထိုအပြောကိုတော့ နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူပြောပါသည်။

“အေး... ငါက အနှောင်အဖွဲ့ရှိတဲ့လူမျိုးတို့ အရှုပ်အရှင်းရှိလာနိုင်တဲ့လူမျိုးတို့ဆိုရင် ပတ်သက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာယော့မှ ရှုပ်မလာနိုင်တဲ့နှစ်ကောင်ကြွက်မို့လို့ ခေါ်ထားတာကွ။ မင်းတို့ရွာကို လူလွတ်ပြီး သေသေချာချာစုစမ်းခိုင်းခဲ့တာ။ မင်းတို့ကလည်း ဗိဘမရှိ၊ ဘာအနှောင်အဖွဲ့မှမရှိ၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးလည်း မရှိဘူးဆိုတာသိရလို့ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အိမ်ပေါ်တင်ထားတာပဲ။”

“ဟုတ်၊ ဆရာနဲ့တွေ့တုန်းကတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးတကယ်မရှိတာပါ။ နောင်ရှိလာရင် နားလည်ပေးပါဆရာ။”

သူရယ်ချင်သွားပေမယ့်...

“မေးမှပြော။ အရေးထဲ မိန်းမက လိုချင်သေးတယ်”

ဟု ဟိန်းမောက်လိုက်ရလေသည်။

“ဆွေမရှိမျိုးမရှိဆိုပေမယ့် ငယ်မပွားခြံပေါက်သူငယ်ချင်းတို့၊ ဆွေမျိုးလေးငါးဝမ်းကွဲတော်တာတို့၊ ဘုန်းကြီးတို့တော့ရှိမှာပေါ့။ ငါမရှိတုန်း အဲဒါတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်တာတွေ၊ အိမ်ရှေ့မှာ

ယောင်ယောင်ယောင်ယောင်လာလုပ်တာတွေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာတွေ့တာမျိုးတွေကိုသိရင် ငါလုံးဝသည်းခံမှာမဟုတ်ဘူးနော်။
အထူးသဖြင့် ခင်လှသဘောပေါက်လား။”

“ဟုတ်”

“နင်က မိန်းကလေးဆိုတော့ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ရှိချင်မို့
လိမ့်မယ်။ ငွေချေးတာတို့၊ ဧည့်သည်ဆောင်သည်လာတာတို့၊ စကား
စာရွပ်စာရှင်းလုပ်တာတို့ပေါ့။ အဲဒါမျိုးလုံးဝမဖြစ်စေနဲ့၊ ကြားလား။
ငါလိုလူမျိုးနဲ့ ဒီလိုနေသလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရတဲ့အိမ်မျိုး
ကို နင့်တစ်သက် ဣန္ဒြေလိမ့်မယ်မထင်နဲ့။ မဟုတ်တာလုပ်တာ
တွေပေါ်လာရင်တော့ ခွင့်မလွတ်ဘူးနော်။ လစာတောင်မရဘဲ ခါး
ကော့ဆင်းရမယ်မှတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“အောင်တိုး... မင်းလည်း ကြပ်ကြပ်သတိထား။ ခြံကို
ကောင်းကောင်းမစောင့်ဘဲ တွေ့တဲ့လူနဲ့ ဇယားမရွပ်ချင်နဲ့၊ ဘော
လုံးလောင်းတာတို့၊ နှစ်လုံးထိုးတာတို့လုပ်သလား”

“နားကိုမလည်တာပါ”

“အေး... ဟိုတလောက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးနဲ့ ခြံငွေမှာစကား

ငွေပဒေသာစာပေ

ရပ်ပြောပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုထွက်သွားတယ်လို့ ငါ့သားက
ပြောတယ်။ မနုနဲ့ မခင်တုပ်ဆိုတဲ့ နာမည်တွေလည်း ပြောသံကြား
တယ်တဲ့။ အဲဒါဘာကလွဲလဲ။ ရည်းစားတွေလား။”

သူက အောင်တိုးမှတ်လုံးကို စိုက်ကြည့်ပြီးမေးလိုက်တော့
အောင်တိုးက ခေါင်းကုပ်ပြီး...။

“ဟို... အဲ... အဲဒါက”

ဘာညာနှင့်ထပ်ငေါ့နေသေးသည်။ ပြီးမှ...။

“ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော်ဝတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ကျောင်းကပါ။ လမ်း
စရိတ်ပြတ်လို့ ကျွန်တော်ဆီ အလှူလာခံတာပါပင်ဗျာ။ မနုနဲ့ မခင်
တုပ်ဆိုတာကတော့ တွဲတေးသိန်းတန်ရဲ့ ‘အသီးတစ်ရာအညှာတစ်
ခု’ ထဲကလို သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူတို့က သတိရတဲ့အကြောင်းမှာ
လိုက်လို့ ရှေးဟောင်းနှောင်းမြစ်တွေပြောနေတာပါ”

“အင်း”

“ဟို... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လိုက်သွားတာကတော့ ဆရာက
ရွာကလူတွေလိုက်လာတာမကြိုက်ဘူးဆိုတာနဲ့ ဘုန်းကြီးကို အဲဒီမှာ
ပဲ မုန့်ဆွမ်းကပ်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရိုတာလေး လှူပြီး
ချက်ချင်းပဲပြန်ကြွ။ အဲ... ပြန်လာခဲ့ပါတယ်ဆရာ”

ငွေပဒေသာစာပေ

“ငါမပတ်သက်ခိုင်းတာ လူကွ။ ဘုန်းကြီးကြွလာတာကိုမှ အိပ်ထဲမပင့်ရင် ငါ မြန်မာလူမျိုးလုပ်ဖို့ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။ နောက်တစ်ခါ ဘုန်းကြီးကြွလာရင် အိပ်ဦးမန်းကိုပင့်ပြီး ကောင်းကောင်းဆွမ်းကပ်၊ ကြားလား... အောင်တိုး။ ဝါပေမဲ့ သတိတော့ ထားနော်။ လူရွှပ်တာက ရှင်းရသေးတယ်။ ဘုန်းကြီးတွေရွှပ်ရင် ရှင်းပရဘူးတဲ့”

“ဟုတ်... ကျွန်တော့်ဘုန်းကြီးကတော့ အမှန်အကန်ပါ။ ဥာသုမင်္ဂလနဲ့ သက်တူရွယ်တူပါ။ တုံးကာလာမကောင်းလို့သာ မီးခိုးပထုတ်... အဲ... တရားတွေပထုတ်နိုင်တာပါခင်ဗျ”

“အေးအေး... ငါ မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုယုံတယ်။ ယုံလို့လည်း အိမ်တစ်အိမ်လုံးကို ထိုးအပ်ထားတာ။ ကောင်းကောင်းနေကြ။ ခုခေတ်က အရွှပ်ခေတ်ပဲ... ပတ်ရွှပ်နေကြတာ။ ငါအပြင် လောကမှာ လူတန်းစားပေါင်းစုံကိုလေ့လာကြည့်ဖူးတယ်”

သူ စကားကိုဖြတ်ကာ ကော်ဖီကိုဆက်သောက်ပြီး ဧည့်ခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အောင်တိုးနှင့် ခင်လှကလည်း သူ့ပုံစံအတိုင်း ခင်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြည်းဖြည်းချင်းလိုက်လာခဲ့ရ၏။

“အထက်တန်းလွှာထဲမှာလည်း စတိုင်လ်ကျကျ နေနေကြပေ

မယ့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငွေအပေးအယူတွေ၊ အကြွေးချပေးရတာတွေ၊ တစ်ဝက်ချန်တစ်ဝက်ချစနစ်နဲ့ အလုပ်ကိုဟန်မပျက်အောင်လည်ပတ်နေရတာတွေ အများကြီးပဲ။ အောက်ခြေလူတန်းစားတွေကျပြန်တော့လည်း တစ်နေ့စာကိုတစ်နေ့ အလျှင်မီအောင် ရုန်းကန်နေရတာ အရမ်းသနားစရာကောင်းတယ်။ ချေးထားတာကိုပြန်မဆပ်နိုင်လို့ အတိုးသတ်နေရတာနဲ့ပဲ အတိုးက အရင်းထက် ကျော်ပြီး လူမွေးသူမွေးမပြောင်တဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ”

“...”

“ဒီကြားထဲ အကြွေးဝိုင်းလို့ ထွက်ပြေးတဲ့လူတွေလည်း မနည်းဘူး။ ဘာကြောင့်ဝိုင်းတာလဲဆိုပြန်တော့ အလုပ်အဆင်မပြေလို့ အတိုးမပေးနိုင်တာတွေ၊ နှစ်လုံးနှိပ်စက်တာတွေ စုံနေတာပါပဲကွာ။ ဝါကြောင့် ဒီလိုရွှပ်နေတဲ့ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဘဝကိုနေတတ်အောင် တွက်ချက်ပြီးနေဖို့ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“အေး... ငါ့အိမ်မှာနေရတာ မင်းတို့ကထူးလို့ဆိုတာ မှတ်ပါ။ ကဲ... ငါသွားမယ်”

သူသည် ထုံးစံအတိုင်း စကားကိုမနည်းကြီးစားဖြတ်ခဲ့ပြီး

ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သူထွက်သွားမှ တောင်တိုးနှင့်ခင်လှလည်း...

"အဲဒါကြောင့် ရွာကလူတွေကို အဆက်ဖြတ်ပါလို့ပြောတာပေါ့"

"နင်ကော ဘုန်းကြီးကို မကြံ့ခဲပါနဲ့ဆို ပြောထားပါဆိုတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အပြင်မှာ ခိုးတွေ နေရတာလဲ။ နောက်ဆို ရွာကိုစာတစ်စောင်တောင်မပို့နဲ့"

"ဒါက ဆရာ မနက်တိုင်း ပြောနေကျတွေပါဟာ။ ပြီးတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး"

"အရက်သောက်တဲ့လူက ညရစ်ပြီး အရက်မသောက်တဲ့လူက မနက်ရစ်တာထင်တယ်။ နေ့တိုင်းပဲ နားတွေထူပူလှပြီ"

"နားတွေထူပူလို့ ရွာပြန်ပြေးမှ၊ အကြွေးတွေထူပြီး ထမင်းပါဝတ်သွားမယ်မှတ်"

ဝသဖြင့် ရန်ဖြစ်ကျန်ခဲ့လေသတည်း။

သူက လမင်းနှင့်သားအဖဆိုပေမယ့် စရိုက်လုံးဝကွဲပြားခြားနားသူတွေဖြစ်သည်။ ပသိလျှင် သားအဖဆိုတာ ယုံနိုင်စရာ မရှိသလို အတူတွဲသွားလျှင်လည်း ညီအစ်ကိုလို့ထင်ရလောက်အောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နုပျိုလတ်ဆတ်သူဖြစ်သည်။

သူ့အသက်က (၄၃) ဖြစ်ပြီး LA မှာနေသည့်အစ်မကြီးက (၅၀) ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ဆယ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက မိဘတွေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆုံးသွားခဲ့တာမို့ အစ်မကြီးကိုသာ မိဘလိုတွယ်တာလာခဲ့ရာ အစ်မကြီးစိမိတာကိုပဲ မဖြစ်မနေနာခံခဲ့ရ၏။ ကိုယ့်ခံစားမှုထက် အစ်မ၏ခံစားမှုကိုဦးစားပေးပြီး အစ်မရွေးချယ်ပေးသည့်မိန်းကလေးကိုသာ လက်ထပ်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

သူ့လက်ထပ်ပြီးချိန်မှာ အစ်မကြီးက လုပ်ငန်းတွေအားလုံး လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပြီး LA မှာ အခြေချသွားတာဖြစ်သည်။ လမင်းကို မွေးပြီးချိန်မှာလည်း သူ့အဖိုးသမီးက အဆုတ်ကင်ဆာနှင့်ကွယ်လွန်သွားပြန်ရာ သူက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်နှင့် သူ့ငွေကြီးဘဝကို ခံယူခဲ့ပြီး သားကိုအချစ်တွေစုပြုံ၍ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ပြုစုတောင့်ရှောက်ခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

သူက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် နုပျိုချောမောသူလည်း ဖြစ်သေးသည်။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် မုဆိုးဖိုဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူလတ်ပိုင်းသူ့ငွေတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကြောင့် မိန်းကလေးတွေအက်မှ ကမ်းလှမ်းလာတာမနည်းပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒါပေမဲ့ သူ၏ရည်ရွယ်ချက်က အလုပ်နှင့်သားကိုသာ အဖော်
ပြုရင်း သားရဲ့အနာဂတ်ကို ရင်ခုန်စွာကြည့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး
နေထိုင်သွားဖို့ပင်ဖြစ်သည်။

အစ်မ၏ပံ့ပိုးမှုကြောင့် ရန်ကုန်မှာ တန်းဝင်ခဲ့ရတာကိုပဲ ပီတိ
ဖြစ်လျက်ရှိပြီး ဇီးပွားရေးလောကထဲမှာ သွားလာပျော်မွေ့နေရတာ
ကိုသာ အချိန်ပြည့်ရက်ယူနေတော့သည်။

ထို 'ဟန်သာနေမင်း' စရိုက်က...

- ◊ တစ်ယူသန်ဆန်လွန်းခြင်း။
- ◊ အသန့်အပြန်ကြိုက်သည့်နေရာတွင် ရောဂါတစ်ခုလို့ဖြစ်နေ
တတ်ခြင်း။
- ◊ ဂုဏ်ပကာသနကို တန်ဖိုးထားခြင်း။
- ◊ အရှက်သိက္ခာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ပဲ့တစ်ပေါက်လောက်မှ
အစွန်းအထင်းပခံခြင်း။
- ◊ လူကဲ့ရဲ့ဝေဖန်မှုကို မလိုလားခြင်း။
- ◊ အဆင့်အတန်းခွဲပြီး ဆက်ဆံတတ်ခြင်း။

ထိုအယူအဆတွေက လူတိုင်းထက်ပို၍ တစ်ဖက်စွန်းကို ကျ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရောက်သူဖြစ်လေသည်။ 3rd MB တက်ရင်း ကိုရီးယားမှ SS 501
အဖွဲ့လို ငါးယောက်ဖွဲ့ပြီး တောင်မြင်အောင် ခေါင်းဆောင်လုပ်နေ
သောလမ်းက သူ့လိုမဟုတ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်ပေတ္တာ
တော်ပွတ်ခဲ့သည့်အပြင် မွေးချင်းမောင်နှမမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း
ကြီးပြင်းခဲ့ရသူမို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန်လေးစားသည့်
ချစ်ချင်းပေတ္တာမျိုးကို အင်မတန်တန်ဖိုးထားသူဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် 'ဟန်သာလမ်း' ၏စရိုက်က...

- ◊ သဘောထားပြည့်ဝပြုစင်သူ။
- ◊ တစ်ဖက်သားကိုလည်း နားလည်ဖေးမကူညီချင်စိတ်ရှိသူ။
- ◊ အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်တတ်သူ။
- ◊ လူလူချင်းညာတာ ထောက်ထားတတ်သူ။
- ◊ သူ့ဌေးသားတွေ၏ဆောင်ကြားကြားအမှုအရာတွေ တစ်စက်
ကလေးပမရှိဘဲ...

ချစ်စရာကောင်းသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေ
သည်။

သူသည် အိမ်မှစထွက်လာတုန်းကတော့ အိမ်နီးငယ်အစားအစာ
သွားစားရမလို တွေးခဲ့သေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သွားချင်သည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၅၆ ❁ လက်ခံ

နေရာတွေ၊ လုပ်ချင်သည့်အလုပ်တွေက ခေါင်းထဲကို စုမြုံဝင်လာ တာမို့ ကားလျှောက်မောင်းနေရင်းမှ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် လုံးဝ စိတ်မကူးမိသော City Mart ထဲသို့ ဝင်ကြည့်မိလေ၏။ သူ့စိတ်က အဲဒီလိုဖြစ်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

လင်းသည် မပကြီးကိုပို့ပြီး ထွက်လာတုန်းကတော့ နီးရာ Shopping Mall တစ်ခုကို ဝင်ပွေ့ဖို့ တွေးခဲ့သေးသည်။ နောက်ဆုံး တော့ သွားချင်သည့်နေရာတွေက များပြားလာတာမို့ ကားလျှောက် မောင်းနေရင်းမှ သွားနေကျ City Mart သို့သာ ဆိုက်ရောက်လေ ၏။ အဲဒီမှာပဲ ပြဿနာတစ်ခုက လင်းကိုဆီးကြိုနေတာဖြစ်ပါသည်။

ထို City Mart ကို မပစ်ပယ်နိုင်သည့်အကြောင်းကတော့ လင်းက ခွဲအဝယ်များသူမို့ ခွဲအရောင်းကောင်တာမှ Sale girl တစ်ဦးနှင့်ရင်းနှီးနေသလို၊ သူမကလည်း ထွက်သမျှအခွေတွေထဲမှ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လင်းအကြိုက်တွေကို ထုပ်ဖိုးထားတတ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ လင်းက ရှေးပင်ထွက်ရက်ဆိုလျှင် သူမဆီဝင်ပြီး အထုပ်ကလေးယူ၍ ငွေရှင်းလိုက်ပါက ခွေကိစ္စက ရွေးစရာမလိုဘဲ ပြီးသွားတတ်သည် မဟုတ်လား။

အခုလည်း ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ပြီးသောအခါ မကြာခင်က ပျောက်သွားသော Country Song နှစ်ခွေအစား အသစ်ပြန်ဝယ်ဖို့ သတိရသွားပြီး ခွေတွေဆီ လျှောက်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ခဏအတွင်းမှာပဲ လင်းပျောက်သွားသည့်အခွေကိုတွေ့ပြီး လက်လှမ်းလိုက်တော့ ထိုအခွေကို လူတစ်ယောက်ကလည်း ဖျတ်ခနဲဆွဲထုတ်သွားလေသည်။

ကြည့်စမ်း... လက်မြန်ခြေမြန်ရုံလိုက်တာ...

ဖြူဝင်းချောမွတ်၍ တန်ဖိုးမှန်းဆမရနိုင်သော ပတ္တမြားလက်စွပ်နှင့်လက်ပိုင်ရှင်...

အခွေတွေအများကြီးရှိပါလျက် လင်းယူမည့်အခွေကိုမှ ထိုလူက ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲယူပါလိမ့်။ ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာဆိုလျှင် ဒါမျိုးကစလို့ ရန်ဖြစ်ပြီး ဇာတ်လမ်းဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ သို့သော် လင်းကဖြင့် ဒီလိုမဟုတ်ပါ။ ထိုလူက လက်ကို ချက်ချင်းပြန်ပရုတ်

သေးဘဲ နောက်ထပ်နှစ်ခွေကို ဆက်တိုက်ဆွဲယူလိုက်သေးသည်။ အပြိုင်အဆိုင်ဝယ်နိုင်တဲ့သဘောမျိုးများလား။

လင်းစိတ်ထဲ တင်းသွားပြီး ခွေတွေကို သူ့ထက်ပိုအောင် တဖျတ်ဖျတ်ဆွဲထုတ်ကာ ထိုလူကို ဘေးတစ်စောင်း ပမိုးမခန့်မော့ ကြည့်လှဲကံခိဇ်း၊ ဘိုး... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့တည်ကြည်ခန့်ညားမှုဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ လင်းခဏတော့ မှင်တက်သွားမိသည်။ ဒီရိုင်းက သူ၏လက်များနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်စွာ ကိုရိုးယားမင်းသားကြီးတစ်ဦးလို သန်မြန်ချောမွေ့သော မမကြီးတို့အရွယ်လောက်ရှိ သူဖြစ်ပါသည်။

အပြုရောင်ပေါ်မှာ Spot လေးတွေပါသော ရှုပ်လက်တိုတို မီးခိုးရောင်စတိုင်လ်ပန်နှင့်တွဲဝတ်ထားသည့် လူငယ်ဆန်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကဖြင့် လောကကြီးမှာ လင်းရိုမှန်းတောင်မသိဘဲ ခွေတွေကိုသာ လျှောက်ကြည့်နေလေသည်။

လင်းသည် နှုတ်ခမ်းလေးကွေးလိုက်မိသလို ပခုံးလည်းတစ်ချက်တွန်လိုက်မိပြီး ခွေဖိုးတွေရှင်း၍ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သို့သော် ဖြစ်ချင်တော့ အပြင်ရောက်မှ မမကြီးအတွက် သတိရကာ PIANO တစ်ခွေလောက် ဆွဲသွားဦးမှပါဟုတွေးပြီး...

ဖျတ်ခနဲပြန်အလှည့်၊ ခွေပြိုင်တူဝယ်ခဲ့သည့် လူရည်သန်ကြီး ကထွက်အလာ...

"အား... သွားပြီ"

"ကျွတ်!"

ထိုလူက စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်သလို လင်းရဲ့ ဝါးတပ်ဖက် လည်း ထူပူသွားရလေသည်။ ရုတ်တရက်မထင်မှတ်ဘဲ ပြုန်းခနဲ တိုက်လိုက်မိပုံက လင်းရဲ့ ပါးတပ်ဖက်မှ သနပ်ခါးတွေ ထိုလူ၏ ညာဘက်အကျိလက်ပေါ်တွင် ပေကျဲကျဲနံ့လေ၏။

"Sorry..."

ဟု လင်းနှုတ်က ထွက်သွားပေမယ့် ထိုလူကတော့ လင်းကို တစ်ချက်ကလေးတောင် မှုတ်လုံးစွေမကြည့်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူသာ ငဲ့ကြည့်နေသည်။ လင်းရဲ့ အမှားကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှန်းမသိ သဖြင့် ရိုသေကျိုးနွံစွာပင် ထပ်ပြောလိုက်မိပြန်သည်။

"I'm Sorry"

သို့သော် သူက လင်းရဲ့ တောင်းပန်စကားကို တစ်ချက်ကလေး မှ အသိအမှတ်ပြုပေးဖော်မရဘဲ သူ့လက်မောင်းကို တဖျပ်ဖျပ်ဖုတ်ဖက်ခါပြီး ခပ်သွက်သွက်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကြည့်စမ်း! ဘယ်လိုလူလဲ... .

တောင်းပန်တာကို အသိအမှတ်ပြုပေးတာ၊ ဘာသဘောလဲ...

လူလူချင်း မတူမတန်သလို ရွံရှာသလိုလုပ်သွားတာကို လင်းက တစ်စက်ကလေးမှကြည့်မရတာကြောင့် ထိုလူကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်ကျန်ခဲ့တော့သည်။

"ခုခေတ်လူတွေက အဓိကကျတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို နောက်မှကြည့်တာ၊ လောလောဆယ်ပြင်ဆင်လာတဲ့ပုံစံကိုသာကြည့်ပြီး ဆက်ဆံချင်ကြတာ၊ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် လူအထင်ကြီးအောင်၊ လူလေးစားအောင်၊ လူတွေအားကျအောင် နေထိုင်ပြုမူပညာလို တယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား"

မမကြီးဆုံးမခဲ့သော စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိသောအခါ လင်းဖျတ်ခနဲ ထိုလူကိုလိုက်ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်၏။ အပြင်ကို အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်လာတော့ ထိုလူကလည်း ချာခနဲကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားတာမို့ လင်းကလည်း ကားနှင့်ဆက်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် ကားက ပရွေတော့။

"သွားပြန်ပြီ၊ ဒီနေ့ဘယ်လိုနေလဲ"

လင်း ကားတံခါးကို ခြန်းခနဲဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်ရင်း။ လူကို ရွံရှာသလိုဆက်ဆံခံရတဲ့အပြင် ကားနောက်ဘီးတစ်ဘီးပါ ပြားကပ် နေလေပြီ။

“တောက်!”

လင်းသည် ခေါ်သံထွက်ပြီး တောက်ခတ်လျက် ကားဘီးကို သာ ဆောင့်ကန်လိုက်မိ၏။ လူရည်သန့်ပေမယ့် စိတ်ပသန့်သော လူကြီး၏ကားနံပါတ်ကိုလည်း မမှတ်လိုက်ရတော့။ နောက်ဆုံးတော့ ဝပ်ရှော့ထောင်ထားသော စန်းဦးလေးကိုသတ်ရသွားပြီး စန်းတို့ကို သာ လှမ်းခေါ်ရလေသည်။

“စန်း... သံသာပြန်သွားပြီလား”

“မပြန်သေးဘူး၊ ဂိမ်းဆော့နေတယ်။ ညနေမှပြန်မှာလေ”

“အဲဒါဆို နင်တို့နှစ်ယောက် ဦးလေးကိုခဏခေါ်ပြီး ငါ့ဆီ လာခဲ့ဖူးပါ။ ငါ မြေခိုကုန်း City Mart ရှေ့မှာ ကားဘီးပေါက်နေ လို့”

“ဟင်! နင် အဲဒီကိုရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ လင်းကွမ္ပု စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ရောက်သွားတာ၊ မြန်မြန်လာခဲ့နော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အေးအေး... ငါတို့ ခုချက်ချင်းထွက်လာခဲ့မယ်”

လင်းသည် ရွံရှာသလိုဆက်ဆံသွားသောလူကြီးကိုသာ မြင် ယောင်ရင်း ခေါ်သံထွက်ပြီး လျှောက်နေမိတော့သည်။ ခဏကြာ လျှင် ဦးလေးကားနှင့်အတူ စန်းတို့နှစ်ယောက်ရောက်လာ၏။

“ငါတို့ကားတွေ မအားဘူး၊ ဦးလေးရှိလို့တော်သေးတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲပေးလင်း”

“မကြီးကိုလိုက်ပို့ပေးတုန်းကတော့ အကောင်းပဲ။ ခွေဝယ်နေ တုန်း ဖြစ်တာထင်တယ်။ ကားပေါ်တက်လိုက်မှသိတာ”

“ဦးလေးက ကြာနေမှာစိုးလို့ သူ့ဘီးကိုအစားထိုးဖို့ အဆင်သင့် ယူလာတာ”

စန်းဦးလေးက လင်းကားထဲမှအပိုပစ္စည်းတွေကိုကိုင်တောင် မကြည့်တော့ဘဲ သူပါလာသောခေါက်တွေဝှေ့တွေနှင့် ဘီးကိုဖြုတ် လေ၏။ ပြီးတော့ သူယူလာသောဘီးကိုပဲတပ်သည်။

“ဦးလေး... ဘိုခေရဲ့လား၊ သမီးတို့ကူးပေးရမလား”

“ရတယ်၊ ဟဲ့... ပေးလင်း။ ညည်းကားက လေလုံးတွေ၊ ဘီး တွေ ဘယ်နှခါလဲဖူးလဲ။ ဝပ်ရှေ့မှာကော မကြာခဏသန့်လား”

“ဟင့်အင်း... တစ်ခါမှမလဲပူးဘူး၊ ဒီတိုင်းပဲ စီးနေတာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝပ်ရှော့ကိုတော့ တစ်ခါတလေပို့တယ်။ မမကြီးက တစ်လတစ်ခါ သန့်ခိုင်းပေမယ့် သမီးက ကုန်ကျစရိတ်ညာတောင်းပြီး သုံးပစ်လိုက်တာပဲ”

“ဘောင်မယ်လေးဗျာ၊ လိုက်လည်းလိုက်တဲ့သွယ်ချင်းတွေ၊ ဒီ Mark II လေး ဘယ်နှနှစ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“သုံးနှစ်တော့ရှိပြီထင်တယ်”

“ဒါဆို ဘီးတွေလေးလုံးတွေ ဘယ်နှနှစ်တော့မလဲ။ ကားက အကောင်းကြီးကွ။ လဲသင့်တာတွေ လဲပေးမှပေါ့။ ချောင်တာတွေ ကလည်း ချောင်၊ ချောလည်း များနေပြီ... စက်သံကလည်း သိပ် မကောင်းဘူး။ ကားကို လူလိုပဲ သေပေးမှပေါ့။ ခုတော့ ဒီတိုင်းပဲစီး သွားလိုက်ဦး။ နောက်နေ့ ညည်းနာမည်နဲ့ ဦးလေးအလုပ်ရုံကို ပို့ထားလိုက်။ သေချာရွှင်းခိုင်းထားမယ်”

ဟု ကားစမ်းရင်း လှမ်းပြောတော့ လင်းစိတ်ပျက်သွားရ၏။ လင်းက ဒီကားလေးကိုပဲ အားကိုးပြီး သင်တန်းတွေတက်နေရတာ။ မမကြီးကလည်း ပြဿနာ။ ကားလဲဖို့ တစ်စက်ကလေးမှပြောမရ။

“ဟုတ်၊ ဦးလေးအဆင်ပြေရင် ကားလဲသွားစေချင်ပါတယ်။ တစ်ခါတည်းသာ ဦးလေးစိတ်တိုင်းကျ ရွှင်းလိုက်ပါ။ ကုန်ကျစရိတ်

ကိုပမ္မင်ဘဲ ကားကောင်းဖို့ပဲ ဂရုစိုက်ပေးပါ။ သမီးတို့ ဦးလေးကား နဲ့ပြန်ပြီး စနိုးကိုပြန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒီလိုအဆင်ပြေတယ်”

ပြီးမှ မမကြီးကို လှမ်းအသိပေးလိုက်တော့သည်။

“မမကြီး... လင်း၊ လမ်းမှာကားဘီးပေါက်လို့၊ စနိုးက သူ့ ဦးလေးခေါ်လာပြီး လုပ်ပေးတယ်။ ကားက ကောင်းပေမယ့် ချောင်တာတွေက ချောင်ပြီး ချောလည်း များနေတယ်တဲ့။ စက်သံလည်း သိပ်မကောင်းဘူးပြောလို့ တစ်ခါတည်းအပ်လိုက်ပြီ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ ငါ့ကား ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ ဆိုတာ နားလည်တဲ့လူ အကုန်သိတယ်။ နင် ကားဟောင်းကြမ်းလို့ အဲဒီလိုဖြစ်တာ။ တစ်လတစ်ခါ သန့်ခိုင်းတာကို မသန့်ဘဲနဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ဖြုန်းပစ်နေတာမို့လား။ ဘယ်နှရက်ကြာမှာလဲ”

“မကြာပါဘူး။ ကိုယ့်လူတွေပဲဟာ။ တစ်ခါတည်း ရောင်းခိုင်းလိုက်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်မမကြီး။ Parado တစ်စီးလောက် ဝယ်စီးရအောင်။ ခမိုးထွက်လို့လည်းကောင်းတယ်”

“အမယ်လေး! ငါ့ကားကိုများ ရာရာစစ။ ဒီကားနဲ့အကျိုးပေးနေတာ နင်မသိဘူးလား။ နင် မဆင်မခြင်မောင်းလို့ ဂရုမစိုက်လို့

ခုလိုဖြစ်ရတာ”

“မကြီးက လင်းဆိုရင် အပြစ်ပြောဖို့ပဲ။ မကြီးကားက သုံးနှစ်လောက်ပဲရှိမှတော့ ဒီလောက်ဖြစ်တာ ဆန်းလား”

“ငါ့ကိုပြန်မပြောနဲ့... မေလင်း။ လင်းပေါ်ကနေ လူကြားမကောင်းအောင် အော်နေတာမှလား”

“မကြီးကသာ အော်နေတာ။ မကြီးက အလုပ်မှာဆို တယောသနဲ့၊ လင်းနဲ့တွေ့ရင် တောသနဲ့။ မနက်ခိုးလင်းကတည်းက အိမ်မှာ ဆူဆူပူပူတွေလုပ်ခဲ့လို့ ခုလို လမ်းမှာ အဆင်မပြေဖြစ်ရတာ”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း”

မမကြီးပြန်ပြောချိန်မရအောင် ပုန်းပိတ်လိုက်လေ၏။

“တကယ်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ဒီနေ့ကတော့ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာပဲ”

“နင့်ကြည့်ရတာ မသက်မသာနဲ့ ဘာကိုအလိုမကျဖြစ်နေတာလဲ”

“အလကားနေ ဒေါသထွက်နေသလိုပဲ။ ကားလည်း အဆင်ပြေသွားပြီပဲ။ ဒီပုံစံကြီးနဲ့များ City Mart ထဲ ဝင်သေးတယ်။ ပါးကွက်ကြီးကလည်း တစ်ဖက်အထူး၊ တစ်ဖက်တအပါး၊ ဘယ်သူနမ်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

သွားတာလဲ”

“အဘိုးကြီးတစ်ယောက် နမ်းသွားတာဟေ့”

“ဘိုး!”

“ဘုရားရေ!”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လုံး လန့်အော်လေသည်။

“အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အနမ်းကိုခံပြီး ထွက်အလာမှာ ကားဘီးပေါက်တာကြီးကိုမြင်လိုက်လို့ ဒီပုံစံဖြစ်ရတာဟဲ့”

“ဘယ်က အဘိုးကြီးလဲ”

ပြိုင်တူမေးပြန်သည်။

“မပြောမှာ မပူနဲ့။ လာ... အစောင့်သောက်ပြီးပြောမယ်”

သုံးယောက်သား City Mart အောက်ထပ်မှ Jump Fun & delicious ဆိုသည့်ဆိုင်လေးထဲကို ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“နင့်တို့ဘာသောက်မလဲ။ မသောက်ခင် တစ်ခုခုစားပါလား။ ငါဆာနေလို့ ကြက်ကြော် အရင်မှာစားပယ်။ ဒီက ထိုင်းကြက်ကြော် အရမ်းကောင်းတယ်”

“ငါက ထိုင်းအာလူးချောင်းကြော်နဲ့ လိဗျော်ကျွန်းမှာမယ်”

“ငါကတော့ မဆာလို့ Blue Ocean ပဲ သောက်မယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

အသီးသီး ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်မှာလိုက်လေ၏။ စနိုးနှင့် သံသာက လင်းမန္တလေးက ပြောင်းလာမှ ပေါင်းမိသည့်သူငယ်ချင်း တွေဆိုပေမယ့်လည်း ငယ်ပေါင်းတွေလို တစ်ယောက်အနွံတာ၊ တစ်ယောက်ခံကြသူများဖြစ်သည်။

စနိုးက သွက်လက်ချက်ချာစွာ နေထိုင်တတ်ပြီး ဘယ်နေရာ မဆို ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် အားကိုးလို့ရတာမို့ လင်းရဲ့စိတ်နှင့်တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်သည်။ သံသာကတော့ Heart disease ရှိသူပီပီ နေရာတကာ မှာ စိုးရိမ်စိတ်ကြီးလွန်းသော၊ လူကြောက်တတ်သော၊ အားငယ် တွေဝေတတ်သောသူတစ်ယောက်မို့ ဘယ်အရာမဆို ကြောက်ဆုတ် ဆုတ်ဖြစ်နေရတာနှင့် အချိန်ကုန်နေသူဖြစ်၏။

“ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မတူမတန်သလို ရွံရှာသလို ဆက်ဆံခံရ တာမျိုးမရှိခဲ့ဘူး။ စောစောက ငါ့ကို လူတစ်ယောက်က မကောင်း ဆိုးဝါးလို့ ဖိပန်ခါသွားတယ်။ ငါက မှားလို့အောက်ကျိုးပြီး တောင်း ပန်တာတောင် အသိအမှတ်ပြုမပေးတာ။ သူက ဘယ်လိုလူစားမို့ လို့လဲ။ မှတ်ထားလိုက်ပြီ။ ဘယ်နေရာရောက်ရောက်၊ ဘယ်လိုပုံစံ မျိုးနဲ့တွေ့တွေ့၊ အဲဒီလူကို ပညာပြန်ပေးရမယ်”

ဟု လင်းက နိဒါန်းသွယ်လိုက်ပြီး လူရည်သန်ကြီးနှင့်ဖြစ်ခဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပုံကို ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ မေလင်းရယ်။ ဘယ်ကလေးမှန်းမှ မသိတာ။ ကျုပ်မပြည့်တဲ့လူနဲ့တွေ့ခဲ့တာပဲလို့မှတ်လိုက်။ စိတ်ထဲမှာ ထားရင် ပင်ပန်းလိမ့်မယ်”

သံသာက သူ၏ထုံးစံအတိုင်း ပြောရာပြောကြောင်းပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အသန့်အပြန်ကြိုက်လွန်းအားကြီးပြီး ယဉ်ယဉ် လေးနဲ့ ရူးနေတာမျိုးဖြစ်မှာ။ ဒါမှမဟုတ် အလကားနေ မာနခေါင် ခိုက်ပြီး လူတွေကိုအဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံတတ်တာများလား။ သူက ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့လဲ။ ငါကလည်း အဲဒီလိုလူမျိုး ဆိုရင် ပညာပြန်ပေးချင်တယ်”

စနိုးကတော့ လင်းနှင့်စိတ်တူတာမို့ မြောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ် ၏။

“ခေါက်ထားလိုက်ချင်ပေမယ့် ငါ အစွဲအလမ်းကြီးတာတွေ၊ စွဲကောင်းတာတွေ နင်တို့သိတာပဲ။ လုပ်သွားပုံက Snap Shot ကွ။ ခဏလေးနဲ့ ရင်ကိုခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်တာ။ ပြီးတော့ အဲဒီလူကြီး ရဲ့ပုံစံကလည်း ဘယ်လိုမှပေမယ့်ရအောင် ထူးခြားတယ်။ စွဲဆောင်မှု လည်းရှိတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ၊ သူ့လက်မောင်းက သနပ်ခါး ပွန်တွေကို နင့်လက်နဲ့အကြိမ်ကြိမ်ခါပေးလိုက်ရမှာ”

“ဘဲဒါဆို ဆွေဆွေခွန်နေမလားပဲ”

“ငါလည်း ဘယ်ထင်မလဲ၊ ကိုယ်က မှားတာဆိုတော့ ထူပူပြီး တောင်မန့်ဖို့ပဲ သိတာပေါ့၊ သူထွက်သွားမှ ဒေါသဖြစ်ကျန်ခဲ့တာ”

“လူက ဘယ်လိုဒီဇိုင်းလဲ၊ ချောလား”

စန်းနင့်သံသာက စိတ်ဝင်စားလာပြီး ညှပ်ပေးတော့သည်။

“ဘာပိုက်သလဲ မပေးနဲ့၊ အတည်အခန့်လမ်းကြီး၊ ကိုရီး ယားမင်းသားတွေလိုလင်းလက်ပြီး တောက်ပြောင်နေတာ၊ အရွယ် ကတော့ မမကြီးတို့လောက်ရှိလိမ့်မယ်၊ နုနုရွှေလေးတွေကိုဝတ်ပြီး ကြွကြွလေးလျှောက်နေတာ”

“Old bachelor ဆိုရင်တော့ Spinster ခေါ်ပေရှင်းနဲ့ဘို့ကေ ပဲ”

“သေလိုက်... ဆယ်ခါပြန်သေလိုက်၊ လုံးဝသနတယ်”

မမကြီးကိုဆွဲထည့်လိုက်သော သံသာကို ပြန်တော်လိုက်သော အခါ...

“ဒါဆို တို့သုံးယောက် မဲနှိုက်ရအောင်”

ဟု စန်းက ထပြောတာမို့ လင်းက ဝေါ့ခနဲအန်သလို လုပ်ပြ လိုက်တာကြောင့် အားလုံးရယ်လိုက်ကြတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခံပြင်းစရာကောင်းသော တာ... ဖြစ်ရပ်က ရင်မှာအထင်ကရ ကျန်ခဲ့ပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ရယ်မိချိန် မှာတော့ လင်းရဲ့စိတ်တွေမြှုပ်လန်းလာပြီး ထိုဖြစ်ရပ်ကိုလျှော်လိုက် ရတာပဲဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့်လင်းက ရေစက်ပါလာသလားမသိပါ။ အရင်ဘဝတုန်းက သူ့ကိုတစ်ခုခုလုပ်ခဲ့မိလို့ဖြစ်မည်။ ခံစားချက် ပြင်းပြီး အမှတ်သည်းခြေကြီးသောလင်းအတွက် ထိုဖြစ်ရပ်ပြီးတာ မှမကြာသေး၊ နောက်ထပ်တွေ့ဆုံမှုတစ်ခုက ထူးဆန်းစွာကျရောက် လာခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က လင်း ရေချိုးလိုကောင်းနေတုန်းမှာ...

“သမီးရေ... ရေစိမ်နေတာကြာပြီ၊ မပြီးသေးဘူးလား၊ စန်းဆီက ဖုန်းလာတယ်၊ သံသာ၊ ရွှေဖြစ်လို့ ဆေးခန်းပို့လိုက်ရ တယ်တဲ့”

ဆိုသည့် အာရူးမအသံကြီး ထွက်ပေါ်လာတာဖြစ်သည်။
“ဟာ! ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူဝင်ခေါ်မယ်၊ ပြင်ထားပါတဲ့”

လင်းလင်းပြုံး အမြန်ဆုံးပြင်လိုက်ရသည်။ သံသာက သာမန် မဟုတ်ဘဲ နှလုံးရောဂါရှိသူပို့ သူ Stock မြစ်လျှင်ကြောက်ရ၏။ မနေ့ကမှ ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာတွေ့ခဲ့ကြပုံကို မြင်ယောင်ပြီး ငိုချင် သလိုလိုဖြစ်လာသည်။

ဘုရားဘုရား... သံသာသေလို့မဖြစ်ဘူး။

• တွဲယူဖို့တွေရှိသေးတယ်။ သင်တန်းတက်ဖို့တွေရှိသေးတယ်။ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စ နဲ့အသက်ငယ်ငယ်အပျိုလေးကို အသေမခံနိုင်ဘူး။ ဘုရားမလို့ သံသာ ပြန်ကောင်းပါစေ။

လင်းဆံပင်အစိုတွေကို Dryer နှင့်မှတ်နေချိန်မှာ စနိုးရောက် လာသံကြားတာပို့ သနပ်ခါးတွေကို မျက်နှာပေါ် ဖြစ်သလိုလိမ်းချ လိုက်၏။

“မြန်မြန်လုပ် မေလင်းရေး၊ အိပ်မှာလည်း ကားမရှိဘူး။ နင့် ကားကလည်း မရသေးဘူးဆိုတော့ ကြုံသလိုသွားရမှာ။ သူ့ရောဂါ အခြေအနေက ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ပြီးပြီ... ပြီးပြီ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

မြန်ဘော်ရင်း လက်ကလည်း နီးရာအဝတ်ကိုကောက်စွပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လင်းတို့နှစ်ယောက်ပုံစံကို မမကြီးသာ မြင် လျှင် ပြောဆိုဆူပူလို့ဆုံးမှာမဟုတ်တော့။ လင်းတိပ်ရောက်ပြန်တော့ လည်း Taxi မတွေ့၍ Bus ကိုသာ တိုးဝေစီးလာခဲ့ရတာကြောင့် ပုံစံတွေက ပိုလို့ပင် မလန်းတော့။

စနိုးပုံစံကလည်း ဆံပင်အခွေအလိပ်တွေက ပိုပြီးဖောင်းပွ နေသည့်အပြင် မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ဘာမှလိမ်းထားခြင်းမရှိဘဲ မျက်နှာပြောင်နှင့်ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဂါဝန်က အရောင်ပွဲခြောက် နေပြီဖြစ်သလို ပိနပ်ကလည်း ယိုးဒယားမိုးစိုစီး ဘယ်တစ်ရောင်၊ ညာတစ်ရောင်ဖြစ်၏။

လင်းကကော ဘာထူးသေးလို့လဲ။ မနက်က ဝတ်ပြီးပုံထား သော ခူးအထိ လှင်းနပ်နံနံပွဲခြောက်ခြောက်နှင့် မီးခိုးရောင်တိရွပ် အပွကြီးကို ပြန်ဝတ်လာတာဖြစ်သည်။ ဆံပင်တွေကလည်း လျှော် ပြီးစဉ် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသလို သနပ်ခါးတွေကလည်း ခြောက်သွား တော့ မညီမညာကွက်တိကွက်ကြားနှင့် ထူပျစ်ပျစ်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ပိနပ်ကတော့လည်း အိမ်ရှေ့မှာ အပိုထားသော Acrosoli ကွင်းထိုး ပိနပ်ကြီးကိုသာ စီးလာခဲ့တာဖြစ်၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လင်းရဲ့အကျင့်က သင်တန်းကိစ္စတွေနှင့် အလွှပ်ကိစ္စတွေမှ မဟုတ်လျှင် အပြင်ကို ပြီးစလွယ်ထွက်တတ်သူဖြစ်တာကြောင့် ဒီလို ကျန်းမာရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လာလျှင်တော့ ပို၍ပင် ဘာကိုမှပုဂ္ဂ မစိုက်တော့။

ထိုပုံစံတွေဖြင့် Bus ထဲမှ တိုးဝေခင်းလာပြီး မပုံပြန်မြန် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သံသာတို့အိမ်က လှည်းတန်းတွေနားမှာပို့ လင်းတို့ဆင်းလာခဲ့သည့် Bus မှတ်တိုင်နှင့် သိပ်မထေလှပါ။

“တစ်ခါမှ ဒီလိုမသွားဖူးလို့လားမသိဘူးပေလင်းရယ်။ ငါ နေပူတာနဲ့ ညောင်းတာနဲ့ သေတော့မယ်”

“ငါလည်းဘဲဒီလိုပါပဲ။ ရေခိုင်းပြီး တန်းထွက်လာတာဆိုတော့ နေမကောင်းဖြစ်မှာ စိုးရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ သံသာသေမှာ စိုးတဲ့အပူမီးတွေ တောက်လောင်နေတာမို့ ဘာကိုမှမမြင်တော့ဘူး။ လာ... မြန်မြန်လျှောက်ရအောင်”

လင်းက ပြောလည်းပြော၊ ခြေလှမ်းကိုလည်း ပိုသွက်သွက် လျှောက်ပြီး သံသာတို့လမ်းအချိုးကို ချိုးကွေ့လိုက်စဉ်မှာ မထင်မှတ် ဘဲ ပြုန်းခနဲထွက်လာသောကားနှင့်အတွေ့...

“အား...”

စခန်းတော်သံအဆုံး နှစ်ယောက်လုံး ပစ်လဲသွားလေသည်။ ကားလည်း တုံ့ခနဲတိုးရပ်သွား၏။ သို့သော်တိုက်မိတာမဟုတ်။ တိုက် မိတော့မလို ရှုပ်ခနဲဖြစ်သွားတာကြောင့် စခန်းက လန်ပြီးခုန်ရှောင် လိုက်ရာမှ Accident ဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လင်းက ဖျတ်ခနဲ ထနိုင်ပေမယ့် စခန်းက ရှုံ့မဲ့မဲ့ဖြင့် မထနိုင်တော့။ ကားထဲက လူက လည်း ဆင်းလာဖော်တောင်မရ။ လင်းသည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ မက်တယ်ရောင် လက်လက်ထနေသော Prado ကားကြီးကိုကြည့် ပြီး တောက်ခတ်လိုက်မိတော့သည်။

ဖြစ်ပွားပုံက ကားပိုင်ရှင်ကော လင်းတို့ပါ မှန်ကန်သော အမေ့အသားဖြစ်သည်။ မပုန်ကန်မှုမှာ ထိုကားပိုင်ရှင် ကားမောင်း ကြမ်းမှုနှင့် လင်းတို့က သူ့ဇယ်ချင်းအပူဖြင့် ဗျာများပြီး လမ်း လျှောက်ခဲ့ပုံကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ မှန်နေသောအဖြစ်အပျက်မို့ လင်း ဘယ်လိုမှလုပ်လို့မရတော့။ သို့သော် ကားပိုင်ရှင်က ဘယ်လိုဖြေ ရှင်းမည်မသိ။ လင်းဘက်ကတော့ မြေရှင်းဖို့နည်းလမ်းတစ်ခုရှိလာ သည်။ ထိုအရာမှာ ‘တရားမှုတမူကို မြတ်နိုးတတ်မှုနှင့်မြန်မာနိုင်ငံ သားပီပီ မြန်မာမှုစိတ်ဓာတ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်မှု’ ပင် ဖြစ်ပါ သည်။

ဒေါသတွေ စိတ်မကောင်းမှုတွေနှင့် စမ်းကိုဆွဲထူလိုက်တော့ စမ်းက ခူးပိုင်းနာကျင်မှုဖြင့် ပြန်လဲကျသွားပြန်၏။ လင်း ပိုတင်း သွားပြီး ကားကိုစိုက်ကြည့်လိုက်မှ ကားပိုင်ရှင်ကလည်း ကားပေါ်မှ ညင်ညင်သာသာဆင်းလာလေသည်။ မီးခိုးရောင်အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံဖြင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသောထိုလူက လင်းတို့ကို လက်ဖိုက် ပြီး ကြည့်လာသောအခါ...

“ဟင်!”

လင်းသည် လိပ်ပြာ လွင့်သွားမတတ်ဖြစ်ရပြီး ခန္ဓာကိုယ်ရှိ သွေးတွေလည်း ဖျင်းခနဲဆူပွက်သွားရလေသည်။ မမှတ်မိနိုင်စရာ အကြောင်း လုံးဝမရှိချေ။ မနေ့ကမှ City Mart ထဲမှာ လင်းကို ဖုတ်ဖက်ခါသွားတဲ့လူ၊ ထိုကိစ္စကို တန့်န့်တွေ့ပြီး တွေ့တဲ့အချိန်မှာ လက်တုံ့ပြန်မယ်ဟု ကြိုမ်းမောင်းထားရာမှ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်တွေ့ ခဲ့ရတာကြောင့် လင်းကျေနပ်သွားမိသည်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့ လင်းရဲ့စိတ်ကူးက အထမပြောက်တော့၊ မတူမတန်သလို ဆက်ဆံခံ ခဲ့ရသည့်လင်းက မပေပေမယ့် ထိုလူကတော့ လင်းကို လုံးဝသိပုံမရ ချေ။

“ကဲ... မိန်းကလေး၊ မြစ်ပုံက ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါမှန်တယ်။ ဒီတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုယ်ထူပြီး သွားတော့၊ အမြန် ဆုံး လမ်းရှင်းပါ”

အမိန့်ဆန်ဆန်ထွက်လာသောလေသံကြောင့် လင်းဆတ် ဆတ်ခါသွားရလေသည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဦးလေးကြီး၊ လူကြီးလူကောင်း မှန်ရင် ကောင်းကောင်းပြေရှင်းပေးပါ။ ဒီမှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ခူးနာသွားတာ မထင်ဘူး။ အဲဒါ ဦးလေးကြီးမှာ မြန်မာစိတ်ရှိရင် ကူညီပေးမရမယ်။ ဦးလေးကြီးမှန်သလို ကျွန်မတို့ကလည်း မှန် တယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းအချိန်အကွေ့မှာ လိုတာထက် ပိုမောင်းလာတဲ့ အတွက် ကျွန်မတို့အမှန်က ပိုလှတယ်”

ဟု လင်းက ပြောလိုက်တော့ ထိုလူက မနိုးမခန့် သရော်တော် တော်မျက်နှာပေးဖြင့် ဟက်ခနဲရယ်သည်။

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဒီမှာမိန်းကလေး၊ ငါ့ကြောင့် မြစ် တယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့ရဲ့သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှုကြောင့်၊ မင်းတို့ရဲ့ ယှပ်ပြာတိုက်မှုကြောင့်ဖြစ်တာ... နားလည်လား။ ငါ ကားပေါ်က ဆင်းပြပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”

“ဟား... နိုင်ထက်စီးနင်းမပြောပါနဲ့။ သဘာဝကျတာကိုပဲ ပြောပါ။ ဦးလေးကြီးပြောသလို ကျွန်မလည်း ပြန်ပြောတတ်တယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ သွက်လက်ချက်ချာမှုကြောင့်၊ ဦးလေးကြီးရဲ့ ပရမ်းပတာ နိုင်မှုကြောင့်ဖြစ်တာ”

“ဟိုကေ၊ ကောင်းပြီ။ ငါ လမ်းပေါ်မှာ စကားရပ်ပြောတတ် တဲ့အကျင့်မရှိဘူး။ မင်းတို့ရဲ့အထာကိုလည်း သဘောပေါက်ပြီ။ ကိုယ့်သမီးအရွယ်လောက်တွေမို့လို့ ငါဘက်က တစ်ဆင့်လျှော့ချ လိုက်မယ်။ ဟိုကေ... ဒီကိစ္စ မင်းတို့ကျေနပ်အောင် ဘာလုပ်ပေး ရမလဲ”

ထိုစကားကြောင့် လင်းခေါင်းထဲမှာ လက်တုံ့ပြန်ချင်သည့် ညစ်ကျယ်ကျယ်အတွေးတစ်ခုဝင်လာကာ...

“ကျွန်မသူငယ်ချင်းကို ကူညီဖေးမပါ။ တောင်းပန်ပါ”

“နီး... ဖြစ်နိုင်တာကိုပဲပြော။ ငါမှန်နေတဲ့ကိစ္စကို ဘာဖြစ် လို့တောင်းပန်ရမှာလဲ။ ဒီအခွင့်အရေးပေးတာကိုပဲ ကူညီဖေးမတယ် လို့မှတ်လိုက်။ ဆေးကုသစရိတ် ဘယ်လောက်လို့လဲ”

သေချာပြီ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က မာနကြီးလွန်းရုံမက လူတစ်ဖက် သားအပေါ် နိုင်လိုမင်းထက်ဆက်ဆံတတ်သလို၊ လမ်းမှာတွေ့သည့်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချိုင့်ခွက်အသေးအကြီးတွေကိုလည်း ငွေချခင်း၍ လျှောက်သွား တတ်မည့်သူဆိုတာ။

“ငွေစကားမပြောပါနဲ့ လူကြီးမင်း။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းကိုသာ တောင်းပန်ပါ။ ဒါမှ ကျွန်မကျေနပ်မယ်”

လင်းက သူ့လို အထက်စီးကလေးသံဖြင့် ပြောလိုက်တော့ ထိုလူက အံ့သြသွားသလိုပုံစံဖြင့် လင်းကိုစူးစိုက်မြဲကြည့်သေးသည်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းထောင့်လေးကိုအသာကွေးပြီးပြုလျက်၊ ကားပေါ် လျင်မြန်စွာတက်ကာ back လုပ်၍ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ထိုလုပ်ရပ်ကြောင့် အနီးတစ်ဝိုက်မှလူတွေ လင်းကိုခိုင်းကြည့်လိုက် ကြသည်မှာ ပျက်နာပင် ဘယ်သွားထားရမှန်းမသိတော့။

“ကြည့်စမ်း! စနိုး၊ မောက်မာလိုက်တာ။ အဲဒါ ဘယ်သူထင် လို့လဲ။ မနေ့က City Mart မှာတွေ့ခဲ့တဲ့လူကြီးဟဲ့”

“ဟင်!”

“အေး... နင် ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်အောင် ထိန်းပေတော့။ ငါလုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ သူ့နောက်ကို ထပ်လိုက်မယ်”

“ဟဲ့... မလိုက်နဲ့ပေလင်း။ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်မယ်”

“ဒီလိုမောက်မာလို့ ဘယ်ရမလဲ။ မတရားတာတော့ ငြိမ်ခံ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မနေနိုင်ဘူး”

ဟုပြောကာ လင်းသည် နီးရာ Taxi ကိုငှားပြီး ထိုလူကား နောက်ကို လိုက်လာခဲ့လေသည်။ ဒူးနာနေသည့်စဉ်း ဘယ်လိုကိုးရိုး ကားရားမျိုးကျန်ခဲ့မလဲဆိုတာ မကြည့်နိုင်တော့။

မနေ့က City Mart ထဲမှ ပတူပတန်သလို ဆက်ဆံတာခံခဲ့ ရပြီးပြီ။ အခုလည်း အထင်သေးသည့်သဘောဖြင့် စက်ဆုပ်ရွံရှာ သွားတာကို ထပ်မံခံလိုက်ရပြန်ပြီ။ အဲဒီလို အခြောက်တိုက်မာန ခေါင်ခိုက်ပြီး နေရာတကာမှာ ငွေနှင့်တန်ဖိုးမြတ်ချင်သည့်ထိုလူကို လင်းဘက်က ပညာပြန်မပြရမချင်း ပွဲက ပိုပြီးဆူတော့မှာဖြစ်လေ ခ်။ Super Market မှာတွေ့ခဲ့တာထက် လင်းပေါ်မှာဖြစ်ခဲ့သည့် ကိစ္စက အရှက်ခွဲခံလိုက်ရသလိုမျိုးမို့ လင်းက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အလျှော့ပေးမှာမဟုတ်တော့ချေ။

ကားသမားကို အပီချွေ၍ တောက်လျှောက်နောက်ယောင်ခံ လိုက်လာခဲ့ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဝင်သွားသောနေရာက ဝင့်ခါမိယာ (. . .) လင်းထဲမှ ခြံတစ်ခြံသို့ဖြစ်၏။ ခုံညားထည်ဝါပြီး လှပဆန်းသစ်သော အိမ်သစ်ကြီး၏အဆင့်အတန်းက သိပ်ပြီးလျှော့တွက်လို့တော့မရ။ လင်းက ကားသမားကို မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ခိုင်းထားခဲ့ပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုခြံရှေ့ သွားရပ်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကလည်း ကား ပေါ်မှဆင်း၍ (ဆဌမအာရုံဟုပြောရမလား။ အကျင့်တစ်ခုကြောင့် ဟုဆိုရမလား) နောက်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လေသည်။

လင်းရပ်နေတာကိုမြင်လျှင် လန့်သွားသလိုပုံစံမျိုးဖြင့် ခပ် သွက်သွက်လျှောက်လာပြီး. . .

“ဪ. . . မင်းက နောက်က လိုက်လာတာကိုး။ ပေးတုန်း က မူနေပြီး ခုမှ ငွေလိုမှန်းသိပြီမို့လား”

“နီးပါ. . . လူကြီးမင်း ဦးနှောက်မကောင်းရင်သာ ကျွန်မက ဆေးကုသစရိတ်ထုတ်ပေးချင်ပါတယ်”

“တောက်!”

ကမ္ဘာပေါ်မှာ တောက်ခတ်သံပြိုင်ပွဲရှိလျှင် ထိုလူ ပထမရ လိမ့်မည်။

“တစ်ဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင်ပေးပါ။ လူကြီး မင်း ကျွန်မတို့ကိုအလျော်ပေးစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မလိုက်လာတာ ဟာ တရားမျှတမှုနဲ့ မြန်မာလိုသိတတ်မှုကိုနားလည်ဖို့ သတိလာပေး တာပါ။ လောကမှာ သူ့အလှည့်ကိုယ်အလှည့်ဆိုတာရှိတယ်။ တစ် နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ စောစောက လူကြီးမင်း လုပ်သွားခဲ့တဲ့ပုံစံ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အတိုင်း ကျွန်မလုပ်ပြပါ့မယ်။ လူကြီးမင်းရဲ့အဆင့်အတန်းကို သိ သွားပါပြီ”

“အေး... နာမည်ပါသိချင်ရင် မှတ်သွားလိုက်ဦး။ ဟန်သာ နေမင်းတဲ့။ တစ်သက်လုံး သန့်သန့်လေးနေလာတာ။ ဘယ်သူမှခွင့် လာပမ်းလို့မရဘူး။ ဘယ်သူမှ လာတုလို့မရဘူးဆိုတာ။ မှတ်ထား”

“ဒါဆို ကျွန်မနာမည်ကိုပါ မှတ်ထားလိုက်ပါဦး။ လင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ နေမင်းထက်ပိုပြီးလင်းတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပါ”

ဟု လင်း မာန်ပါပါပြောခဲ့ပြီး ချာခနဲလှည့်လာခဲ့တော့သည်။ ကိုယ်ကလည်း တစ်ဖက်သားကို ဖော်ကားရိုင်းပြတာမျိုးပလုပ်ခဲ့ပါ ပဲ ကိုယ့်ကိုမာရကျောရေနှင့် အနိုင်ယူသွားသောလူတစ်ယောက် ကို ပညာပြန်မပြရလျှင်တော့ လင်းဘဝ အသက်ရှူချောင်မှာမဟုတ် တော့။ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ‘မေပေရယ်လင်း’ ဟာ ဘာကို မှုဂရုမစိုက်တတ်တဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ ဦးဟန်သာနေမင်း သိစေရ ပွာပါ။

တိမ်ရောက်တော့ ရှေ့ဆုံးမှ မားမားကြီးရပ်ပြီး ဆီးကြိုနေသူ မှာ ခုချက်ချင်းသေလောက်တော့မည့် Shock ဖြစ်၍ နီးရာ ဆေး ခန်းပို့လိုက်ရသော သံသာလွင်ဖြစ်ပြီး ထိုင်မျှော်နေသူမှာတော့ ကား

Accident ဖြစ်ပြီး နေထွက်ပြီးဖြစ်သွားသော စန်းချစ်ပင်တည်း။

“ဟယ်! မေလင်းပြန်လာပြီ”

“ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးမို့လား မေလင်း”

Book sharing

အခန်း (၄)

“ဒက်ဒီ... ခုန ခြံရွေမှာ ဒက်ဒီနဲ့စကားရပ်ပြောနေတာ ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ”

သူတိမ်ထဲဝင်လာတော့ သားနှင့်ချက်ချင်းတိုးပြီး မေး၏။
အောင်တိုးကတော့ သူ့ကိုပေးခဲ့သဖြင့် ခြံထဲမှာ ပြုကြောင်ကြောင်
ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

“တောက်! စိတ်ပျက်စရာပဲကွာ၊ ဒီနေ့ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တာပဲ”

ဟုရေရွတ်ပြီး coal အင်္ကျီကိုခွတ်၍ သားကိုပေးလိုက်သည်။

“ပနေကလည်း City Mart ထဲမှာ သနပ်ခါးဘဲကြားတစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ယောက်နဲ့တိုက်မိတာ အင်္ကျီမှာ သနပ်ခါးတွေ အကွင်းလိုက်။ ဘယ်
လောက်ရွံ့ဖို့ကောင်းလဲ။ ခုလည်း လှည်းတန်းဘက်မှာ သနပ်ခါးဘဲ
ကြားတစ်ယောက်နဲ့ ကား Accident ဖြစ်ခဲ့ပြန်ပြီ”

“ဟာ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲ။ အမှုဖြစ်ခဲ့သေးလား”

“အေး... ဒက်ဒီဖြစ်ခဲ့တဲ့ပုံစံထက် ဘဲဒီအမှုသာဖြစ်လိုက်
ချင်သေးတယ်။ ဘယ်က ကလေးကနေချ လှုပ်ပစ်နှစ်ယောက်လဲမသိ
ပါဘူး သားရယ်။ လမ်းအကွေ့မှာ အမှတ်တမဲ့ ရှုပ်ထိသွားတာကို
ကားတိုက်မှုဖြစ်သလိုလိုနဲ့ အိမ်ထိလိုက်ရစ်တာ။ ရှက်ဖို့ကောင်း
လိုက်တာကွာ”

သူပြောရင်း အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ သားက သူဒေါသဖြစ်
တိုင်း သောက်လေ့ရှိသော သံပရာရည် Hand Made ကို ယူပေး
သည်။ ဘယ်လိုကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး ထိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့မှ ကား
Accident ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ လမ်းမှာတင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ
ပြောရုံမက အိမ်ထိတောင်လိုက်ပြီး မတန်တန်ရာတွေ ပြောသွား
သေးသည်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ ကြံကြံရွံရွံကလေး
နေထိုင်ခဲ့ပြီး အလှအပ အသစ်အဆန်းကိုမှ မက်မောသုံးစွဲလေ့ရှိ

သော၊ ရွံရှာစိတ်ကြီးလွန်း၍ တစ်သီးတခြားနေထိုင်တတ်သော သူ
သည်။ သူ့ဘယ်လိုမှကြည့်မရပြီး အရွံဆုံးနှင့် အမြတ်ကတ်ဆုံး မိန်း
ကလေးပုံစံမျိုးကိုမှပတ်သက်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်များ စက်ဆုပ်
ဖွယ်ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။

“ဒက်ဒီကလည်း ဘာရှက်စရာရှိလဲ။ လမ်းမှာကတည်းက
ချိုချိုသာသာပြောပြီး ကိစ္စဖြစ်ခဲ့ရမှာ... အဲဒါဆို လိုက်လာစရာ
အကြောင်းမရှိဘူး”

“ဘာကွ၊ မင်းက ကိုယ့်အဖေဘယ်လိုခဲလိုက်သလဲဆိုတာမသိ
ဘဲနဲ့ တတ်ယောင်ကားလုပ်နေပြန်ပြီ။ ဒက်ဒီစိတ်ကို မင်းသိတယ်
မို့လား။ ကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှမရမစိုက်ဘူး။ မှား
လည်းဂရုစိုက်ချင်မှစိုက်မယ်။ ငါမွေးရင်... သမီးလောက်ပဲရှိတဲ့
ကလေးမက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေပြောတာကွ။ မှန်တာခြင်း
အတူတူ လမ်းအချိုးအကွေ့မှာ လိုတာထက် ပိုမောင်းလာလို့ သူတို့
အမှန်က ပိုလှတယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်စကားတတ်သလဲ”

“...”

“ဒက်ဒီကလည်း ငါ့ကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့ရဲ့
သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှုကြောင့် မင်းတို့ရဲ့ယှပ်ပြာတိုက်မှုကြောင့်လို

ပြောလိုက်တော့ တစ်ခွန်းမခံဘူးကွ။ ဦးလေးကြီးပြောသလို ပြန်ပြောတတ်တယ်တဲ့။ ကျွန်မတို့ရဲ့ သွက်လက်ချက်ချာမှုကြောင့် ဦးလေးကြီးရဲ့ ပရမ်းပတာနိုင်မှုကြောင့် ဖြစ်ရတာတဲ့။ ကက်ကက်လန် တောင်စွာမယ်ကလေး”

သူ့အပြောကြောင့် သားက ပြုံးသည်။

“နှစ်ဖက်လုံးမှန်နေရဲ့ သားနဲ့ ဒီကောင်မလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဒက်ဒီကို ခံပြောနေရတာလဲ။ ကိုယ်မှန်ရင် ထွက်သွားရမှာပေါ့”

“အဲဒါအကြံအမန်လုပ်ချင်လို့ပေါ့ကွ။ ဒက်ဒီဆီက သူတစ်ခုခု လိုချင်လို့ ခွင့်ပေးတာဖြစ်မှာပေါ့။ ဒက်ဒီက သမီးအရွယ်လေးတွေ ပို့လို့ စိတ်လျော့ကြည့်တယ်။ ဒူးနာသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းပလေးကို ဆေးကုသစရိတ်ပေးမယ်ပြောတော့ လုံးဝကိုလက်မခံဘူး။ ငွေစကားမပြောခဲ့တဲ့။ သူ့သူငယ်ချင်းကိုသာ တောင်းပန်ပါတဲ့။ သူမို့လို့ ပြောထွက်ရဲတယ်။ ဒက်ဒီမှန်နေတဲ့ ကိစ္စကြီးကို လူကြီးက လူငယ်ကို တောင်းပန်ရမတဲ့လား။ ဆောဖိုးပဲ... လမင်း။ ဆောဖိုးတောင် စိတ်ထဲကပဲပြပြီး ချက်ချင်းထွက်လာတာ။ ဒါကို သူက ရွဲကောင်းပြီး လိုက်လာတာပဲ”

သူ့စကားဖြတ်ပြီး သံပရာရည်ကိုသောက်လိုက်တော့ သားက

ပြုံးနေရာမှ လက်မိုက်၍ နောက်ကိုမိုထိုင်လိုက်သည်။ ပြုံးတော့ တွေးတွေးဆဆပုံစံဖြင့် သူ့ကိုစိုက်ကြည့်၏။

“အိမ်ရှေ့ရောက်တော့လည်း မတန်တန်ရာတွေ ပြောသွားတာကွ။ ကျွန်မတို့ကို အလျော်ပေးစရာမလိုဘူးတဲ့။ လူကြီးမင်း ဦးနှောက်မကောင်းရင်သာ ကျွန်မက ဆေးကုသစရိတ်ထုတ်ပေးချင်ပါတယ်တဲ့။ နောက်ကလိုက်ပြီး ဇော်ကားတာနဲ့အတူတူပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက စကားကိုသွယ်ဝိုက်ပြောတတ်တယ်။ ကျွန်မလိုက်လာတာဟာ တရားဗျာတမှုနဲ့ မြန်မာလိုသိတတ်မှုကို နားလည်ဖို့ သတိလာပေးတာတဲ့။ နားရင်းအုပ်ပစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ”

“သား... နားလည်ပြီဒက်ဒီ။ သဘောပေါက်ပြီ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ဒက်ဒီ စိတ်ချင်းတူရမယ်။ အမှန်ကိုရင်ဆိုင်ရဲတဲ့သတ္တိမျိုး။ မှန်တယ်ထင်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာ။ ဒက်ဒီကလည်း ကိုယ်မှန်တယ်ဆိုပြီးမလျှော့ဘူး။ သူကလည်း သူမှန်တယ်အထင်နဲ့ ရွဲကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယာဉ်ကြီးနဲ့ယာဉ်ငယ်ဖြစ်ရင် ယာဉ်ကြီးက အလျှော့ပေးရတယ်ဆိုသလိုပဲ။ ဒက်ဒီက လျှော့လိုက်ရင် Peace ဖြစ်သွားမှာပါ”

“တော်စမ်း... လမင်း။ ငါ့ဘက်က တစ်ထစ်လျှော့ခဲ့သားပဲ။

ဒါကို မကျေနပ်ဘဲ လက်စားချေချင်တဲ့သဘောမျိုးလုပ်တာကွ။
နောက်ဆုံး... ဘယ်လောက်ပိုက်ရိုင်းသလဲဆိုရင် လောကမှာ သူ
တလှည့်ကိုယ့်အလှည့်ဆိုတာရှိတယ်တဲ့။ တစ်နေ့တစ်ညချိန်ချိန်မှာ
လူကြီးမင်းလုပ်သလို ပြန်လုပ်ပြမယ်တဲ့။ ကျွန်မနာမည်က 'လင်း'
တဲ့။ နေမင်းထက်ပိုပြီးလင်းတဲ့အဗိဗွယ်ပါတဲ့။ ဟား... ဟား...
တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးမ။ အခြောက်တိုက် စိန်ခေါ်
သွားတာ။ ဖားတုလို့ခရပွက်တော့ အိုင်ပျက်ပုံပဲရှိမှာပေါ့။ နောက်
တစ်ခါတွေ့ရင်တော့ အပြတ်ရှင်းပစ်ရမယ်”

“စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ ဒက်ဒီရား၊ သားတစ်ခုပြောပါရစေ။
ဒက်ဒီအခုခံစားနေရသလိုမျိုး အဲဒီကောင်မလေးဘက်ကိုလည်း မြင်
ကြည့်ပါဦးလား။ ဒက်ဒီရှက်သလို သူလည်းရှက်မှာပဲ။ အဖျိုလေး
တစ်ယောက်ဆိုရင် ပိုရှက်မှာပေါ့။ ဒက်ဒီအကြောင်းကို သားအသိ
ဆုံးပဲ။ သူမခံနိုင်တဲ့စကားမျိုးတွေပြောမိလို့ လိုက်လာတာဖြစ်မှာပါ”

“မင်းစိတ်နဲ့မယှဉ်နဲ့ကွ။ မင်းဘာကိုဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ
ဒက်ဒီသိတယ်။ ရှက်တတ်ရင် သူ့ဒက်ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ ခံပြောနေ
စရာလိုလဲ။ မှန်တယ်ထင်ရင် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါလား။ လျှော့
မတွက်နဲ့လမင်း။ သန့်သန့်လေးမထင်နဲ့၊ မြို့ထဲမှာ ခွင်လိုက်ပမ်းနေ

တဲ့ ဆင်ခြေပုံးရပ်ကွက်က နေမတွေ့ဆိုရင် မင်းဘာတတ်နိုင်သလဲ”
သူ့အော်လိုက်တော့ သားက စုတ်တစ်ချက် သပ်သေးသည်။
ပြီးမှ...

“လျှော့မတွက်လို့... ဒက်ဒီကို သားက အကျိုးအကြောင်း
ဝေဖန်ပြတာပါ။ ဒီကောင်မလေးပြောသွားတဲ့စကားတွေအရဆိုရင်
တကယ်လက်တုံ့ပြန်မယ့်သဘောပဲ။ သူ့စိတ်ကို သားရိပ်မိပြီး နား
လည်လို့လည်းရပြီ ဒက်ဒီ။ သူလိုချင်တာ ဘာလဲဆိုတာ သားသိပြီ။
သူဟာ အလုပ်တစ်ခုကို ခွဲခွဲရှိလုပ်တတ်တဲ့မိန်းကလေးဖြစ်ရမယ်။
အမှန်တရားနဲ့ညီမျှမှုကို မြတ်နိုးတတ်သူဖြစ်လိမ့်မယ်။ သတ္တိရှိပြီး
ခံစားချက်ပြင်းထန်တဲ့မိန်းကလေးဖြစ်ရမယ်။ သွက်လက်ထက်မြက်
တဲ့မိန်းကလေးလည်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

“...”

“သူ့ ဒက်ဒီကိုငွေစကားမပြောနဲ့လို့ ပြန်ပြောခဲ့တာတွေ၊ သူ
သူငယ်ချင်းတွေကိုတောင်းပန်ခိုင်းတာတွေ၊ တရားမျှတမှုနဲ့ မြန်မာ
လိုသိတတ်ဖို့ပြောခဲ့တာတွေကို စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် အမြေက
ပေါ်နေပြီပဲ ဒက်ဒီရဲ့။ ဒါ ဒက်ဒီဆီက လူဝတ္တရားကျေပွန်မှုတစ်ခု
ကိုပဲ လိုချင်တယ်ဆိုတာ သားသေချာပေါက်ပြောနိုင်တယ်”

သူလက်ပိုက်လိုက်သည်။ သား၏ထက်မြက်သောဉာဏ်နှင့် တွေးခေါ်မျှော်မြင်တတ်သောစိတ်ကူးကိုတော့ သူသဘောကျသွား ၏။ သို့သော် ဒီလိုအဆင့်အတန်းမရှိဘဲ လူကြီးတစ်ယောက်ကို အခြောက်တိုက်စိန်ခေါ်ချင်သောမိန်းကလေးအပေါ်ကိုတော့ သား အနေဖြင့် အချိန်ကုန်ခံစွာ ဉာဏ်အရည်အသွေး ပွန်းပဲ့ခံစွာ လုံးဝ မဝေဖန်သင့်ပါ။

သားသည် ဒီလိုမိန်းကလေးပုံစံမျိုးကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ဝေဖန် ပေးဖို့ဝေးစွာ၊ ဘယ်သူနှင့်မှ ခိုင်းယှဉ်စံထားမရှိအောင် အဆင့် အတန်းမြင့်ပြီး ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးမှာလည်း အားလုံးထက်သာနေ ရမည်။

“ဟိုကေ... ဒက်ဒီနေရာမှာ သားသာဆိုရင် သားဘာလုပ် ပလဲ”

“သားသာဆိုရင် သူလိုချင်တာပေးလိုက်မှာပဲ ဒက်ဒီ။ ကား ပေါ်က ဆင်းဆင်းချင်း ကူညီဖေးမလိုက်မှာပဲ။ သူလိုချင်တာ လွယ် လွယ်လေးရယ် ဒက်ဒီရဲ့။ ဒက်ဒီ ခဏလေးပဲလုပ်ပေးရမှာ။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး သမီးတို့ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ ကိစ္စတစ်ခုခု အရေးကြီးလာတယ်ထင်တယ်... အန်ကယ်လည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

အရေးကြီးတာနဲ့ ဖြစ်သွားတယ်ကွာ။ အန်ကယ်လိုက်ဖို့ပေးရမလား ဘာညာပေါ့ ဒက်ဒီရာ။ အဲဒီလိုလူဝတ္တရားကျေပွန်မှုကို ဒီကောင်မ လေးက လိုချင်တာဖြစ်ရမယ်။ အဲဒီလိုသာဆို... နှစ်ယောက်လုံး ဟိုကေပဲ”

မင်းသားတစ်ယောက်သရုပ်ဆောင်သလိုပြောနေသော သား ကို သူစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။

“ရင်ထဲက မပါရင်တောင် ပါးစပ်ဖျားကပြောရင် မြန်မာ နိုင်ငံသားပီပီ ကျေနပ်ကြမှာပါ။ ခုခေတ်လူငယ်တွေက Warmly Welcome ပုံစံမျိုးနဲ့ဆက်ဆံတာကိုပဲ လုံးဝကြိုက်တာ။ Active ဖြစ် တဲ့လူငယ်တွေ ပေါများနေလို့ သူတို့နဲ့ဆက်ဆံရင် သေသေချာချာ အကဲခတ်ရတယ်။ ခပ်ရင့်ရင့်ဆက်ဆံလို့ပရတူး။ သွေးဆူပေါက်ကွဲ လွယ်တယ်။ ကိုင်တွယ်ပုံ အထာရှိဖို့လိုတယ် ဒက်ဒီ”

ထိုစကားအဆုံး သူလွတ်လပ်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်

“ဟား... ဟား... ဟား... သေလိုက်ပါတော့ ဟန်သာ လမင်းရယ်။ ခေတ်ကိုလိုက်မိအောင်နေတဲ့ငါက ဒါတွေကြိုမြင်ပြီး သားပါကွ။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ Idea တွေက မြင့်မားလွန်းတယ်။ အဆင့် အတန်းရှိလွန်းတယ်။ ဒီမိန်းကလေးကို ဒီလိုအတွေးအခေါ်မျိုးနဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

လုံးဝပေးပေးသင့်ဘူး။ မင်းရဲ့ Memory Track ဟာ အမြဲသန့်ရှင်း နေဖို့လိုတယ်ကွ။ ဒက်ဒီဘက်က မှန်နေတဲ့အတွက် ဒက်ဒီကတော့ လုံးဝဆောင့်ပဲ... ငါ့သား၊ သူ့ Challenge လုပ်သွားသလို ဒက်ဒီ လည်း သူ့ကိုတွေ့ရင် Fight တော့မယ်။ ပုံစံကလည်း မင်းမြင်လိုက် တယ်မို့လား။ တကယ့် တောဂေါ်လီ”

“သားက စိတ်ထဲက ခဏပဲမြင်လိုက်ရတာကို ဘယ်သိမှာလဲ။ နာမည်ကလည်း လင်းတစ်လုံးတည်းပဲလား”

“လင်းလို့ သူ့ပြောတာပဲလေကွာ... အရွယ်ကတော့ သား လောက်ပဲရှိဦးမယ်ထင်တယ်။ ပုံစံကတော့ ဆံပင်တွေရှုပ်ရှုပ်ပွပွနဲ့၊ တိရုပ်ကြီးကလည်း ရွဲလို့၊ ကျင်းမို့တက်ဘောင်းဘီတိုကလည်း နှမ်း ဖတ်လို့၊ မျက်နှာပေါ်က သနပ်ခါးတွေကလည်း ရွံ့စေးတွေ တင် ထားတဲ့အတိုင်း ကွက်တိကွက်ကြားနဲ့”

“ဒက်ဒီ နောက်ထပ်မြင်ရင် မှတ်မိမှာလား”

“အဲဒီပုံစံကြီးအတိုင်းသာ မြင်မယ်ဆိုရင် သေတဲ့အထိမှတ်မိ တယ်ကွ။ ခက်တာက သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားကြီးက ထူပျပ်ပျပ်ကြီး ဆိုတော့ မျက်နှာကို 'သေချာစဉ်းစားယူရလိမ့်မယ်။ တော်ပြီကွာ။ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့လှုပ်ပစ်တွေအကြောင်း ထိုင်မပြောတော့ဘူး”

ဟုပြောပြီး ထလာခဲ့သည်။

“နေပါဦး... ဒက်ဒီရ၊ မနေ့က City Mart မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ ပိန်းကလေးကလည်း သနပ်ခါးတွေနဲ့ဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်း များ ဖြစ်နေမလား။ သူ့ကိုရော သေချာကြည့်ဖြစ်ခဲ့လား။ ခင်ခင် က သနပ်ခါးထူထူလိမ်းပြီး မြို့ထဲသွားတတ်တဲ့ပိန်းကလေးဆိုတာ မရှိသလောက်ရှားသွားပြီ”

“မသိပါဘူးကွာ။ လူကလည်း ရှုပ်ရှုပ်နဲ့မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်ယောက်ပဲဖြစ်မှာပါ”

“ဒါဆို ဒက်ဒီက သနပ်ခါးနဲ့ အကျိုးပေးတာပဲ။ ပါးမြင်မှာ *** သနပ်ခါးလေးနဲ့ *** ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ”

“ခွေးကောင်”

သားက သီချင်းနှင့်နောက်လိုက်တာကြောင့် သူပြန်အော်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာခဲ့လေ၏။ ဒီနေ့ကတော့ သူ့အတွက် ငြိမ်းဆိုးဝင် တာဟုပင် သတ်မှတ်လိုက်ရတော့သည်။ ဘာမဟုတ်သည့် အမှတ် တမန်ကလေးက စိန်ခေါ်ခံရသည်ထိဖြစ်သွားခဲ့ရပုံကြောင့် သူ့ဘယ် လိုမှမေ့မေ့ရမှာလည်းမဟုတ်တော့သလို ဒီနေ့မှစပြီးတော့လည်း အသွားအလာကိုဆင်ခြင်ရတော့မှာဖြစ်၏။

သူ့ဘဝမှာ သည်လိုစိန်ခေါ်တာမျိုး၊ ဖော်ကားတာမျိုး ဘယ်သူကမှ မလုပ်ရဲခဲ့။ လူတိုင်းက လေးစားအားကျပြီး ဖိုရိုသေသေ ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်ပင်ဖြစ်သည်။ အစ်မကြီး၏ဂုဏ်အရှိန်အဝါတွေနှင့် သူ၏အရည်အချင်းကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေကြောင့် အားလုံးက ဗျက်နှာတစ်ချက်မညှိုးရအောင် ဂရုစိုက်ခဲ့ကြတာသည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူကလည်း သူ့မာနနှင့် အရှက်သိက္ခာကို ဘယ်တုန်းကမှ ဖွဲ့တစ်ပေါက် အစွန်းခံခဲ့တာမဟုတ်။ ဒီလိုဘယ်အဆင့်အတန်းက ပွေးလာမှန်းမသိသည့်မိန်းကလေးနှင့်ကျမှ ပြန်တောင်းပန်မှ ကျေနပ်မယ်လေးဘာလေးနှင့် ရင်သီးရိုင်းပြုစွာ အပြောခံခဲ့ရသလို၊ လက်စားချေဖို့ပင် သတိပေးသွားပုံကြောင့် သူ့အကြီးအကျယ် နာကျင်ခံပြင်းရလေသည်။

- ကျွန်မလိုက်လာတာဟာ တရားမျှတမှုနဲ့ ပြန်မာလိုသိတတ်မှုကို နားလည်ဖို့ သတိလာပေးတာပါ။
- လောကမှာ သူ့အလှည့်ကိုယ်အလှည့်ဆိုတာရှိတယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ စောစောက လူကြီးမင်းလုပ်သွားခဲ့တဲ့ပုံစံအတိုင်း ကျွန်မလုပ်ပြပါ့မယ်။

➢ ကျွန်မနာမည်ကိုပါ မှတ်ထားလိုက်ပါဦး။ 'လင်း' လို့ခေါ်ပါတယ်။ နေမင်းထက်ပိုပြီးလင်းတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပါ။

"တောက်! တညင်းသီးက အီးတစ်ပြန်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့မိရွှေလင်းရယ်"

ထိုဖြစ်ရပ်တွေ ထိုအသံတွေကြောင့် ညရောက်တော့ တော်တော်နှင့်အိပ်မရတော့။ အိပ်ပျော်ပြန်တော့လည်း သုံးနာရီလောက်မှ အိပ်လို့ရသွားတာကြောင့် မနက်၊ သားလှမ်းခေါ်မှပဲ နိုးလေသည်။ လမ်းလျှောက်ဖို့နှင့် လေ့ကျင့်ခန်းယူဖို့အချိန်ပါ ကျော်လွန်သွားခဲ့ရသည်။ ရေချိုး၊ ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာတော့ သားက Breakfast စားဖို့အတွက် လန်းဆန်းစွာ စောင့်ကြိုနေလေ၏။

"ဒက်ဒီ ညက တော်တော်နဲ့အိပ်မရဘူးကွ။ သုံးနာရီလောက်မှ အိပ်ပျော်တာနဲ့ Exercise တွေ ပျက်သွားတယ်"

"ဧကန္တ၊ သနပ်ခါးလေးကိုစွဲလမ်းပြီး အိပ်မပျော်တာဖြစ်ရမယ်"

"ဟား... ဟား... မှန်လိုက်လေကွာ။ စွဲလမ်းမှုပြုသာနာပေါ့။ ကောင်းသောစွဲလမ်းခြင်းတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်မလေးပုံစံက သားပြောသလို တကယ်လုပ်မယ့်ပုံစံမျိုးဆိုတာ ဒက်ဒီတွေးလို့ရ"

သွားတာပဲ။ သူလိုအဆင့်အတန်းက ဒက်ဒီကိုဘယ်လိုပတ်သက်လို့ ရမှာလဲ။ ပတ်သက်လာရင်တော့ ဒက်ဒီအသေမဲ့မိမှာ”

စားပွဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီးပြောတော့ သားက ကော်ဖီ ငဲ့ထည့်ပေးသည်။

“တွေ့ပြီးစိုးရိမ်မနေပါနဲ့ ဒက်ဒီရယ်။ ဒါအမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွား တဲ့ကိစ္စပါ။ သူလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ဒက်ဒီနားကိုကပ်လို့တောင် မရ ပါဘူး။ တကယ်လို့ ဒက်ဒီအရမ်း Worry ဖြစ်နေရင် ဒီရက်အတွင်း သားသင်တန်းတွေဖျက်ပြီး ဒက်ဒီနောက်လိုက်ပေးရမလား။ ဒီနေ့ ကော ဒက်ဒီဘယ်တွေ့သွားစရာရှိလဲ”

“မလိုပါဘူးကွာ။ ဘယ်နှယ် သင်တန်းဖျက်ပြီးလိုက်ရမှာလဲ။ ဒီနေ့ပု ဒက်ဒီသွားစရာတွေကလည်း များတယ်ကွ။ ကိုးနာရီလောက် မှာ ကုမ္ပဏီ ခဏထိုင်မယ်။ ပြီးရင် ဘဏ်နှစ်ခုကိုသွားစရာရှိတယ်။ နေ့လယ်မှာ သီချင်းရေးဆရာတစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားတယ်။ လေး နာရီမှာ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားသေးတယ်။ ညဘက်ကျ တော့ ဘန်ကောက်က ပြန်ရောက်နေတဲ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ Dinner စားမယ်”

“ဟား... ဒက်ဒီသွားရမယ့်အလုပ်တွေကလည်း သားသင်

တန်းတွေထက်တောင်ဆိုးသေးတယ်။ ဒါဆို ကားလဲစီးမယ်”

“မင်းကလည်း ကားလဲစီးရလောက်အောင် ဒီသနပ်ခါးဘဲ ကြားမကို ကြောက်နေမှာလား။ ကားလဲစီးလည်း သူက အိမ်ကို သိနေပြီ။ အလကားပါကွာ... သတ္တိမရှိပါဘူး။ ဒက်ဒီကိုအနိုင်လို့ ချင်လို့ မနိုင်နိုင်ရာတွေ လျှောက်ပြောသွားတာဖြစ်မှာပါ။ အုံးစား မနေနဲ့။ ဒက်ဒီလည်း မေ့ထားလိုက်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာသတိတော့ ထားရမှာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒက်ဒီ ဒီလိုသဘောထားလိုက်တာမှန်တယ်။ အဲဒါဆို သား၊ ကားတော့ လဲသွားလိုက်မယ်ဗျာ”

“အေး... ကောင်းတယ်”

ဟုပြောပြီး သားအဖနှစ်ယောက် Prado နှင့် Land Cruiser ကိုလဲစီးပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ မနေ့ကအဖြစ်အပျက်ကို အိပ်မရအောင် ဒေါသတွေထွက်ခဲ့ပေမယ့် အလုပ်တွေထဲမှာ အာရုံနှစ်လိုက်တော့လည်း ခဏနှင့်မေ့ပျောက် သွားခဲ့ရတာပဲဖြစ်သည်။ ‘လင်း’ ဆိုသည့်မိန်းကလေးလည်း သူ့ကို စိန်ခေါ်ဖို့မပြောနှင့် အချိန်အယောင်ကလေးမှပင် ပတ်သက်လို့ မရတော့။

ကပ်ပတ်ခန့်အကြာမှာတော့ သူ ခြံထဲမှာ ဘန်ကောက်ပိုင်ပင်နေစဉ် သားက အထုပ်တစ်ထုပ်ဖြင့် ကားပေါ်မှဆင်းလာ၏။ သီချင်းလေးတေးတေးဖြင့် ထူးထူးခြားခြားမြူးလာရင်း အထုပ်ကို သူ့ရှေ့က စားပွဲလေးပေါ်တင်ပေးသည်။

“ဝါ ဒက်ဒီအတွက် Track Suit နှစ်စုံ၊ ဖိနပ်ပါ၊ပါတယ်။ ဒက်ဒီက မန်ယူခရေဒီမိုလို့ MU - 69 က ဝယ်လာတာ”

“ဒီနေ့ ငါ့သားဒီရိုင်းက ထူးတယ်။ တော်တော်မြူးလာပါလား”

“မြူးဆို အရမ်းလှတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောခဲ့ရလို့ပဲ ဒက်ဒီ”

“ဟဲမယ်! မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း။ ဝါမျိုးတွေဘာတွေဖြစ်လာပြီလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒက်ဒီကို ခုမှပြောရတာလဲ”

သူတို့ဩဇာ သားမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပင်ကိုစရိုက်ကိုက စာပြုံးချိုချိုနှင့် စကားပြောတတ်သောသားသည် သူလိုတာရလျှင် သူသဘောကျနှစ်သက်တာ တစ်ခုခုတွေ့လျှင် ပိုချစ်စရာကောင်းနေကတည်း။ ကြည်နူးစရာကောင်းသော ညနေခင်းလေးတွင် လှပသာယာသောခြံထဲမှာ လူငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ နုပျိုနေ

သော 'ဟန်သာနေမင်း'နှင့် ချိုမြလှအပြက်ကင်းသော 'ဟန်သာလမ်း'တို့၏အမှုအရာတွေက ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကဲ့သို့ လူ့ဘဝ ညီညွတ်နေလေသည်။

“ဒက်ဒီကို သားပြောပြဖို့အချိန်ယူနေတာပါ”

“ဒါကြောင့် ဒီ Track Suit နှစ်စုံနဲ့ လာဘ် ပူးတာလား”

“ဟာဗျာ၊ ဒက်ဒီကလည်း တွက်ပြန်ပြီ။ သားသူငယ်ချင်းနဲ့ အဲဒီ Mu-69 ကိုရောက်လို့ပါ။ ဒက်ဒီက Exercise လုပ်တော့ Track Suit တွေ အရမ်းကုန်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကဲပါ... ထားပါတော့ကွာ။ ဘယ်ကကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာတုန်း”

“ဣပန်စပိကင်မှာ တွေ့တာ... ငါးရက်လောက်ရှိပြီ။ သူက သားထက်အရင် ငါးရက်လောက်စောပြီး တက်တာတဲ့။ အဲဒီကို ရောက်သွားကတည်းက သားကိုအသေရိုးတွေ့တာပဲ။ သားကလည်း အများကြီးထဲမှာ သူက Model တစ်ယောက်လိုအရမ်းလှနေလို့ ကြည့်မိသွားတာကစတာ။ ဒီနေ့ကျတော့ ထူးဆန်းတယ် ဒက်ဒီရ။ သားတက်နေတဲ့အဆိုသင်တန်းကို ထပ်ရောက်လာတယ်။ မျက်လုံးချင်း စကားပြောပြီးသားဆိုတော့ သားဘယ်လိုမှမနေနိုင်

တော့တာနဲ့ မိတ်ဆက်ပြီး ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်ပြန်ကြတာ”

“အင်း... အဲဒါနဲ့ Propose လုပ်လိုက်ကောလား”

“လုပ်တော့မှာ ဒက်ဒီ၊ မျက်လုံးချင်းစကားပြောကတည်းက အိပ်မက်ထဲထိရောက်နေတာ။ အတူတူစကားပြောလိုက်ရတော့ ရင်ဘတ်ထဲထိ ရောက်သွားရော။ Love at first sight ပေါ့”

“အောင်မာ! စကားပြောကြည့်ရုံနဲ့ Heart ထိရမလား။ ဘယ်ကမှန်းပသိ၊ ဘယ်သူသားသမီးမှန်းပသိ၊ ဘာလုပ်မှန်းလည်း ပသိဘဲနဲ့များ သေချာစုံစမ်းဖို့လိုသေးတယ်လေကွာ။ ဒက်ဒီမကြိုက် တဲ့ပုံစံမျိုးဆိုရင်တော့ မင်းဒက်ဒီအကြောင်းသိတယ်နော်”

“ဒက်ဒီမကြိုက်စရာအကြောင်းလုံးဝမရှိဘူး။ ဘယ်လောက် ထူးဆန်းသလဲဆိုရင် အဲဒီကောင်မလေးက ဒက်ဒီစရိုက်နဲ့ကွက်တီ ဝင်နေလို့ပဲ။ Neat & Tidy ပဲ။ သူ့ကို စမြင်လိုက်တဲ့နေ့ကဆိုရင် အားလုံးနဲ့မှာ ထင်းခနဲပေါ်အောင် လှနေတာ။ ဦးအထက်လောက် နက်ပြာရောင်အင်္ကျီအရှည်လေးကို အဝါရောင်လေဒီရှူးအမြင့်ကြီး နဲ့ တွဲဝတ်ထားတာဗျ။ ဆံပင်က အနက်ရောင် အိမိုပဲ မိုက်တယ်။ အသားကလည်း ဖြူတယ်။ မျက်နှာချောပုံက ဘိုဆန်ဆန်လေးလို့ပဲ ဒက်ဒီ။ နှုတ်ခမ်းကျတော့ ပါးပါးလေးပဲဆိုးထားတာ။ မန်စီ လက်

ကောက်အဝါတစ်ကွင်းကိုဝတ်ပြီး အဝါရောင်ဘွဲ့ကြီးကြီးတစ်လုံး ကို လွယ်ထားတဲ့စတိုင်လ်ပဲ”

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆိုလျှင် စတွေ့သည့်နေ့ကပုံစံကို ဘယ်တော့မှ မပေမယ့်ဆိုကြပါသည်။ သားကလည်း (Love at first sight) မြင်မြင်ချင်းချစ်မိသွားတာကြောင့် သူ့ကောင်မလေးပဲ နှိုင်းကို သူ့ရင် ဘတ်ထဲမှာ တံဆိပ်ရိုက်ထားခဲ့တာဖြစ်လိမ့်မည်။ သားက ဘယ် လောက်များ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသလဲဆိုရင် သူ့ဆီကိုပါ ထိုဓာတ် တွေ ကူးစက်လာပြီး အလိုလိုတက်ကြွလာ၏။

သူ့ပြောတာကိုမြင်ယောင်ကြည့်ရသည်မှာ နိုင်ငံခြားမှ လူ ငယ်အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် ထိုင်ကြည့်နေရသလို စိတ်ထဲမှာ ထင်လာသည်။ ဥပမာ High School Musical ဇာတ်လမ်းလေး ထဲကလို သီချင်းတွေဆိုဆိုပြီး သရုပ်ဆောင်သွားလိုက်တာ ဘယ် လောက်များ လှပညီညွတ်နေပါသလဲ။

“ဒီနေ့ပြင်လာတဲ့ဒီရိုင်းလေးကိုလည်း ဒက်ဒီမြင်ရင် အရမ်း ချစ်သွားမှာ။ ပိုးပြာရောင်လျင်းနီပန်နီကို အနက်ရောင်အကွက် ရှုပ်လက်ရှည်နဲ့ တွဲဝတ်ထားတာ။ Country ဦးထုပ်ကိုလည်း ထူးထူး ခြားခြားဆောင်းထားသေးတယ်။ တကယ့်ကောင်းဘို့ပြင်မင်းသမီး

လေးပဲ။ နှုတ်ခမ်းလေးကလည်းရဲ့လို့”

“အင်း... ဒက်ဒီမြင်ကြည့်လိုက်ပြီ။ နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“April တဲ့... ဒက်ဒီ။ April လမှာ မွေးလို့တဲ့”

“နိုးနိုးလေးနဲ့ကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ဓာတ်က ဘယ်လို ရှိလဲ။ သူ့နဲ့စကားပြောကြည့်တော့ သား ဘာရသလဲ”

“အချစ်တွေရတာပေါ့... ဒက်ဒီရ။ အသံလေးက ချိုချိုလွင် လွင်လေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတယ်။ အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ် မြောက်လိမ့်ဦးမယ်လို့ သားထင်တာပဲ။ နေထိုင်ပုံဒီရိုင်းကတော့ High Class ထဲကပဲ ဖြစ်ပုံရတယ်ဗျ။ ကျောင်းကတော့ နိုးနိုးမေရာ ပဲ။ Chemistry Final တက်နေတာ။ သင်တန်းတွေများလို့ Dis- tance ပြောင်းမယ်လို့လည်းပြောစာယ်။ Family ကတော့ Intro မှာ မေးလို့မကောင်းသေးဘူးထင်တာနဲ့ ဝေဒနာပေးလိုက်တယ်”

“အိုကေ... ဒီအခြေအနေထိတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မလောနဲ့နော်သား။ လွယ်လွယ်ယုံပြီး အချစ်တွေကို ပုံမအပ် လိုက်နဲ့။ သူ့ရဲ့ Family ကို သေချာသိဖို့လိုတယ်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်ရင် ဒက်ဒီပိုသဘောကျတယ်။ မောင်နှမသားချင်းများတာ မျိုးကို ဒက်ဒီသဘောမကျဘူး။ ရေရှည်မှာ တစ်ယောက်တစ်မျိုး

ယော့ရွှပ်လာနိုင်တယ်ကွ။ မင်းနာမေကိုတောင် တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့လို့ ယူခဲ့တာ”

“ဒက်ဒီကလည်းဗျာ။ ဧပရယ်က အခြေအနေကောင်းနေပြီ ပဲ။ မောင်နှမသားချင်းများတော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ သားက တစ်ကောင်ကြိုက်ဆိုတော့ အဖော်ရပြီး ပျော်စရာတောင်ကောင်း သေးတယ်။ သားဘဝကိုတော့ ဒက်ဒီတွက်သလိုမျိုးတွေ မတွက်ပါနဲ့ ဒက်ဒီရယ်။ အချစ်မပါရင် ဘဝက ငြီးငွေ့စရာကောင်းပါတယ်”

“ကြီးကျယ်လို့ကွာ... တစ်ဖက်က ဘာမှန်းမသိသေးဘူး။ အသည်းအသန်ဖြစ်နေပြီ။ ကောင်းပြီလေ။ ကောင်မလေးရဲ့ပုံစံကို လည်း မျက်စိထဲမှာ ဖော်လို့ရနေပြီဆိုတော့ သူ့အကြောင်းစုံကိုသာ သိအောင် အရင်လုပ်လိုက်။ သိရင် ဒက်ဒီဆီခေါ်ခဲ့။ ဒက်ဒီကြည့် ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးမယ်”

“အိုကေ... အိမ်ကို ပါလာစေရမယ်”

“တစ်သက်လုံးပေါင်းရမယ့်မိန်းကလေးမို့လို့ ဒက်ဒီက သတိ ပေးနေတာနော် ငါ့သား။ ဒီလိုအချစ်ကိစ္စဆိုတာ အစွဲအလမ်းကြီးသူ တွေအတွက် သေချာစဉ်းစားရတယ်။ သူ့ကို Try တဲ့နေရာမှာလည်း သူ့အပေါ်ကို အရူးအမူးဖြစ်နေတဲ့ပုံစံမျိုးမပြုမိစေနဲ့။ သူ့စိတ်ညစ်

စေမယ့်အပြုအမူမျိုးတို့၊ သူ့ရှိတဲ့နေရာကို ခဏခဏသွားတတ်တာ တို့၊ ဖုန်းခဏခဏဆက်တာတို့ကို အိုဗာမဖြစ်စေခဲ့၊ အထာလေး တော့ ပေးတတ်ရတယ်”

“ဟား... ဒက်ဒီ Idea က စိုက်တယ်၊ Lecture လေး ဘာ လေးလုပ်ပါဦး”

သားဘဝမှာ ဒီနေ့လောက်လှုပ်ရှားတက်ကြွမှုရှိတာမျိုးကို သူ ဘယ်တုန်းကမှမတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။

“သူ့အံ့ဩသွားစေမယ့် အပြုအမူလေးတွေကိုပဲ အရင်ဆုံး လုပ်ပေါ့သားရယ်၊ သူနှစ်သက်မယ့် သူကြိုက်ပြီး အံ့ဩသွားစေမယ့် လက်ဆောင်ပေးနည်းမျိုးတို့၊ သူ့စိတ်မှာထင်နေတာတွေနဲ့ လွဲသွား အောင် လှပတဲ့စိတ်ကူးလေးတွေကိုပြောပြတာတို့၊ သူ့ရဲ့လိုအပ်ချက် ကလေးတွေကိုမမေးဘဲနဲ့ ဘေးကနေ အကဲခတ်ပြီး ပြည့်ဆည်းပေး တာတို့ပေါ့ကွာ၊ အဓိကအချက်က သူ့ရဲ့အတွေးထဲမှာ မင်း အမြဲ ရောက်နေဖို့ပဲ၊ နောက်ဆုံး မင်းကြောင့် ဒီကောင်မလေး ပျော်ရွှင် နေစေရမယ်... ဟန်သာလမင်း”

“သားကြိုးစားမယ် ဒက်ဒီ၊ လက်ရှိအခြေအနေအရ ပြောရ မယ်ဆိုရင် သားအောင်မြင်ဖို့များတယ်”

“ဟေး... အချစ်ကိစ္စကိုလည်းကြိုးစားသလို၊ အလုပ်လည်း ကြိုးစား၊ ဘဝကိုလည်းကြိုးစား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို MC ကျောင်းသား တစ်ယောက်ဆိုတာလည်း မပေမဲ့”

“မပေပါဘူးဒက်ဒီရ၊ အားလုံးကြိုးစားနေတာပါ၊ ဒါနဲ့ ဒက်ဒီ စားတာပဲလို့လား၊ ရေမချိုးရသေးဘူးဆိုရင် သားတို့ တင်းနစ်ရိုက် ရအောင်”

“အိုကေ... ကောင်းတယ်၊ မင်းက ပေရယ်ကြောင့် ရေ လည် တက်ကြွလာတာမို့လား”

“ဟဲဟဲ... ဒက်ဒီပျင်းနေမှာစိုးလို့ပါ”

သူပြုံးပြီး နှစ်ယောက်သား တင်းနစ်ရိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ကြ တော့၏။ သားက ပညာရေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြောစရာမလိုအောင် ထူးချွန်သည်။ ဆယ်တန်းမှာ All D ပါပြီး ဆရာဝန်ဘဝကို တက်လှမ်းနေပြီဖြစ်သလို အနုပညာကိုပါ ဝါသနာ ပါနေတာမို့ သူ့ခွင့်ပြုအလိုလိုက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်လည်း သားရှေ့နေတွေကိုအမြဲတွေးပြီး ရင်ခုန်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ လှပသော မိသားစုဘဝလေးကိုလည်း အမြဲမြင်ယောင်ခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

ချစ်စရာကောင်းပြီး ဉာဏ်ထက်ပြက်သော ထိုသားလိမ္မာ

လေးအတွက် သူ၏စည်းစိမ်ပါပကံ အသက်ပင် ပုံအပ်ပေးဖို့ ဝန်
မလေးသလို၊ ထိုသားအတွက်ကြောင့်ပင် မျှော်လင့်ချက်များစွာဖြင့်
သူ့အဝန်ပြည်ချင်းမြေပြီး လူငယ်တစ်ဦးလို သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေ
ရခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၅)

လင်းသည် ဣပန်စပီကင်မှာ 'ဟန်သာလမင်း' နှင့်တွေ့လိုက်
ကတည်းက 'မေဗေရယ်လင်း'ဆိုတာကို နှစ်ကိုယ်ခွဲဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေ
သည်။ စာကြောင်းကတော့ ဟန်သာလမင်းဆိုတာ ဦးဟန်သာနေ
မင်း၏သားဖြစ်မှန်းသိလိုက်ရတာမို့ သားအတွက် လှတပတမိန်းမ
ချောလေး 'ဗေရယ်'ဆိုသူနှင့်ပတ်သက်စေမှာဖြစ်ပြီး ပစောအတွက်
ကိုတော့ 'လင်း'ဆိုသည့် ဗရုတ်ဗရက်အရှင်ထုပ်မလေးအဖြစ် ရပ်
တည်သွားမှာဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့က အတန်းထဲသို့ နောက်ကျမှရောက်ရှိလာသော

ကျောင်းသားသစ်ကို တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တူနေတာမို့ လင်းက တစ်ချိန်လုံး အသေရှိုးနေခဲ့တာဖြစ်၏။ သို့သော် လင်း၏ကံကောင်း ချက်က နောက်တစ်ရက်ကူးအောင်ပင် ရှိုးစရာမလိုဘဲ သင်တန်း၏ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမိတ်ဆက်ပေးရာမှ သိသွားရခြင်းဖြစ် လေသည်။

“မင်္ဂလာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့နာမည်က ဟန်သာလမင်းဖြစ်ပါတယ်... ဒက်ဒီက ဦးဟန်သာနေမင်းဖြစ်ပါတယ်။ မာဖိကတော့ ကျွန်တော့်ကိုမွေးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဆုံးသွားပါတယ်။ ကျွန်တော်က 3rd MB ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဝါသနာအရ အနုပညာ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း လုပ်ကိုင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်နေတာက တော့ ဝင်ဒါပီယာ (. . .)လမ်း၊ ခြံအမှတ်(. . .) ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

လင်းသည် ထိုမိတ်ဆက်စကားမဆုံးခင်ကတည်းက လက် ဖျားတွေ အေးစက်လာပြီး သူပြောပြီးသွားချိန်မှာတော့ ရင်တွေပါ လှုပ်ရှားရမ်းခါခဲ့ရလေသည်။ လင်းက ဦးဟန်သာနေမင်းနှင့်တူ၍ မကြာခင်ရှိုးနေတာဖြစ်ပေမယ့် ခေတ်သစ်အိမ်ထောင်လုံခြုံ ဖက် ရှင်နေဘိလ်ဖြစ်သော ထိုကောင်လေးက လင်းကို ဘယ်လိုဓာတ်ကျ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီး ရှိုးတာလဲမသိပါ။ နှစ်ယောက်သား 'မျက်လုံးချင်းစကားပြောနေ သည်' သီချင်းကို ကျိတ်ဆိုနေခဲ့တာ လေးရက်တိတိကြာခဲ့ပါသည်။

ဦးဟန်သာနေမင်းနှင့် မျက်နှာတို့ အရပ်အမောင်းတို့ တစ် ဆိုက်တည်းတူသော ဟန်သာလမင်းက ပေါင်းမကြည့်ရသေးသော် လည်း သူ့အပေနှင့်စိတ်ဓာတ်လုံးဝကွာမည်ဆိုတာ ပြောဆိုနေထိုင်ပုံ ကိုကြည့်ရုံနှင့် လင်းက ခန့်မှန်းတတ်သည်။ သူ့ငွေသားဆိုပြီး မောက် မာထောင်လွှားသော ဆောင့်ကြားကြားစရိုက်မျိုးမရှိ၊ မတူမတန် သလိုရှုံ့ရှာသလို တစ်သီးတခြားနေထိုင်တတ်တဲ့အထာလည်းမကိုင်။ ဖော်ရွေပျူငှာပြီး ခဏအတွင်း လူချစ်လူချင်ပေါအောင် နေထိုင်နိုင် သော လူချောလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်ပါသည်။

လင်းနှင့် ထိုသားအဖက ဘယ်ဘဝတုန်းက ဘယ်လိုကုမ္ပဏီ တွေ ဖက်စပ်ထူထောင်ခဲ့သလဲမသိပါ။ နေမင်းနှင့်ပင် ရေစက်ပါခဲ့ တာမဟုတ်။ လမင်းနှင့်ပါ ရေစက်ပါခဲ့ပုံက နောက်နေ့ အဆိုသင် တန်းသွားတက်လိုက်တော့လည်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းစွာတွေ့ခဲ့ရပြန် လေသည်။ တွေ့ဆုံပုံကလည်း နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားလျှောက်လာရာမှ အခန်းထဲသို့ဖြိုင်တူဝင်ခဲ့မိတာဖြစ် ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူကလည်း Active ဖြစ်သော ခေတ်လူငယ်လေးပီပီ ခေသူ မဟုတ်။ လင်းကလည်း (မိမိနှစ်ဦး စောစောဆုံးသွားတာပဲ ကံ ကောင်းတယ်ဟုဆိုရမည်) မမကြီးက မနိုင်၍ 'လူတို့နောက်ကျသား' ဟု ကင်ပွန်းတပ်ပြီး အလိုလိုက်ထားသူဖြစ်တာကြောင့် နှစ်ယောက် သား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြုပြီး ချိန်မှစပြီး ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးကြတော့တာဖြစ်သည်။

"ဒီနေ့မှ စတင်တာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ အပ်ထားတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ။ မအား တာနဲ့"

"လိုအပ်တာရှိရင်ပြောလေ။ ကိုယ်ကတော့ ဒီသင်တန်းမှာ မင်းထက် တစ်ပတ်စောတယ်"

"Thank You ပါ။ တို့က ဟိုဘက်သင်တန်းမှာကျတော့ ယူ ထက် တစ်ပတ်စောတယ်။ ဟိုဘက်မှာလည်း လိုအပ်တာရှိရင် ပြော ပါ။ ကူညီနိုင်ပါတယ်"

"Ok, Please...နာမည်လေး၊ တစ်ဆိတ်လောက်"

"စပရယ်ပါ"

"ကိုယ့်နာမည်တော့ မင်းသိပြီးလောက်ပါပြီ"

"အင်း... နာမည်တွေက အဖျားတွေပဲ။ ဟန်မျိုးနွယ်တွေ ထင်တယ်နော်"

ဟု လင်းကပြောလိုက်တော့ သူ လှစ်ခနဲရယ်လိုက်ပုံလေးက အင်မတန် Sweet ဖြစ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းပါသည်။

"That's right... ကိုယ့်အဘိုးရဲ့နာမည်က ဦးဟန်သာတဲ့။ ဒက်ဒီအစ်မကြီးရဲ့နာမည်က ဟန်သာသူတဲ့။ ဒက်ဒီက ဟန်သာနေ မင်းဆိုတော့ ကိုယ်က အလိုလို ဟန်သာလမ်းမင်းဖြစ်သွားတာပေါ့"

"ဘိုကေ၊ ခုလိုခင်မင်ရတာ ကျေးဇူးအများကြီးထင်ပါတယ်"

"သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သင်တန်းပြီးရင် ကော်ဖီအတူတူသောက်ဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်"

"အင်း"

လင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် အံ့ဩစွာဖြင့် လိုလိုချင်ချင်ပင် Chance ပေးလိုက်မိလေသည်။ အဲဒီထက်ပိုအံ့ဩဖို့ကောင်းတာက ဟန်သာလမ်းနှင့်တွေ့ဆုံပြောဆိုနေချိန်တွေမှာ ဦးဟန်သာနေ မင်းကိုလုံးဝမေ့နေတာဖြစ်ပြီး ထိုလူကိုလက်စားချေချင်သည့် အငြိုး အာယာတလည်း ပျောက်ဆုံးနေတာပင်တည်း။

ညနေ ကော်ဖီအတူတူသောက်ပြီးလို့ ကိုယ့်ကားထဲကိုယ်ဝင်

ထိုင်လိုက်ချိန်ကျမှ ဦးဟန်သာနေမင်းကိုလက်စားချေဖို့ အကြံ
အစည်တွေက တစ်ခုချင်းဝင်လာတော့တာဖြစ်၏။

လင်းက မမောင်းသေးဘဲ ဟန်သာလမ်းထွက်သွားတာကို
ပျက်စိတစ်ဆုံးကြည့်နေစဉ်မှာ စခိုးဆီက မုန်းဝင်လာလေသည်။
လင်းက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဟန်သာလမ်းနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ
အားလုံးပြောပြထားတာပို့ ဒီရက်အတွင်းမှာ လင်းကိုစိုးရိမ်စိတ်နှင့်
အတူ စိတ်ဝင်စားနေကြတာဖြစ်သည်။

“အင်း... စခိုး... ပြော”

“ဘာထူးသေးလဲ”

“ခုပဲ ကော်ဖီအတူတူသောက်ပြီးပြီ။ သူက ငါ့ကို ဝတ္တုတိုရေး
နေပြီဟဲ့။ လုံးချင်းရေးဖို့ကြိုးစားတော့မယ်ထင်တယ်”

“Oh! Snap Shot . . . မြန်လိုက်ကပါဘီ။ ဒီလောက်တောင်
ပဲလား”

ဟုပြောလိုက်ပြီး လင်းက စိုင်းစိုင်းသီချင်းကိုဆိုပြလိုက်သည်။

“အလွမ်းအဆွေ၊ မင်းလေး၊ ငါ့ကိုပေးနဲ့ xxx မတော့နဲ့ ချစ်ခွင့်
တစ်ခုသာပေး။ xxx အရာရာကိုစတေးလို့ ငါ့အတ္တကိုဘေးမယ် xxx
ဘာယုရင်ဆိုင်ရဲတဲ့စိတ်နဲ့ အတိတ်ရဲ့အမှောင်တွေကို ထွန်းညှိပေးပါကွယ်

xxx မင်းဆီအပြေလာမယ် xxx အရေမပါတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အကျင့်ဆိုးတွေ
ပြင်ဖို့မယ် xxx ကြယ်တွေတောင် ကြွေလောက်တယ် xxx မင်းအလှူက
သေလောက်တယ် xxx မင်းပုန်မှာ အသေကြောက်တယ် xxx”

“ဟား... ဟား... ဟား... ရက်ရက်စက်စက်ကြွသွား
တာပေါ့”

“ဒါပေါ့။ ဒီနေ့တွေ့ခဲ့ပုံကိုသိချင်ရင် အိမ်လာခဲ့။ ပြောစရာ
တွေက များတယ်။ ငါ၊ မမကြီးကိုသွားကြိုရဦးမယ်”

လင်းစကားဖြတ်လိုက်ပြီး မမကြီးတို့သွားကြို၍ အိမ်ပြန်
ရောက်ခဲ့လေသည်။ မင်းကြီးမင်းငယ်နှစ်ပါးနှင့် လင်းရဲ့နောက်ပိုင်း
ဇာတ်ထုပ်ကိုသိချင်နေကြသော စခိုးနှင့် သံသာကတော့ အိမ်ထဲမှာ
ငုတ်တုတ်ဆီးကြိုနေလေသည်။

“မမကြီးပြန်လာပြီ။ အရမ်းလှတယ်”

“စိုးမြတ်သူလေထက်တောင် ချောသေးတယ်”

“အေး... မုန့်ကျွေးမယ်ဟေ့”

မမကြီးအကြိုက်ကိုလိုက်တတ်သော စခိုးနှင့်သံသာကြောင့်
မမကြီးက ပျော်သွားပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲမှ မုန့်နှင့်အအေးဘူးတွေ
ကို တကယ်ချပေးလေသည်။ သူ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပဲလုပ်ခင်

စိုးမြတ်သူ့လာနှင့်တူတယ်ဟူသာ ထိပ်ကပိတ်ပြောထားပါက ပွဲသိမ်း ပြီတည်း။

“ညီမလေးတွေ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ။ မေလင်းက ဂစ်တာကြိုးဝင်ဝယ်နေတာနဲ့ နည်းနည်းကြာသွားတယ် လေ။ ညည်းတို့သုံးယောက်က ဒီနေ့တော့ အပိုက်စားတွေပါလား။ မေလင်းကတော့ တကယ့်တရားလွန်ပဲ။ အဝတ်အစားမဝတ်ချင် ရင် ငါ့ညီမနဲ့တောင်မတူဘူး။ ဝတ်ချင်ရင်လည်း မော်ဒယ်လ်တွေ အစုံပေးရတယ်”

ချီးကျူးမိတာမှ မကြာသေး။ မြင်သမျှကိုတော့ ပြောဖြစ် အောင် ပြောသွားသေးသည်။ အမျိုးသမီးတွေဟာ အသက်လေး ဆယ်ပိုင်းလောက်ရောက်လာရင် စကားပိုများလာတတ်ကြသည် ထင်ပါသည်။

မမကြီး သူ့အခန်းထဲဝင်သွားမှ လင်းတို့သုံးယောက် ရှုဖ တိုးတိုးဆိုပြီး ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်လိုက်ကြတော့၏။ ဒီနေ့မှာ လင်းတို့ ပုံစံက သံသာ Shock ဖြစ်တုန်းက မြန်းစားကြီးထွက်သွားရသော ဖြစ်ကတတ်ဆန်းပုံစံမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ လင်းတို့ရဲ့မူပိုင်ဒီဇိုင်းများ ဖြစ်နေတာကြောင့် မမကြီးက ပြောသွားတာဖြစ်သည်။

သံသာလွင်က ဂါဝန်ကိုနှစ်သက်သူပီပီ ရယ်ဒီမိတ်ဂါဝန်လှ လှလေးတွေကို ရှာဖွေဝယ်ဝတ်တတ်သလို၊ မြန်မာပိတ်စတွေကိုပါ နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာတွေနှင့်အပ်ပြီး ပုံစံအမျိုးမျိုးချုပ်ဝတ်လေ့ရှိ၏။ စနိုးချစ်ကတော့ ဂါဝန်နှင့် မိနီစကတ်ကိုကြိုက်တာကြောင့် ထိုမိနီ စကတ်နှင့်ဂါဝန်ကို ပြည်တွင်းဖြစ်လည်း ချုပ်ဝတ်တတ်သလို ရယ်ဒီ မိတ်များကိုလည်း အမျိုးမျိုးမရိုးရအောင် ရှာဖွေဝယ်ဝတ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ လင်းကတော့ ကိုယ်နှင့်လိုက်ဖက်တာမှန်သမျှကို ကြိုက် တတ်တာမို့ အားလုံးမရိုးရအောင် လှည့်ပတ်ဝတ်တတ်လေသည်။

“ဟန်သာလမ်းက အနီးကပ်ကြည့်မှ နုဖတ်ပြီး အရမ်းချော တာ။ ဦးဟန်သာနေမင်းအသေးစားကလေးပဲ။ ဒီနေ့သေသေချာ ချာစကားပြောကြည့်မှ သူ့အဖေရဲ့စိတ်နဲ့ တခြားစိပ်ဆိုတာ သိလိုက် ရတော့တယ်”

“မေလင်းကံကောင်းချက်ကတော့ ရှားမှရှားပဲ”
“ဒီအဘိုးကြီးရဲ့သားနဲ့လာငြိပြီဆိုတော့ နင်လက်စားချေဖို့ လိုလောက်ပြီ။ ချောင်းစရာမလိုတော့ဘူး”

“အဲဒါကြောင့် ငါလည်း နာမည်ကို ဧပရယ်လို့ပဲပြောထား တယ်။ ‘နေလ’ဆိုတာ သူ့အဖေရဲ့ကုမ္ပဏီတဲ့။ ဘန်ကောက်တို့။

စက်မှုတို့ကနေ စက်ပစ္စည်းတွေ တင်သွင်းတာတဲ့၊ စာရောင်းစင်
တာတစ်ခုလည်း ဖွင့်ထားသေးတယ်တဲ့။ အခု အနုပညာလုပ်ငန်း
တွေကိုလည်း Producer လုပ်ဖို့ စီစဉ်နေတယ်တဲ့။ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို
သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ဘိုးတော်ကြီးကိုပေးသွားလောက်အောင် သူ
ကိုစိတ်ပင်စားမိတာတွေ့ ငါမငြင်းဘူး။ စိတ်တော့မကောင်းဘူး
ဟာ။ ဟန်သာလမင်းတွေ ဓားစာခံဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်”

“... ”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ တစ်ကဏ္ဍစီ၊ သူ့အကန့်အသတ်ထား
လိုက်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက ဘိုးတော်ကိုပညာပြပေးလေ။ သူ
ငါ့ကိုအရမ်းကြွေးနေတဲ့အချိန်မှာ ငါက ပိုပြီးပေးလိုက်ရင် ဘိုးတော်
နဲ့ငါ့ရဲ့လက်တုံ့ပြန်ပွဲက သိပ်လှမှာပဲနော်”

“စွတ်မလုပ်ပါနဲ့မေလင်းရယ်၊ စဉ်းစားပါဦး။ နဂိုပုံစံက ကား
Accident ဖြစ်တဲ့နေ့ကလိုမဟုတ်ဘဲ နဂိုပုံစံအတိုင်း သားနားနေလို့
သာပေါ့။ အဲဒီနေ့ကပုံစံမျိုးသာ သူ့မြင်ရင် သူ့လည်း သူ့အပေလိုနေ
မှာပဲ”

စိတ်ချင်းတူသည့်စနိုးက ငြိမ်နေပေမယ့် နေရာတကာမှာ
စိုးရိမ်တတ်သောသံသာက ထပြောလိုက်တော့ လင်းတစ်ချက်တော့

တွေဝေသွားရသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အဖေနဲ့မတူတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ သံသာ။
ငါကလည်း လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ကိစ္စဆိုရင် လုပ်ကိုလုပ်ရမှ ကျ
နပ်တာ။ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးလည်း နှစ်ခါမလာဘူး။ သူ ငါ့ကို
ပြောသွားတဲ့စကားတွေနဲ့... သူ ငါ့ကိုမတူမတန်သလိုလုပ်သွားတဲ့
ဒီခိုင်းတွေက လက်တွဲမပြန်ရဘူးဆိုရင် ငါ့ဘဝထဲက ပျောက်သွား
မှာမဟုတ်ဘူး”

“အိုကေ... မှန်တယ် မေလင်း။ ဒီအချိန်က ပညာပြန်ပြလို့
ကောင်းတဲ့အချိန်ပဲ။ နင့်ဆီ ဟန်သာလမင်း ဖုန်းဆက်လာရင် သူ
ဖားသားအကြောင်းကိုစုံအောင် ထပ်မေးဦး မေလင်း။ ဘယ်နေရာ
တွေသွားတတ်သလဲဆိုတာ။ နင့်ကိုကြောက်လို့များ မထွက်ဘဲ နေ
သလား။ ဒါမှမဟုတ် Bodyguard တွေ Esecort တွေနဲ့များ ထွက်
တော်မူ နန်းကခွာနေသလားလို့”

“စနိုးကလည်းကွာ။ မထိန်းမယ့်အပြင် မြောက်ထိုးပင့်ကော်
လုပ်နေပြန်ပြီ။ ကျေးအေးလိုက်ပါတော့ မေလင်းရယ်။ ပြဿနာမရှာ
ပါနဲ့တော့”

“ဘာပြောတယ် သံသာ။ ကျေးအေးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ စနိုး

ထော့ကျိုးဖြစ်တဲ့နေ့က သူလုပ်သွားတဲ့ပုံကို နင်မှမမြင်လိုက်ရတာ၊ ငါတို့ဘာတွေလဲဆိုတာ သိအောင်တော့ပြရဦးမှာပေါ့”

“အဟမ်း! ဘာဖြစ်တာလဲ မေလင်း”

လင်းတို့အသံတွေကျယ်သွားပြီး မမကြီးအခန်းထဲသို့ပင် ဝင်သွားသလားမသိပါ။ ချောင်းသံပေးရင်းထွက်လာကာမှ အားလုံး ဗျက်နှာပိုးပြန်သပ်ပြီး ဝတ်မှုန်ရွှေရည်အကြောင်း၊ အေသင်ချိုဆွေအကြောင်း၊ စိုင်းစိုင်း၊ ရဲလေး၊ ပြေတီဦး၊ ဟိန်းဝေယံ၊ နေတိုး အမျိုးမျိုး ဟိုရောက်ဒီရောက်လျှောက်ပြောမိတော့သည်။

“ဟို... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မမကြီး။ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေအကြောင်း လျှောက်ပြောနေတာပါ”

ဟု စနိုးက ပြောလိုက်တော့...

“အခုနောက်ပိုင်း... ပြေတီဦးနဲ့ ဟိန်းဝေယံ နာမည်အရမ်း တက်လာတယ်နော်။ မြန်မာကားတွေလည်း မကြည့်ဖြစ်တာကြာပါပြီ”

ဆိုပြီးပြန်ဝင်သွားမှ သံသာနှင့်စနိုးလည်း ကျိတ်ရယ်ပြီး ပြန်သွားကြတော့သည်။ နောက်နေ့မှာတော့ ဟန်သာလမင်းရဲ့အသည်းတွေ လင်းအပေါ် ကြွေကျစေခဲ့ပုံနှင့် လင်းရဲ့အသည်းတွေ သူ့အပေါ်

ခဏအတွင်း ပြန်လည်ကြွေကျစေခဲ့ပုံကို အံ့သြဖွယ်ကောင်းစွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလေသည်။ ဟန်သာလမင်းသည် ဖြူစင်ပြီး သဘောထားပြည့်ဝတာတင်မဟုတ်။ သူ ပြောဆိုဆက်ဆံ လိုက်လျောတတ်ပုံတွေက တစ်ဖက်သားကို ခဏအတွင်း ဖျော်ရွှင်အောင်လုပ်နိုင်သော၊ ခဏအတွင်းစိတ်ဝင်စားအောင်လုပ်နိုင်သော အရည်အသွေးတွေ ရှိမှန်းသိလိုက်ရတာမို့ လင်းရင်ထဲမှာ သူက အချိန်ပြည့် နေရာယူလာတာဖြစ်ပါသည်။

ပထမဆုံး ရင်ထဲကိုဝင်ခဲ့ပုံကတော့ ဂျပန်စပီကင်သင်တန်းအပြီး ကားဆီကိုခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာတော့ ကားအဖုံးပေါ်မှာ လှပသောပန်းခြင်းကြီးတင်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရတာပဲဖြစ်သည်။ လင်းအံ့သြပြီး ဘေးဘီကိုအကဲခတ်ကြည့်တော့လည်း ဘယ်သူမှမတွေ့တာကြောင့် ထိုပန်းခြင်းနားကို ကပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပန်းခြင်းထဲမှာ အဖြူရောင်ကတ်ကလေးထောင်ထားတာကို မြင်လိုက်ပြီး ဖျတ်ခနဲဆွဲယူဖတ်ကြည့်တော့...

♥ ပေရယ်--
ကိုယ့်ကို မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေထက် ဦးစားပေးပါ ♥

ခုတ်ယ ရင်ထဲကိုဝင်ခဲ့ပုံကတော့ နောက်နေ့အဆိုသင်တန်း
အပြီး ကားဆီသွက်သွက်လျှောက်လာတော့ ကားတံခါးမှာ မှီထောင်
ထားသော ဂစ်တာအကောင်းစားတစ်လက်ကို တွေ့လိုက်ရတာပဲ
ဖြစ်သည်။ လင်းရင်ထဲလှုပ်ရှားသွားပြီး ဖျတ်ခနဲယူကြည့်လိုက်တော့
ဂစ်တာတီးလျှင် မြင်သာလောက်သည့်ရင်ခွင်တစ်နေရာမှာ...

♥ ပေရယ်---

ဒီဂစ်တာလေးကို မင်းရဲ့ရင်ခွင်ထဲထည့်လိုက်တဲ့နေ့ကစပြီး
ချိုမြဲတဲ့သံစဉ်တေးသွားလေးတွေ ထွက်ကျလာမှာပါ။ ♥

တတိယရင်ထဲကိုဝင်ခဲ့ပုံကတော့ စပိကင်သင်တန်းက လင်း
ရဲ့နဲ့ပေါ်မှာ စာအိတ်ကလေးတစ်အိတ် လာတင်ထားတာကို တွေ့
လိုက်ရတာပဲဖြစ်၏။ အသေပိတ်ထားသောစာအိတ်မဟုတ်သဖြင့်
အလွယ်တကူဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ နာမည်ကြီးစတိတ်ရှိုးလက်မှတ်
သုံးစောင်နှင့်အတူ...

♥ ပေရယ်---

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ပျော်ပျော်ကြည့်ပါ။
ကိုယ်က စတိတ်ရှိုးထက် မင်းကြည့်နေတာကိုပဲ
အဝေးကနေ လှမ်းကြည့်နေမှာပါ။ ♥

ရွှေပဒေသာစာပေ

စတုတ္ထရင်ထဲကို ဝင်ခဲ့ပုံကတော့ အဆိုသင်တန်းအပြီးမှာ
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မှတစ်ဆင့် အဖြူရောင်ပဲပြားချည်ထား
သော အနီရောင်ဘူးတစ်ဘူးကို ပေးနှိုင်းလိုက်တာပဲဖြစ်သည်။ လင်း
ကားထဲအမြန်သွားထိုင်ပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ Nokia N900
ဆိုသည့် Hand Set အသစ်တစ်လုံးနှင့်အတူ စာခေါက်ကလေး
တစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

♥ ပေရယ်---

အခုချိန်ကစပြီး ဒီပုန်းကိုပဲသုံးပါ။
လ.သာရင် လူတွေအရမ်းပျော်ကြတယ်နော်။
လမ်းကို လူတိုင်းချစ်တယ်။
ဒါကြောင့် ကိုယ်က မင်းရဲ့မူပိုင်လမ်းဖြစ်ချင်တယ် ♥

ပဥ္စမမြောက်ရင်ထဲကိုဝင်ခဲ့ပုံကတော့ လင်းရဲ့အသည်းကို
အပြီးအပိုင်ဆွဲနှုတ်ယူသွားတာပဲဖြစ်လေသည်။ စပိကင်သင်တန်းပြီး
လို့ ကားဆီခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာချိန်တွင် သူ့ထံမှ ပုန်းဝင်လာ
တာဖြစ်၏။ လင်း၊ ကားထဲမဝင်သေးဘဲ ကားတံခါးနားမှာရပ်ပြီး
နားထောင်နေလိုက်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

♥ "ပေရယ် ပြန်တော့မလို့လား"

"အင်း၊ Dance သင်တန်းရှိသေးတယ်လေ"

"အဲဒီသင်တန်းပါတုရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲနော်"

"အဲဒါပါတုရင်တော့ ရှင် ကိုယ့်တွဲ အများကြီးလုပ်လိုက်တော့"

"ကိုယ် မင်းကိုပြောစရာရှိတယ်။ ကိုယ်နဲ့မင်း လိင်မဝေးဘူး။"

မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြောချင်တယ်။ သင်တန်းဆောင်ရွက်မှာ ကိုယ်ရှိတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ"

လင်း ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လင်း ကိုလှမ်းကြည့်ပြီးပြောနေသော သူ့တို့တွေ့လိုက်ရတာမို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်အနေအထားဖြစ်သွားပါသည်။

"ဘာပြောမှာလဲ၊ ပြန်ပြန်ပြော"

"ကြင်နာတယ် ပေရယ်။ ချစ်တယ်" ♥

အိုး! ဘုရားရေ။ လင်း ခြုန်းခနဲ ကားထဲဝင်ပြီး အသားကုန် မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

မမကြီးကိုကြိုပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ အံ့ဩစရာတစ်ခု ကို ထပ်မံကြုံရပြန်၏။ အာရုံမက လက်ဆောင်ပစ္စည်းခြင်းသေး သေးလေးကိုကိုင်လာပြီး...

"အဆိုသင်တန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာပေးတာလို့ ပြောပေးပါတဲ့။ ကောင်လေးက ချောချောလေးပဲ"

ဟုပြောရင်း ကမ်းပေးတာကြောင့် လင်းရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်ပြီး ယူကြည့်လိုက်ရလေသည်။ အပျင်းပြေစားစရာတွေ၊ ချော ကလက်တွေနှင့်အတူ ခွေတစ်ခွေနှင့် အနောက်တိုင်းစုံတွဲ ကနေ သောကြော့ရုပ်ထုပ်လေးတွေပင် ဖြစ်လေသည်။ မမကြီးကလည်း အနားမှနေပြီး စပ်စပ်စုစုကြည့်၏။

"ဘာလဲ မေလင်း၊ အိမ်ကလီလယားတွေလား"

"အင်း... ဆယ့်ကိုးနှစ်ပဲ ရှိနေပြီ။ ပဲပေးတာတောင် နောက် ကျနေတယ်"

"ကြပ်ကြပ်သတိထားနော် မေလင်း၊ ငါ ဒီကိစ္စထဲမှာ သိပ် မပါချင်ဘူး။ အဓိကက ကိုယ့်ကိုကျောသွားတဲ့လူမျိုး၊ နှစ်နာအောင် လုပ်တဲ့လူမျိုးနဲ့မတွေ့မိစေဖို့ပဲ"

သူ့ကိုဘယ်သူကကျောပြီး ဘယ်သူကများ နှစ်နာအောင်လုပ် သွားလို့လဲမသိပါ။ ထိုစကားကိုတော့ မမကြီးက အမြဲသတိပေး သည်။

"စိတ်ချပါ မမကြီးရယ်၊ လင်းကိုလာကျောရင်တော့ ပညာ

ကောင်းကောင်းပေးတာခံရမှာပေါ့။ အဲဒီအတွက်ဘာမှမပူနဲ့မကြီး။
လင်းက အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ကျရင် မကြီးသဘောကျ နှစ်သက်
တဲ့လူမျိုးနဲ့လက်ထပ်မှာ၊ ပြီးရင် မကြီးအတွက် ကလေးသုံးယောက်
မွေးပေးမယ်”

“အောင်မယ်လေး! ဘုရားရေ... ရည်ရွယ်ချက်က တော်
တော်ကြီးမားပါပေတယ်။ လင်ယူသွားမွေးမလုပ်ဘဲနဲ့ ညည်းခုကွဲ
နေရတာတောင် ဖတ်ဖတ်မောနေပြီ။ ညည်းမွေးတာတွေကိုပါ ဆက်
ခုကွဲခံရမယ်ဆိုရင် အသက်ထွက်ပြီပေါ့... ညည်းဘာသာညည်း
ယောက္ခမအိမ်လိုက်သွားပြီး ယောက္ခမကိုသာ တစ်ခါလင်လောက်
မွေးပေးလိုက်”

စကားပြောမိတိုင်းမှာ ပြဿနာ၊ ဆက်ပြောမိလျှင် ဇယား
တွေ ထပ်ရွပ်ကုန်တော့မှာပို့ လင်းရယ်ပြီး အခန်းထဲကိုသာ ပြေးဝင်
ခဲ့လေသည်။ တကယ်ပင် ထူးဆန်းပါသည်။ 'လမင်း'၏အေးမြမှု
ကြောင့် 'နေမင်း'ကို မေ့လျော့နေခဲ့မိတာ။ သို့သော် မေပေရယ်လင်း
က နှလုံးသားရေးရာမှာ အတိုင်းထက်လွန်ပြီး မရှေးသွပ်ချင်ပါ။

တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဦးဟန်သာနေမင်းကို မေပေရယ်
လင်းဟာ ဘာကိုမှဂရုမစိုက်တတ်တဲ့မိန်းကလေးဆိုတာ မပြုဖြစ်

လောက်အောင် လမင်းကလည်း မစိုးမိုးနိုင်ပါ။

လင်းသည် လမင်းအတွက် 'ပေရယ်'၊ နေမင်းအတွက် 'လင်း'
ဟုဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း သူ့အကန့်နဲ့သူဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်
မှာပဲဖြစ်လေသည်။

ညရောက်တော့ လမင်းပေးခဲ့သော စုံတွဲကနေသည့် အရုပ်
ကလေးကိုကြည့်နေစဉ်မှာပဲ လမင်းဆီမှ ဖုန်းဝင်လာပါသည်။ လင်း
ရင်ထဲမှာ ပိုနွေးတုန်လှုပ်ပြီး မျက်လုံးကလေးတွေလည်း လင်းလက်
ကြည်လင်လာလေ၏။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတာ လင်းမှတစ်ပါး
တခြားလူမသိ။ အဲ... လမင်းတော့ သိချင်သိမှာပေါ့လေ။

“ပေရယ်”

“...”

“ပေရယ်... စကားပြောဦးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ငြိမ်နေတာလဲ။
ကိုယ် ဖုန်းခေါ်ချင်နေတာကြာပြီ။ မင်းစိတ်ရွပ်မှာစိုးလို့ အိပ်ခါနီးမှ
ခေါ်လိုက်တာ”

“အင်း”

“ဘယ်လိုလဲ ပေရယ်။ ကိုယ်ပြောတာ စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဘာကိုလဲ”

"I love you with all my heart"

"အရမ်းစောပါသေးတယ်... ကျွန်မ ဝါသနာပါတာတွေကို အရင်လုပ်ပြီးမှ ဒီကိစ္စကိုစဉ်းစားမှာပါ။ လမင်းလည်း ကျွန်မလိုပဲ မှလား။ လမင်းက ကျွန်မထက်တောင် ပိုကြိုးစားရမှာတွေရှိနေတာပဲ။ ရှင်ခက်ဒီက ရည်ရွယ်ချက်တွေ မဖြစ်မြောက်သေးဘဲနဲ့ ဒါတွေ စိတ်ကူးလို့ ပြဿနာရှာနေပါဦးမယ်ရှင်"

"ဒါက Chapter တစ်ခုပေါ့ ပေရယ်ရဲ့။ ခက်ဒီက ကိုယ့်ကို သိပ်အလိုလိုက်တယ်။ ကိုယ်လိုချင်တာ အကုန်ပြည့်ဆည်းပေးတယ်။ မင်းပုံစံလေးကိုပြောပြထားလို့ ခက်ဒီက အရမ်းသဘောကျနေတာကွ။ သူ့ကြိုက်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ကွက်တိပဲတဲ့။ ကိုယ်က အချစ်ကိုလည်း ကြိုးစားသလို၊ ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်းဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးစားမယ့်သူပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ မရတာမရှိခဲ့လို့ မင်းကိုလည်း မရဘူးဆိုရင် ရှေးမလားသေမလားပဲ... ပေရယ်။ လိုချင်တာတွေ စားလုံးရလေ့ရှိတဲ့လူက အဲဒီလောက်ခဲစားရတတ်တယ်တဲ့"

"ကြည့်စမ်း! ရှင်က သိပ်ကောင်းတတ်တာပဲ။ လိုချင်တာကို မရရအောင် ယူပြတတ်တဲ့ဖွဲ့မျိုးလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကိုမရရအောင်ယူပြမယ်ဆိုပြီး တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ခြိမ်းခြောက်တာလားဟင်"

ရွှေပဒေသာစာပေ

"အဲဒီလောက်ကြိုးလည်း မရရအောင်ယူခဲ့တာမျိုးမရှိပါဘူး။ လိုချင်တာတွေကိုက ဆက်တိုက်ရလာတာပါ။ ခက်ဒီကလည်း အမြဲတမ်းအလိုလိုက်နေဟေ့၊ ပိုစားရှိတာပေါ့။ ကိုယ့်ရဲ့ကြိုးစားမှုလည်း ပါတာပေါ့ကွာ။ ပေရယ်ကျမှ မရရအောင်ယူရမယ့်အခြေအနေကိုလည်း ကိုယ်ကြိုးစားရတော့မှာပဲလေ။ ခက်ဒီက မင်းကိုမမြင်ခင်ကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေတာ။ သားကိုချစ်တော့လည်း သားရဲ့ချစ်သူကိုလည်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ ရွေးမှာလေ။ သူ့ချစ်ပြီးမှ ကိုယ်က ချစ်ရမယ်တဲ့"

"ဟင်... ဘယ်လိုအန်ကယ်ကြီးလဲ"

လင်း သဘောကျသွားပြီး ခွေခွေလေးလဲ့၍ နားထောင်နေလိုက်မိသည်။ ဦးဟန်သာနေမင်းရယ်... ရှင်၊ ကျွန်မကိုချစ်လည်း ချစ်စေရမယ်... ပုန်းလည်းပုန်းစေရမယ်... မေပေရယ်လင်းရဲ့ အကြောင်းကို မကြာခင်မှာ ဦးဟန်သာနေမင်း သိရတော့မှာပါ။

"ပေရယ်... ခက်ဒီကိုသဘောကျသွားပြီမို့လား"

"အင်း... ရှင်တို့သားအဖက လူလည်တွေပဲ။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်တော့ သိပ်သိတာပဲနော်။ မိန်းကလေးဘက်ကပြောဖို့လည်း ထားပါဦးလားရှင်"

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စကားတတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒက်ဒီက အဲဒီလိုပဲ ဘယ်သူ နဲ့မှမလှဘူး။ မင်းကိုတောင် အိမ်ကိုခေါ်လာခဲ့ဖူးမှာနေတာ။ ကိုယ့် ကို အပြေပေးနိုင်သေးဘူးဆိုရင်တောင် တစ်ယက်လောက်တော့ အချိန်ပေးပါလား ဧပရယ်၊ ဒက်ဒီနဲ့တွေ့ပေးချင်တယ်”

“ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး ပြောပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့... ရှင့်ဒက်ဒီ အကြောင်းကိုမသိဘဲနဲ့ လိုက်တွေ့ရမှာ ကြောက်သလိုပဲ။ အန်ကယ် အကြောင်းကို ကြိုပြောထားပါလား”

လင်းသည် အိန်ကိုကမ်းလေးတစ်လုံးကို အိန်ထားသည်မှာ အချိန်စေ့သွားပြီဖြစ်၍ လှလှပပဖောက်ခွဲလေတော့၏။

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီပဲ။ ဒက်ဒီက လူငယ်တစ်ယောက်လို သွက် လက်ဖျတ်လတ်တယ်။ ကိုယ်နဲ့ညီအစ်ကိုလိုနေတယ်။ ခေတ်မီတယ်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နေထိုင်တတ်တယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒက်ဒီက အသန်အပြန်ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ သူများထက်ပိုတယ်။ သူများထက် လည်း ပိုပြီးစွဲတတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့စိတ်က တစ်ယူသန်ပဲကွ။ ဒါဆိုဒါပဲ”

“ဒီလောက်သိရရင်ပဲ အန်ကယ်ကိုသဘောကျပါတယ်။ ရှင့် ဒက်ဒီက အိမ်ကမမကြီးနဲ့ အရမ်းတူတာပဲ။ သူ့လောက် စွဲတတ်တာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့လောက်သန့်ရှင်းတာ။ သူ့လောက်စည်းကမ်းရှိတာမျိုး မတွေ့ဖူး သေးဘူး။ ဒါနဲ့ အန်ကယ်က တခြားအလုပ်တွေရှိသေးလားဟင်။ တယ်တွေကော သွားတယ်သေးလဲ”

“အဓိကကတော့ ကုမ္ပဏီပဲ။ လောလောဆယ်မှာ ခွေထွက်ဖို့ ကိစ္စတွေလုပ်နေတယ်ထင်တယ်။ ဒက်ဒီက အလုပ်မှာထိုင်တာနည်း တယ် ဧပရယ်။ GM ကိုလွှဲပြီး မြို့ထဲလျှောက်သွားနေတာများတယ်။ Hotel, Restaurant ကောင်းကောင်းနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ကောင်းကောင်း တွေကိုလည်း ရွေးထိုင်တတ်တယ်။ မနက်ဆိုရင် Exercise လုပ် တယ်။ လမ်းလျှောက်တယ်”

“All right...”

လင်းပြုံးလိုက်သည်။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့... ဦးဟန်သာနေမင်း။

“ဒါဆို အိမ်မှာ အချိန်ပြည့်ဘယ်ရှိမလဲနော်”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြောလို့မရဘူး... ဧပရယ်။ ဒက်ဒီ စိတ်က ခန့်မှန်းရခက်တယ်။ ထိုင်နေပေမယ့်လည်း ခေါင်းက အလုပ် လုပ်ချင်လုပ်နေတာ။ သူ့သွားချင်တဲ့နေရာကို ထွက်သွားပေမယ့် လမ်းကျ ရောက်ချင်တဲ့နေရာကိုရောက်သွားတာမျိုး။ ဘာလဲ... ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဧပရယ် လာမလို့လား၊ ကိုယ့်ဒက်ဒီကို အချိန်လုပ်ခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မသိထားဖို့လိုတယ်ထင်လို့ မေးကြည့်တာပါ။ တွေ့ပြစ်ရင် ကြိုပြောမှာပါ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး... ဧပရယ်ရဲ့ ကိုယ့်ကို လမင်းလို့မခေါ်နဲ့ တော့ကွာ၊ စိတ်ထဲမှာ တစ်ဖို့ပဲ”

“ဟင်... ဒီနာမည်လေး ဘယ်လောက်ခေါ်လို့ကောင်းလဲ၊ အဖိုးဆုံးဟာ ဘယ်တော့မှဖိုးမသွားဘူးတဲ့၊ ဒီလိုမခေါ်လို့ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ကိုး”

“ဟား... ဟား၊ ကိုယ့်အသက်နှစ်ဆယ်၊ ပြောင်းခေါ်ပေး”

“ဘာလဲကွာ... တစ်နှစ်တည်းကြီးတာကို”

“ပရဘူးကွာ... ကိုယ့်ထက် တစ်ရက် တစ်မနက်ကြီးတဲ့လူတောင် ရိုသေရမယ်တဲ့၊ ရိုရိုသေသေခေါ်ကြည့်စမ်း!”

“ဒါဆို စိတ်ထဲက ခေါ်လိုက်ပြီ၊ ခံစားကြည့်လိုက်တော့”

“ဟာ... ကြည့်စမ်း! မင်းက ဒက်ဒီနဲ့သိပ်တူတာပဲ”

“ဘာတူတာလဲ”

“ဒက်ဒီက သူ့ဒေါသပြစ်ရင် ဒက်ဒီက Servants တွေကို စိတ်ထဲကနေ လက်သီးနဲ့ထိုးတာ၊ သူတို့က နာချင်ယောင်ဆောင်ပေးရတယ်”

လမင်းအပြောကြောင့် လင်း တခပ်ခပ်ရယ်နေလိုက်မိသည်။

“အခုလည်း မင်းခေါ်တာကို အကောင်းဆုံးရွေးပြီး ခံစားလိုက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်လုံးလားနှစ်လုံးလားဆိုတာသိချင်လို့ တိုးတိုးလေးရွတ်ပြပါလား”

“ဘာလဲ... လမင်းနော်၊ စိတ်ထဲက ခေါ်ပါတယ်ဆိုမှ”

“ဒါဆို ပနက်ပြန်တွေ့ရင် စိတ်ထဲကခေါ်နည်းမျိုး ခေါ်ရမယ်နော်”

“ရှင်ကိုချစ်တယ်လို့ မပြောရသေးဘဲနဲ့”

“မပြောလည်း သိနေပြီ၊ မရဘူး... ခေါ်ရမယ်၊ ချစ်လေးရင် ထဲမှာတော့ အရမ်းချစ်နေပြီမို့လား”

“သေလိုက်ပါလား”

လင်း၊ဖုန်းအပြန်ပိတ်ပြီး ခေါင်းတုံးကိုဖက်၍ ရယ်နေလိုက်မိတော့၏။

လမင်းရယ်---

ရှင်ကို ကျွန်ုပ်သန့်စင်စွာနဲ့ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။
 ချစ်နေမိပြီဆိုတာလည်း ညာလိုပဲရတော့ပါဘူး။
 ဒါပေမဲ့ ရှင်ရဲ့ခင် ဦးဟန်သာနေမင်းကိုတော့
 ကျွန်ုပ်အကြောင်းသိအောင်ပြောဦးမယ်။
 ကျွန်ုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းဆိုပါဘူး---လမ်းရယ်
 အမြင်တစ်မျိုးပဲ မြင်ကြည့်လိုက်ပါ။
 လူတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်ကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေးပါ။
 ဒါဆို အမြင်ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်။
 လူတစ်ယောက်ကိုနာမည်ဖျက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူပေမယ့်
 လူတစ်ယောက်ကိုဖျက်နာချင်းဆိုင်ပြီး လက်စားချေဖို့ကျတော့
 အင်မတန်စက်ဆုပ်ရွံ့ဖျားဖွယ်ကောင်းတယ်ဆိုတာ
 ကျွန်ုပ်နားလည်ပါတယ်---ဦးဟန်သာနေမင်း
 ဒါပေမဲ့ ဦးဟန်သာနေမင်း ကံဆိုသွားတာက
 ဇွဲကောင်းပြီး အမှတ်သည်၊ ခြေကြီးတဲ့
 ခံစားချက်ပြင်းပြီး သွေးဆူပေါက်ကွဲလွယ်တဲ့
 'ပေစပရယ်လင်း' နဲ့မှ တွေ့ခဲ့ရခြင်းပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၆)

သူသည် မကြာခင်ကမှ သားဝယ်ပေးသော MU တံဆိပ်
 Track Suit ဝမ်းဆက်အသစ်ကို ဝတ်ပြီးတွက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့
 လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ ခါတိုင်းနေ့တွေထက် စိတ်ထဲမှာအလိုလို
 လန်းနေသည်ဟု ထင်မိ၏။ အိပ်ရေးပဲဝခဲ့လို့လား? ဝတ်စုံအသစ်ပဲ
 ဝတ်ခဲ့လို့လား? သားက 'စပရယ်' ဆိုသည့်ကောင်မလေးအကြောင်း
 ကိုပဲ ညတိုင်းပြောပြတတ်လို့ပဲလား? မသိပါ။ သေချာတာကတော့
 ဒီအတောအတွင်းမှာ ချွေးမခူးပေးသောထပင်းဟင်းကို စားနေရပုံ
 နှင့် ခြံထဲမှာမြှေးလေးနှင့်ပြေးလွှားဆော့ကစားနေရပုံကို မြင်ပေကင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီး ကြည့်နူးနေမိတာကတော့ ငြင်းမရချေ။

သူတို့အဖွဲ့က လမ်းလျှောက်တာကို မပျက်မကွက်လုပ်သလို၊ လမ်းလျှောက်ထွက်ချိန်ကလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပုံမှန်ကွက်တိပင် ဖြစ်သည်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းအလုပ်ကို ဘယ်လောက်များ ခရေဂီ ဖြစ်သေးသဲဆိုရင် မိုးရွာလို့မလျှောက်ရသည့်နေ့ဆိုလျှင်ပင် မနေ့တတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး ထီးဆောင်းလျှောက်ချင်သူဖြစ်သေး၏။ ဒါ ကြောင့်လည်း သူက ဘယ်စက်ကိရိယာနဲ့မှ Exercise လုပ်စရာ မလို။ GYM တွေဘာတွေလည်း သွားစရာမလိုဘဲ အမြဲကျန်းမာရေး ကောင်းပြီး သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေသူပင်ဖြစ်လေသည်။

လမ်းလျှောက်ရာမှာလည်း အဖော်စပ်စရာမလိုဘဲ လျှောက် ရင်းလျှောက်ရင်း ကျန်းမာရေးလိုက်စားသော၊ ဇွဲကောင်းသော၊ အချိန်ကိုတန်ဖိုးထားသော၊ စည်းစနစ်ရှိသောလူများနှင့် မျက်မှန်း တန်းမီလာရာ သူ့အလိုလိုပင် ငါးယောက်စုမိပြီး အဖွဲ့လေးတစ်ဖွဲ့ လိုဖြစ်သွားပါသည်။

အဖွဲ့ထဲမှာ အကြီးဆုံးက အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူး ဦးထွန်းတင်၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးကြည်ဟန်၊ KT ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ကိုကျော်တင်၊ ဒေါက်တာ သန့်စင်နှင့် Restaurant ပိုင်ရှင် ကိုထင်ဇော်တို့ဖြစ်ပြီး

အငယ်ဆုံးကတော့ သူပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့အဖွဲ့က တချို့တွေလို Mp3 တွေ၊ Mp4 တွေ၊ ဝါဒီတံ ဆောင်ရေဒီယိုလေးတွေနှင့်လမ်းလျှောက်ကြတာမဟုတ်ဘဲ သဘာဝ ဝင်သောတဘာရုံကိုနားဆင်ရင်းနှင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတင်၊ အကူးအဆန်းတွေ ပြောလိုက်၊ ငြင်းလိုက် ခုန်လိုက်ကြနှင့် လျှောက်တတ်သူများပင်ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့တော့ အဖွဲ့ထဲမှာ ဦးကြည် ဟန် ပါမလာ။

“ဒီနေ့ ဦးကြည်ဟန် ပေါ်မလာဘူး... နေ့များ မကောင်းလို့ လား”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ကျွန်တော့ကိုပြောသွားတယ်။ မန္တလေးကံ သားကို မိန်းမတောင်းပေးဖို့ကိစ္စရှိလို့ တစ်ပတ်တော့ကြာမယ်တဲ့”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း အဲဒီကိစ္စကြုံနေပြီဗျ။ Engage လုပ်ရ မယ့်အဆင့်ထိ မရောက်သေးပေမယ့် သားက ဂျီကျနေပြီ။ ခုခေတ် ကလေးတွေများ ကျောင်းတောင် မပြီးသေးဘူး။ ဒီစိတ်ကူးတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ချင်နေပြီ”

“ပစ္စေကမဖော်လို့ သားက ဖော်လိုက်တာဖြစ်မှာပေါ့။ အမှန် ဆို ဒီကိစ္စက ခင်ဗျားအရင်လုပ်ရမှာ။ ခင်ဗျားပြီးမှ သားဘလှည့်”

“လုပ်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကျွန်တော် အဲဒီလိုလုပ်ချင်မှ မြင့် ဒီချိန်ထိတောင်မနေဘူး၊ လာစပ်တာတွေကို ငြင်းလွတ်နေရ တာ၊ ကျွန်တော်က လူတစ်မျိုးပဲ၊ အေးဆေးပဲနေချင်တာ၊ လမင်း အပေကိုတောင် မလွဲသာလို့ယူခဲ့ရတာ”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုဖို့မကောင်းဆုံး အရွယ်ပဲ၊ အသက်ကြီးလာရင် အနားမှာချစ်တဲ့သူတစ်ယောက်ရှိဖို့ တော့ လိုတယ်တဲ့နော်”

“တိုတိုတောင်းတောင်းနေညတွေကို ဖြတ်သန်းရတာမျိုးပေါ့ ဗျား၊ ဒီလိုနဲ့ ဘဝဆိုတာ ပြီးသွားမှာပါ”

“တစ်ခါသာရတဲ့ဘဝမှာ ခမ်းခမ်းနားနားနေမှပေါ့ဗျား၊ ငွေက သေရင် ထားခဲ့ရတာ၊ အချစ်က ပိညာဉ်နဲ့ပါသွားတာ”

“ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအကြောင်းတွေ ပြောမိနေတာလဲ၊ တခြားသတင်းထူးမရှိတော့ဘူးလား”

“စကားမလွဲနဲ့... ကိုနေမင်း၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ရွှေဈေး၊ ရေနံဈေး၊ ခေါ်လာဈေးတွေပြောလိုက်၊ ငလျင်သတင်းတွေ၊ ရေကြီး တဲ့သတင်းတွေ၊ စစ်ဖြစ်တာတွေပြောလိုက်နဲ့ ဘယ်လောက်ငြီးငွေ့ ပို့ကောင်းလဲ၊ လူဆိုတာ နိုင်ငံရေးတွေ၊ စီးပွားရေးတွေထဲမှာပဲ

ဦးနှောက်အခြောက်ခံပြီး အချိန်ကုန်နေဖို့မသင့်ဘူး၊ အချစ်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ဦးနှောက်ဆေးရတယ်”

ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဝိုင်းကြပ်နေကြသလဲမသိ၊ တရားဓမ္မ အကြောင်းသာပြောလေ့ရှိတဲ့ဦးထွန်းတင်ပင်လျှင် အချစ်အကြောင်း တွေဟာတွေပြောလို့ အနောက်အရပ်ကပဲ နေထွက်တော့မည် ထင် သည်။

“အရွယ်ကောင်းကြီးရှိသေးတယ်၊ စဉ်းစားနော်၊ ကိုနေမင်း၊ ယောက္ခမမှဆိုးမိကိုခေါ်ထားရတာ၊ အပြင်ခြံစည်းရိုး ရိုက်တာထက် ပိုခက်တယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဒေါက်တာသန့်စင်ကလည်း မကြပ်စမ်းကြပ်ပြီး ရယ်လိုက်ကြ စဉ်မှာ ရုတ်တရက်မထင်မှတ်သော Accident တစ်ခု မြန်းခနဲဖြစ် ပွားသွားလေသည်။ အမြစ်အပျက်က ဦးထွန်းတင်နှင့် ကိုကျော်တင် က ရှေ့မှခပ်သွက်သွက်လျှောက်ပြီး သူရယ်၊ ဒေါက်တာသန့်စင်ရယ်၊ ကိုထင်ဇော်ရယ်က နောက်မှလျှောက်လာစဉ် ပြိုင်ဘီးတစ်စီးက သူ့ကို မြန်းဆီဝင်တိုက်လိုက်တာဖြစ်သည်။

ပြိုင်ဘီးစီးလာသူကလည်း ကိုးရိုးကားရားနှင့် စက်ဘီးပေါ်မှ

ကျသွားသလို၊ ဘေးဆုံးမှလျှောက်လာသောသူ့ကို အရင်ဆုံးအတိုက် ခံလိုက်ရတာမို့ သူ့ဘေးမှ ဒေါက်တာသန့်စင်နှင့် ကိုထင်ဇော်ပါ မရွံ့မလှယိုင်ထိုးကုန်လေသည်။ ထိုနှစ်ယောက်က...

“ဟာကွာ... စောစောစမ်းစမ်းနိမိတ်မရှိဘာမရှိ”

“တောက်! ကသမ်းကရမ်းနဲ့ကွာ”

ဟုအော်လိုက်ကြသလို၊ သူကလည်း ဒေါသထွက်ပြီး တောက် တစ်ချက်ခတ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ...

“ဟင်! မင်း... မင်း”

မိုးစင်စင်လင်းပြီမို့ သူ့ရဲ့အမြင်အာရုံတွေ မကြည်လင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ သူ့လုံးဝမေ့နေခဲ့သော သနပ်ခါးဘဲကြားနှင့် လင်းမြေပင်ဖြစ်လေသည်။ သွေးကြောတွေ တဖျင်းဖျင်းပူလောင်ပြီး မျက်နှာတွေ နီမြန်းသွားရသည်။ သူ့လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး စိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ထိုမိန်းကလေးက ပမာမခန့်မျက်နှာ ယေးဖြင့်ပြန်ကြည့်သလို၊ နှုတ်ခမ်းတို့ကိုတင်းတင်းစေ့ပြီး ပြုံးသရောင် ရောင်လုပ်သေး၏။

“မင်းတော်တော်ယုတ်မာတဲ့မိန်းကလေးပဲ၊ တမင်သက်သက် လုပ်တာမဟုတ်လား၊ သိပ်အောက်တန်းကျတယ်”

“ဦးလေးကြီးကရာ ဘယ်လောက်အဆင့်အတန်းမြင့်မား နေလို့လဲ။ ဒေါသပဖြစ်ပါနဲ့... အရမ်းနာသွားသလား။ ဆေးကု သစရိတ် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ကြည့်စမ်း! မင်းလိုအဆင့်အတန်းကများ”

ဟုပင်ပြန်ပြောရသေးသည်။

“တောစောစီးစီး လူကြီးမှန်းမသိတဲ့ကလေး၊ ဒီလိုခိုင်းခိုင်း ခိုင်းခိုင်းပြောစရာလား။ မင်းမှားတာလေ၊ ခုချက်ချင်းတောင်းပန်”

“ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်နေတာကို တမင်သက်သက်ဝင် တိုက်သလိုပဲ၊ မင်းက ဘယ်လောက်တတ်နိုင်လို့ ဒီစကားပြောရတာ လဲ။ တတ်နိုင်ရင် ဆေးကုသစရိတ် သိန်းတစ်ထောင်ထုတ်ပေးလိုက်”

“ဆိုင်ရာကိုတိုင်ရင် သံသရာတွေရှည်မယ်နော် ကောင်မ လေး၊ ကိုယ့်အမှား ကိုယ်တောင်းပန်”

“ဘယ်လိုစိတ်တွေ မွန်လာပါလိမ့်၊ တို့လမ်းလျှောက်နေတဲ့ တစ်သက် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးမကြုံဖူးဘူး”

ဆိုပြီးလမ်းလျှောက်ဖော်လမ်းလျှောက်ဖက်တွေ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောလိုက်ကြတာ ဆူညံသွားတော့၏။ သူ ကြုံနေ မဆည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရပြီ။

“ဦးလေးကြီးတွေ ဘာမှမသိရင် တိတ်တိတ်နေပါ။ . . ဒီမှာ ဦးဟန်သာနေမင်း၊ ကား Accident ပြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မတစ် သက်လုံးပမေ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ပေးထားတဲ့ကတိအတိုင်း လက်တွေ့ လုပ်ပြတာပါ။ လိုအပ်တဲ့ငွေပမာဏကိုသာ ပြောလိုက်ပါ။ တောင်း ပန်ဖို့အတွက်ကတော့ ဆော့ဖိုးပဲ”

“အေး. . . ငါ့ရဲ့အရှက်သိက္ခာက ဘယ်လိုတန်ဖိုးနဲ့မှဖြတ်လို့ မရဘူး၊ မှတ်ထား. . . အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ဟာ”

“တိုကေပါ။ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ဦးဟန်သာနေမင်းရဲ့အိမ် ကို ကျွန်မ မကြာခင်တက်လာခဲ့ပါမယ်”

လိပ်ပြာလွင့်စင်သွားရအောင် ထွက်ပေါ်လာသောစကား ကြောင့် ဦးထွန်းတင်လက်ထဲမှ တုတ်ကောက်ကိုဆွဲပြီး ရိုက်မည်အပြု တွင် လင်းမြေမက ပြိုင်ဘီးပေါ် လှစ်ခနဲပြေးတက်ပြီး လစ်ပြေးလေ သတည်း။ သူ ဒေါသတွေဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါကျန်ခဲ့သည်မှာ ထိန်းလို့ တောင်မရတော့။ အပေါင်းအပါတွေကို နီးရာကော်ဖီဆိုင်ခေါ်ပြီး တော့သာ ရှင်းပြလိုက်ရတော့သည်။ ကြည့်စမ်း. . . ဘယ်လောက် ခံပြင်းပွယ်ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

တွေ့ရင် အသေဖွဲ့မယ်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးမှ မထင်မှတ်ဘဲ

မြန်းစားကြီးတွေလိုက်ရတာမို့ သူ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်ပြီး ရှက်ရွံ့ထူပူသွားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ သတိထားနေတုန်းက ပေါ်မလာ ဘဲ လုံးဝမေ့ပျောက်သွားမှပေါ်လာခြင်းကလည်း သူ့ကိုအဓိကမိစေ ခဲ့၏။

- ◆ အရင်းမှာသွားသလား၊ ဆေးကုသစရိတ်ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ။
- ◆ လိုအပ်တဲ့ငွေပမာဏကိုသာပြောလိုက်ပါ။ တောင်းပန်ဖို့အတွက် ကတော့ ဆော့ဖိုးပဲ။
- ◆ အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ဦးဟန်သာနေမင်းရဲ့အိမ်ကို ကျွန်မ မကြာခင်တက်လာခဲ့ပါမယ်။

နားထဲမှာ ပဲ့တင်ရိုက်ပြီး ကြားယောင်လာပြန်သည်။ လူငယ် တစ်ယောက်၏အရှက်ခွဲမှုဒဏ်ကို ခံလိုက်ရတာလောက် သူ့ရင်ထဲ နာကျင် စူးရှလှတာမရှိတော့။ ဝါကိုပင် စားမရသေးဘဲ အိမ်ပေါ် တက်လာဖို့ပါ ကြိမ်းမောင်းသွားသေးသည်။

“တောက်!”
 ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ?
 ဘယ်လိုခွဲမိုးလဲ?
 ဘာရည်ရွယ်ချက်ကြီးနဲ့များ ငါ့ကိုဒီလိုလာလုပ်ရတာလဲ?

“အောက်တန်းစားမ... ဝက်မ”

သူ မထိန်းနိုင်ဘဲ ဆဲရေးလိုက်စဉ်မှာ အောင်တိုးက ခြံတံခါး ဖွင့်၍ ခပ်ပျာပျာဆီးကြိုလေ၏။ ဒေါသအရှိန်က မပြယ်သေးတော့ အောင်တိုးရပ်နေတာကိုပဲ အလိုမကျဖြစ်ရပြန်၏။

“ငါမခေါ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ထွက်လာတာလဲ”

“ဆရာ... ဝက်မလို့အော်လိုက်လို့ ထွက်ကြည့်တာပါ။ ဘယ် က ဝက်မလဲ”

“မင်းနှမ... မင်းနှမဝက်မက ဇော်ကားလိုက်လို့ဟေ့”

“ဗျာ! ကျွန်တော့်နှမက ဝက်မမဟုတ်ဘူးဆရာ။ ခင်လှပါ။ အိမ်ထဲမှာရှိပါတယ်”

“ဟိတ်ကောင်! မင်းပေးစစ်ကိုပိတ်။ သေတော့မယ်... ငါ ဒီအချိန်မှာ လူသတ်ချင်နေတယ်။ တွေ့တဲ့လူကိုသတ်မိလိမ့်မယ်”

သူ ကိန်းဟောက်လိုက်မှ အောင်တိုးထွက်ပြေးသွားသလို သူ လည်း အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တရုန်းရုန်းတက်လှမ်းလာခဲ့သည်။ တောက် တစ်ခတ်ခတ်ဖြင့် ဒေါသတွေ တရုန်းရုန်းထွက်ပြီး တက်လာရာ အိမ် ပေါ်ရောက်တော့ သားနှင့်ပက်ပင်းတိုးလေသည်။

“ဒက်ဒီ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ စောစောစီးစီး ချွေးတွေလည်း

ထွက်လို့၊ မျက်နှာလည်းရဲလို့”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... သားရဲ။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဟိုသနပ်ခါးဘဲကြားနဲ့ မစုတ်အပြတ်မပေါ့ကွာ၊ တောက်!”

“ဟာ... လင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့တွေ့ခဲ့ပြီလား၊ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီလဲ”

သားက အတူယှဉ်တွဲထိုင်စေပြီး ချွေးတွေကိုသုတ်ပေးသည်။ သူ့အသားကိုထိလို့ရသူမှာ သူ့အသက် ဟန်သာလမင်းပင်ဖြစ်၏။

“ပြဿနာပဲဒက်ဒီရာ၊ မေ့နေကာမှပေါ်လာတာ သူ့မှာအကြံ ကြီးကြီးရှိရမယ် ဒက်ဒီ။ ဒီလောက်အတင့်ရဲနေရင် ဖြစ်ချင်တာဖြစ် ချုပ်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ဒက်ဒီ ဘယ်လိုမှလှုပ်လို့မရအောင် အဲဒီမဟာမရဲ Sharp ဖြစ်မှက အနိုင်ရသွားတာ။ ဒက်ဒီလုံးလုံးမေ့နေတာသားရယ်။ မေ့ နေတုန်း ခြုန်းတားကြီးပေါ်လာတော့ ခံလိုက်ရတာပေါ့။ သတိထား နေမယ်ဆိုရင် ဒီလက်တောက်လောက်ကို ဘာမနိုင်စရာရှိလဲ။ လင်း လျှောက်နေကျ အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာကွာ”

“ဘယ်လိုပုံစံလုပ်သွားတာလဲ”

သူ သက်ပြင်းချ၍ ဆိုဖာနောက်ပိုကို ပိုလိုက်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း

ကုန်စင်ပြောပြလိုက်ရပြန်သည်။ ပြီးတော့ သားက ထုံးစံတိုင်း သံပရာရည်ကိုယူတိုက်၏။

“သိပ်ပိုက်ပိုင်းတဲ့မိန်းကလေးပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီတိုင်း နေ့လို့တော့မဖြစ်ဘူး ဒက်ဒီ”

“အေး... ငါလည်း ဒီတိုင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး။ သူကလည်း ဒီတိုင်းနေမှာမဟုတ်ဘူး။ စက်ဘီးနဲ့တိုက်တာတောင် တားမရသေးဘဲ အိမ်ကိုလာခဲ့ဦးမယ်လို့ ကြိမ်းသွားတယ်ကွ။ ခက်တာက မေ့မှ ပေါ်လာလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားတာပေါ့... လုံးဝလျော့တွက်လို့မရဘူးလမ်း။ အခုလည်း အိမ်ပေါ်တက်မလာဘူးလို့ မင်းပြောနိုင်လား”

“ကျွတ်! ဒက်ဒီကလည်း အဲဒါ ဒက်ဒီကိုခြိမ်းခြောက်သွားတာ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဒီအိမ်ပေါ်တက်လာလို့မရဘူး။ ဒီနေ့ကစပြီး ဘယ်မှမထွက်ခဲ့တော့။ သားသင်တန်းတွေကို ဖျက်သင့်သလောက် ဖျက်လိုက်တော့မယ်။ ဒက်ဒီအလုပ်တွေကို နိုင်သလောက်ကူပေးမယ်။ ဒက်ဒီကတော့ အိမ်ထဲကပဲ Control လုပ်ပေါ့။ ခြံထဲကိုလည်း ဦးအောင်တိုးနဲ့မလုံလောက်ရင် လူထပ်ခေါ်”

“လပင်းရယ်၊ မင်းအစီအစဉ်ကြီးက မိန်းမဆန်လိုက်တာကွာ။ ဒက်ဒီက အပြင်အမြဲထွက်ချင်တာ။ အိမ်ထဲအောင်းနေတော့

ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ သူ့ကိုကြောက်လို့ အနွှေးပေးတဲ့သဘောဖြစ်မသွားဘူးလား”

“သားက ဗိုးရိုင်းလို့ပြောတာပဲ ဒက်ဒီနဲ့။ ဘယ်ကပေါ်လာမှန်း မသိတဲ့လူကို ဘယ်လိုစုံစမ်းပြီး ရှင်းပစ်ရမလဲ။ အပြင်ကို Body guard တွေနဲ့ပဲထွက်ထွက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဘယ်လောက်ပဲ သတိပေးရမယ့် တွေနဲ့နေနေ... ဒက်ဒီစိတ်မောရုံပဲရှိမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ချောင်းနေတာ၊ မေ့မှပေါ်လာတာ”

သူနှုတ်ဆိတ်သွားသည်။
သားပြောဟာကလည်း မှန်သင့်သလောက်မှန်ပါသည်။ စစ်တပ်တွေနှင့် ပိုက်စိတ်တိုက်စွာလည်း တွေ့ချင်မှတွေ့မည်။ အကြံကြီးကြံနေသူကတော့ မေ့လောက်မှ တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ပေါ်လာမှာဖြစ်၏။

“ခက်ပြီ... သားရယ်၊ ခက်တော့နေပြီ။ ဒီလင်းမြေပရဲ့ခွဲကို ဘယ်လိုခွဲရပါ့မလဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ Accident ကိစ္စကို ခုခိုခိုထိ ဇာတ်လမ်းမပြတ်ဖြစ်နေတယ်... ဒက်ဒီဖြင့် မေ့နေတာ။ ဘယ်ကဟာမပါလိမ့်။ ဘယ်သူ့သားသမီးပါလိမ့်။ ပေါ်လာတော့လည်း အရင်ပုံစံတိုင်းပဲ။ မျက်နှာမှာလည်း သနပ်ခါးတွေထူပျစ်လို့။

သူမှာ အဲဒီတီရပ်နဲ့ ဘောင်းဘီကြီးပဲ ရှိတယ်ထင်တယ်။ ရွံလိုက်တာ၊ ထို့”

သူ့ရဲ့မဲ့ပြောလိုက်တော့ သားက ပြုံးကြည့်နေလေသည်။

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဒက်ဒီရယ်။ ခုခေတ်ကလေးတွေက အရင်တုန်းက ကလေးတွေလိုမဟုတ်တော့ဘူးဗျ။ စိတ်ဓာတ်အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ကလေးတွေကော၊ ပညာစုံအောင်တတ်နေတဲ့ကလေးတွေကော ရှိနေကြတာ။ တော်ရင်လည်း စွတ်တော်ပြီး... ဆိုးရင်လည်း အဖတ်ဆည်လို့မရအောင် ဆိုးကြတာတွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြင်ကျယ်ပြီး ရွံနဲ့မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိတဲ့ကလေးတွေလည်း အခုနောက်ပိုင်း အများကြီးပေါ်လာတယ် ဒက်ဒီ”

“...”

“ဒီလင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးကလည်း လူကသာ ဘာမှမဟုတ်ပေမယ့် ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ စိတ်ဓာတ်က ဘုံဖျားကို ရောက်ချင်ရောက်နေမှာပေါ့။ ဒက်ဒီနဲ့ပတ်သက်ပြီး... သူ Memory ထဲတိုတစ်ခုခုဝင်သွားလို့ ဒီလိုလိုက်လုပ်တာဖြစ်မှာ။ ကား Accident ဖြစ်ကတည်းက သူ့ကျေနပ်အောင် ချီချီသာသာလေး ပြောခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီဇာတ်လမ်းက ဖြတ်ပြီပဲ။ ဒက်ဒီက သူ့စိမ်းနဲ့ပတ်

သက်ရင် Ego ဖြစ်လွန်းတယ်”

“အဲမယ်... မင်းက မအေထက် မားတစ်လကြီး နုပြန်ပြီ။ ဒီလောက်တောင် ဆရာလုပ်ချင်တာ... မင်းနဲ့တွေ့... လိုက်ချင်တယ်”

“နိုး... နိုး... နိုး... ပလိန် အဲဒါတော့ မလုပ်... နဲ့... ကြောက်လွန်းလို့ပါ။ ဒက်ဒီနဲ့သာ တွေ့ပါတော့။ သားမှာ ကျွေ့စရာ ဧပရယ်လေး ရှိနေပြီပဲ။ ဒါနဲ့ စောစောကပဲ ဧပရယ်ဆီက ဖုန်းလာတယ် ဒက်ဒီ။ လာမယ့်ဆန်ဒေးမှာ အိပ်လာတွေ့မယ်တဲ့။ ချိန်းလိုက်ပြီ”

“သေချာရဲ့လား”

“ဧပရယ်က ဒက်ဒီဒီရိုင်းပါဆို။ မသေချာဘဲနဲ့ ဒီတိမ်ပေးဘူး။ သားခေါ်လာခဲ့မယ်။ ဒက်ဒီစိတ်တွေပြောင်းပြီး လန်းသွားစေရမယ်။ ဒီရတ်အတွင်းကတော့ ဒက်ဒီအိမ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူလိုက်ပါ။ လင်းမြေ့မ မရွှပ်နိုင်အောင် သားတာဝန်ယူပါမယ်”

သားက သူ့စိတ်ပြောင်းသွားအောင်ပဲလားမသိ။ ဧပရယ်နှင့် သိမ်းသွင်းလိုက်တာကြောင့် သူ့စိတ်အနည်းငယ်ငြိမ်စပြုလာသည်။ မတွေ့ခင်ကပင် သားအပြောကောင်းလွန်းလို့ပဲလား။ တကယ်ပဲလား။ သူ့ ဧပရယ်ကို သမီးလေးတစ်ယောက်လိုချင်နေပြီဖြစ်၏။

ညနေကျတော့ သူ့ ကုမ္ပဏီမှ GM နှင့် အရောင်းစင်တာမှ နိုင်ငံကို ဖုန်းပြောနေစဉ်မှာ သားက ပျော်ရွှင်တက်ကြွစွာဖြင့် စောစောပြန်ရောက်လာသည်။

“အေးတေး... လိုအပ်တာရှိရင် လှမ်းပြော၊ ညဘက်အချိန် ရရင်တော့ အိမ်လာခဲ့ဦးပေါ့ကွာ၊ မန်းဒေးမှပဲ လာဖြစ်တော့မယ် နော်၊ ဟိုကေ... ဟိုကေ”

“ဧပရယ်ကတော့ လုံးဝပုံစံပြောင်းထွက်သွားပြီ ဒက်ဒီဇေး တက်ကြွပြီး လန်းနေတာပဲ၊ ဒီနေ့မနက်ပဲ ဆံပင်ကို Golden Brown Colour ဆိုးဖြစ်လိုက်တာ၊ အခွေအလိပ်တွေပါ လုပ်လိုက်တော့ မျက်နှာလေး ပိုလှသွားသလိုပဲ၊ ဒက်ဒီနဲ့တွေ့ ခါနီးဇို့လို့ Shine ထား တာထင်တယ်”

“ခုခေတ်ကလေးတွေက မနက်ပြောင့်၊ ညကောက်၊ မနက် အနီ၊ ည အညို၊ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ မင်းလေဒီ ဆံပင်ဆက် စရာမလိုလို့”

“ပြီးတော့ နေ့လယ်မှာ သူ့အိမ်ကိုလာလည်ဖို့ခေါ်လို့ သား ရောက်ခဲ့ပြီ”

“အင်း... ဝါဆို Family စားလုံးသိခဲ့ပြီပေါ့၊ တင်ပြစမ်းပါ

ဦး... ချွေးမနဲ့ ခပည်းခမက်ရဲ့အခြေအနေတွေ”
ဟုမေးလိုက်တော့ သားက သူ့အနားသို့ ဖူးပူးကပ်ကပ်ထိုင် သည်။

“Family က ဒက်ဒီအကြိုက်ပဲ၊ ဘာယော့မှ ရှိ လာနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ သားထက်တောင် သနားဖို့ကောင်းသေးတယ်၊ မိဘနှစ်ဦးလုံးမရှိတော့ဘူး... ဒက်ဒီ၊ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကလည်း စက်မှုနိုင်ငံသား ခံယူလိုက်ပြီတဲ့၊ နေတာက သုဝဏ္ဏက (. . .) ကွန်ဒိုခြောက်လွှာမှာ၊ တိုက်ခန်းက အကျယ်ကြီးပဲ၊ Decoration လည်း အပျံ့စား၊ FMI မှာတော့ တိုက်တစ်လုံးဝယ်ထားတာရှိတယ် တဲ့”

“အင်း”

“အခုနေတာကျတော့ အိမ်ဖော်အခေါ်ကြီးနဲ့ ဧပရယ်ရဲ့မမ ကြီးနဲ့နေတာ၊ မမကြီးနဲ့တော့ ပတွေ့ခဲ့ဘူး၊ နောက်မှမိတ်ဆက်ပေး မယ်တဲ့၊ မမကြီးက Wedding Dress အရောင်းအငှားရယ်၊ Photo Studio ရယ်၊ ဖိုးထည်တိုက်တစ်ခုရယ် ဖွင့်ထားတယ်တဲ့၊ ဝမ္မဇေတီ လမ်းနဲ့နီးတဲ့ အင်းလျားလမ်းအမှတ် (. . .) က 'ရှင်းလင်း'လုပ်ငန်း တွေက သူတို့လုပ်ငန်းတွေပဲ ဒက်ဒီ”

“...”

“ပေရယ်ရဲ့မကြီးက ဓာတ်ပုံပြင်ခဲ့တာ၊ အရမ်းချောတာပဲ။ ဒက်ဒီနဲ့ Level လောက်ပဲရှိမယ်။ ဘယ်လောက်အံ့ဩစရာကောင်းသလဲဆိုရင် အသန့်အပြန့်ကြိုက်တာကော စည်းကမ်းရှိတာကော ဒက်ဒီပုံစံနဲ့တစ်ထပ်တည်းပဲ။ အပျိုကြီးဆိုတော့ ဒက်ဒီထက်ပိုဆိုးတာပေါ့”

သူခေါင်းဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဟန်သာနေမင်းရဲ့သား ဟန်သာလမင်းဆီကို ဒီလိုက်ကောင်းခြင်းတွေပဲ ရောက်လာရမှာပေါ့။ ‘ရှင်းလင်းမန္တလေးပိုးထည်တိုက်’ ဆိုတာ အနုပညာလောကမှာ နာမည်ကြီးမှန်းသိပေမယ့် သွားရောက် လေ့လာကြည့်ဖို့ကျတော့ အပျိုးသမီးလုပ်ငန်းဖြစ်နေ၍ မရောက်ဖြစ်ခဲ့။ သို့သော် အဆင့်အတန်းမြင့်မှန်း သူသိပါသည်။

သားဆီမှကြားရတာတွေက သူ့လိုချင်သည့်ပုံစံမျိုးတွေနှင့် အများဆုံးကိုက်ညီတာမို့ သားဘယ်လောက်ပျော်နေမလဲဆိုတာ သူ့မျှဝေခံစားကြည့်လိုရပါသည်။

“ဖူးစားဆိုတာ ဒါမျိုးထင်တယ်နော် ဒက်ဒီ၊ သားတို့အားလုံး Character တွေ... တိုက်ဆိုင်နေတာတွေ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့

ပေရယ်တော်တာလေးတွေ ထပ်တွေ့ခဲ့ရသေးတယ်။ သူက အဆိုတင် ဝါသနာပါတာမဟုတ်ဘူး... ဂစ်တာလည်း တီးတတ်တယ်။ သီချင်းစပ်ထားတာတွေလည်းပြုလိုက်တာ အများကြီးပဲ။ သားခေါ်လာရင် သူ့ရဲ့ Talent ကိုအကဲခတ်ပြီး လုပ်ပေးပါနော်။ ပေရယ်ဖြစ်မြောက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ သားထင်တယ်”

“ဘိုကေ... ဘိုကေ၊ ဒက်ဒီလုပ်ပေးမယ်။ သားတို့စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်။ သားရဲ့ပေရယ်မှာ ဒက်ဒီလိုချင်တဲ့ Talent တွေ ရှိရင်ပေါ့ကွာ”

“ပေရယ်ပါလာမယ့်နေ့ကျရင် Warmly Welcome လေးတော့ သေချာလုပ်နော်။ ချွေးမလေးခိုက်သွားအောင်လည်း ခပ်မိုက်မိုက်ပြင်ထားဦး”

“ဘဲမယ်၊ မင်းက ငါ့ကိုဆရာမလုပ်ပါနဲ့။ ဒီမှာလမင်း၊ နေမင်းရဲ့ Body Structure က မပြင်ရဘဲနဲ့ကို အရောင်ထွက်နေပြီး သား၊ ပြင်သာပြင်လိုက်ရင် ခုခေတ် Model တွေ Actor တွေ ထိုင်တောင်ငိုရဦးမယ်။ ဆန်းဒေးကျရင် ငါဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ကြိုနေမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်”

သူ့အပြောကြောင့် သားက ပြုံးပျော်သွားပြီး လက်သီးကို

လေထဲပစ်သွင်း၍ country တစ်ခုကို ထမ္ပင့်လေသည်။ သူပါ သားနှင့်အပြိုင် ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းသွား၏။ ပြီးတော့ သားက လက် နှစ်ဖက်ကမ်းပေးသောအခါ သားအဖနှစ်ဦး Country Dance ကို လိုက်လျောညီထွေစွာ ကလိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်လေးမှာတော့ သူ့ခေါင်းထဲမှာ လင်းဖြူ... ချိုတော့။ ဆန်းဒေးဇောက်လျှင် မနက်လမ်းလျှောက် Breakfast စားပြီးသော အခါ ချွေးမလာမှာမို့ ခင်လှသိသွားပြီး မာန်လိုက်၊ ခြောက်လိုက်၊ မြောက်လိုက်ဖြင့် မွမ်းမံမှုကို တရင်လုပ်၏။ ပြီးမှ Celine Dion သီချင်းခွေကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖွင့်၍ ရေချိုးလိုက်၏။ ရေချိုးပြီးတော့ မှန်ကြည့်ပြီး 'ချွေးမကိုကြိုဆိုနည်း' ဟု တစ်ယောက်တည်းပြောကာ လေကလေးတစ်ချွန်ချွန်နှင့် စိတ်တိုင်းကျပြင်ဆင်လိုက်လေသည်။

“ချွေးမကိုကြိုဆိုနည်း”

- (၁) ဆိုင်သွားပြင်ထားတာ မကြာသေးသော ဆံပင်ကို Hair Cream ဝမ်းပါးပါးထည့်ပြီး နောက်လှုပ်ပြီးလိုက်လျှင် နက်မှောင်တောက် ပြောင်နေသောဆံပင်က ရှင်သန်ကျော့ဟော့သွား၏။
- (၂) အဖြူရောင်ပေါ်မှာ မိနိုဆာဆင်းလေးတွေပါသည့် မင်တင်တီရှပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နှင့် Levi's ဂျင်းနီပန်ကို တွဲဝတ်လိုက်သည်။ (ထိုဒီရိုင်းက လူငယ်ဆန်တာမို့ သူက တစ်ခါတစ်ပုံသာ ဝတ်တာတင်၏။) ဒီလို အချိန်မှာ ရှင်တို့ စတိုင်လ်ပန်တို့ အနောက်တိုင်းဝတ်ရုံတို့ကို ဆင်ဖြူလိုက်ပါက လုပ်ငန်းသဘောဆန်ပြီး ခက်ထန်သွားနိုင် သည်။

- (၃) ဝိနပ်ကို ဝတ်စုံနှင့်လိုက်စက်စေရန် အဖြူကြွကြွကလေးဖြစ်ဖို့ Nike အဖြူကိုသာ ဆင်ဖြူလိုက်၏။
- (၄) လက်စွမ်း နာနီနှင့် Hand Chain ကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင် လိုက်သည်။
- (၅) သုံးဆကျ Revlon ရေမွှေးကို လည်ပင်း၊ နားနှင့်လက်ကောက် ဝတ်ပျားဆီသို့ အနည်ပယ်ထွတ်လိုက်၏။
- (၆) ဒီနေ့တော့ စတိုင်လ်ထုတ်ရမှာမို့ ဖိစိမ့်ပျက်မှုကိုမတတ်တော့။ ရေဘင်အညှို့ရေတုလေးကိုသာတပ်ပြီး မှန်ရှေ့အကြိမ်ကြိမ် လှည့်ပတ်ကြည့်၍ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အိုကေ... ဧည့်ခန်းကိုတော့ ညက အောင်တိုးကို ထပ်ရှင်းခိုင်းထားတာ မို့ ပွေးရန်ဖြင့် ခုံညား သန့်ရှင်းနေပါသည်။ ခေတ်မီသောလူငယ် လေးတစ်ယောက်ကို ခေတ်မီစွာ နွေးနွေးထွေးထွေးကြိုဆိုဖို့အတွက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ သို့သော် ဧည့်ခန်းကြီးထဲမှာ သူဘယ်လိုပုံစံမျိုးဖြင့် ကြိုဆိုရမည်နည်း။

တိတ်ဆိတ်သော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ သူတစ်ယောက် တည်း ငွေကြီးထိုင်ပြီး မြဲရှေ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကြိုဆိုရမလား။ နိုး... ပပြစ်ဘူး။ နိုးစင်းလွန်းတယ်။

ဒါဆို လက်ပိုက်ပြီး ဆိုဟနောက်ပိုကို မိန့်မိန့်ကြီးမှိုထိုင်နေ သော ခက်ထန်ထန်မျက်နှာပေးနှင့် ကြိုဆိုရမလား။ နိုး... နိုး ဒါလည်းမပြစ်ဘူး။ ကလေး အနေခက်သွားမယ်။ ကလေးကြောက်စွဲ အားငယ်သွားမယ်။

ဒါမှမဟုတ်ရင် ဧည့်ခန်းအဝင်တည့်တည့်ကို မျက်နှာမူရင်း ခူးထပ်ချိတ်ထိုင်ပြီး ဂျာနယ် သို့မဟုတ် စာအုပ်ထူထူတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသောပုံစံမျိုးနှင့် ကြိုဆိုရမလား။ ဒါလည်းမကောင်းပါဘူး။ ကလေးငြိုငြင်သွားမယ်။ ကြီးကျယ်တယ်လို့ ကလေးထင်သွားမယ်။

ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်လည်း တပည့်ကျော်အောင်တိုးနှင့် ဟာသ အဖိုးဖိုးထုတ်ရင်း ကြိုဆိုရလား။ နိုး... နိုး... နိုး... အောင်တိုး ပါလာမှပိုဆိုးကာ နောင်အဖိုးဖိုး ဗရုတ်သုတ်ခတွေ ဆက်ကာဆက် ကာ ကျလာနိုင်ပါသည်။

ကလေးအနေခက်မှုတွေ၊ ကလေးကြောက်စွဲအားငယ်မှုတွေ၊ ကလေးငြိုငြင်မှုတွေ၊ ကလေးရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုခံစားသွားရစေမယ့် ကြိုဆိုနည်းမျိုးကို မပြုလုပ်ရဘူး။ ဒါဆို သူဘယ်လိုကြိုမလဲ။

ကောင်းပြီ... ခေတ်မီ၍ အနုပညာအရည်အချင်းရှိသော ကလေးတစ်ယောက်ကို ခေတ်မီစွာ အနုပညာဆန်စွာ သူငယ်ချင်း ဆန်စွာ ကြိုဆိုရပါမည်။

ထိုအတွေးဖြင့် သူ စက်တွေ့ရှိရာသို့ လှမ်းလာခဲ့၏။ သားနှင့် အပြိုင် ပြင်ဆင်ထားသောသူပုံစံသည် သီချင်းသံစမ်းသပ်နေသည့် ပုံစံမျိုး ဒါမှမဟုတ် အောင်းဘီဘီတီထဲ လက်နှိုက်ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်နေသည့်ပုံစံမျိုး အစရှိသည် မရင့်လွန်းသော ကိန်းကြီး ခန်းကြီးမနိုင်လွန်းသော သူငယ်ချင်းဒီဇိုင်းဖြင့် ကြိုဆိုရပါမည်။

စိဒီခွေတွေထဲမှ အကြိုက်ဆုံးခွေတွေကို ရွေးကြည့်လိုက်၏။ သူသည် သီချင်းဆိုလျှင် ဂန္ထဝင်မြောက် နိုင်ငံခြားသီချင်းတွေသာ နားထောင်လေ့ရှိပြီး အခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ Celine dion နှင့် လူပည်းအဆိုတော် Akon တို့၊ Beyonce တို့ကို ဓာတ်ကျနေလေ သည်။

မြန်မာသီချင်းတွေထဲမှာတော့ သူ့အကြိုက်နှင့်တွေ့ရင် တွေ့

သလို၊ ထိုအဆိုတော်၏အခွေကို ထပ်ခါတလဲလဲနားထောင်တတ်
သောအကျင့်လည်း ရှိသေးသည်။ သို့သော် ကလေးနှင့်တွေ့ရမည့်
အချိန်မှာ သိချင်းသံမလိုချင်ဘဲ တီးလုံးသံလေးသာ ခံစားချင်တာမို့
Love Panio ခွေကိုသာ ဖွင့်လိုက်လေသည်။

ကလေးဝင်လာမည့်အချိန်သည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တီးလုံးသံ
ငြိမ်ညောင်းစွာ ဖွဲ့လွင့်နေရမည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဧည့်ခန်းဝ
ဆီသို့လှမ်းပြီး လူမမြင်ရခင် အခြေအနေစောင့်ကြည့်သောပုံစံမျိုး
မဖြစ်ရ။ ဒါကြောင့် ထို Panio ခွေကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ အနုပညာ
ပြောက်စေရန် Background အဖြစ် တိုးတိုးကလေး ဖွင့်ထားလိုက်
လေ၏။ တီးလုံးသံစဉ်ကလေးများသည် ဝင်လာသည့်ကလေး၏
ရင်ထဲသို့...

နွေးထွေးစွာ...

ကြည်နူးစွာ...

ငြိမ်ညောင်းစွာ...

ငြိမ်ညောင်းစွာဖွဲ့လွင့်လာသော တီးလုံးသံလေးကို သူ လမ်း

လျှောက်၍ နားထောင်နေစဉ်မှာပင်...

“ဘက်ဒီဇေ... ဧပရယ်၊ပါလာပြီ”

ဆိုသည့်အသံနှင့် သားတို့ဝင်လာမှ သူ့ဧည့်ခန်းအဝင်သို့ ခုတ်
ပြည်းပြည်းလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း... သူ ကိုရီးယား
ဇာတ်လမ်းတွဲကြီးထဲကို အလိုလိုရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရလေ
သည်။ သားပြောတာထက်ပိုအောင်ပင် လှပချောမွေ့နုဖတ်နေ
သော ကိုရီးယားမင်းသမီးကလေးပါလား။

သားက သူ့ကိုပြုံးလှက်လှက် မျက်နှာချိုသွေးသည်။ တုံ့ပြန်ဖွယ်
ကောင်းစွာအပြင်အဆင်မှာ သူနှင့် ဆင်တူယိုးမှားဖြစ်နေခြင်းပင်
တည်း။

သူ့လိုပင် ဧပရယ်ကလည်း မျက်မှန်အညှိဖျော့ဖျော့လေးကို
ထပ်ထားသည်။ ပေါင်တစ်ဝက်လောက်ရှိသည့် အပြုရောင်အကျို
ပုံဆန်းဆန်းကို ဖန်စီခါးပတ်အနက်ရောင်လေး ပတ်ထားပြီး အနက်
ရောင်လေဒီရှုအမြင့်ကြီးကို ဆင်ပြန်းထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး
ပြုဖွေး သန့်ရှင်းတောက်ပ၍ ကြွကြွကလေးရှိနေ၏။ မျက်နှာက
လည်း သူလိုချင်သော ချစ်စရာကောင်းသည့်အပြုံးချိုချိုလေးဖြစ်
သည်။

သူမခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အပြစ်ပြောစရာမရှိဘောင် လှပ ဖြူစင်နေသလို ပလက်တီနမ် လက်ဝတ်ရတနာများပေါ်မှ စိန်ပွန် လေးငံတွဲ လက်လက်ထမ္မာနှင့် နှုတ်ခမ်းနီကလေးငါး တောက်ပမှုက လည်း သူမအလှကို ပိုကျော့ရှင်းသွားစေပါသည်။ သူသည် ဧပရယ် ပြင်ဆင်လာတာကို သဘောကျပြီး ရှေ့သို့လှမ်းလိုက်စဉ် သူမက လည်း ရှေ့သို့တိုးလာသောအခါ သူ့သုံးနေကျရေဖွေးနံ့က သူမဆီ မှ ထွက်လာလေ၏။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ မလှမ်းမကမ်း ရပ်လိုက်ကြပြီး သူက မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ အင်္ကျီလည်ပင်းစထဲ ထိုး ထည့်လိုက်စဉ် တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ဧပရယ်ကလည်း မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး သူမဘုံရံလှလှလေးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း! တိုက်ဆိုင်လှလေစွ။

သူကလည်း ဧပရယ်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်မိသလို ဧပရယ် ကလည်း သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ရှက်ရွံ့ဦးရိပ်သောအရိပ် အငွေ့များလုံးဝမပါဘဲ သူမမျက်ဝန်းတွေက စူးထက်တောက်ပနေ ပါသည်။ သူ့ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ တွေ့ဝေသွား၏။

ဒီလိုမျက်နှာမျိုး ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးပါလိမ့်?

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သားရဲ့ ဧပရယ်ကို ဒုက္ခဒိမြင်ဖူးသလိုပဲ၊ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေတယ်။ Something တစ်ခုခုပဲကွာ။ ဒီလို မျက်နှာကျပုံမျိုးကိုတော့ တွေ့ဖူးတာ သေချာပါတယ်”

“ဒက်ဒီ လူမှားပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အန်ကယ် လူမှားတာဖြစ်မှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူနဲ့မှားတဲ့ပြီး မြင်ဖူးတာပါလဲ။ သမီးက တစ်ယောက်တည်း ဘယ်မှမသွားတတ်လို့ပါ။ အန်ကယ်ကိုလည်း သမီးတစ်ခါမှမမြင် ဖူးပါဘူးရှင်”

သူပြုံးလိုက်၏။

အသံလေးကလည်း တစ်ဖျိုးလေး။ ချိုချိုကလေးနှင့် ဘေးမြ သည်။ သားပြောသလို အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်မြောက်ဦးမယ့် မိန်းကလေးဆိုတာ သူလက်ခံလိုက်ပြီ။ ဟိုလင်းမြေပလိုတော့ အသံ ပြာတာတာနှင့် မပူလောင်ပါ။ မြတ်စွာဘုရား! ဒီအစုတ်အပြတ် လင်းမြေပက ငါ့ခေါင်းထဲကို ဘာဖြစ်လို့ဝင်လာပါလိမ့်။

သူ ရှေ့သို့လက်ကမ်းပေးလိုက်သောအခါ ဧပရယ်ကလည်း လက်ကမ်းပေးတာမို့ ခိုင်မြဲစွာဆုပ်ကိုင်မိထိဆက်လိုက်သည်။ နွေး ထွေးနုပတ်သောလက်ကလေးမှတစ်ဆင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဓာတ်တွေ ကူးစက်ပျော်ဝင်သွားစေ။

“မင်္ဂလာပါရှင်။ အန်ကယ်နေကောင်းပါရဲ့လား”

“Very Wel, Thank You...”

ထို့နောက် ဖျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“သမီးက သားပြောတာထက်တောင် ပိုပြီးလှနေပါလား”

“အန်ကယ်ကလည်း ကိုပြောပြတာထက် ပိုချောပါတယ်။

နုပျိုပြီး ညီအစ်ကိုလိုမျိုးပါ။ ကိုက အန်ကယ်အကြောင်းကို ကြားလေ သမီးက သိပ်တွေ့ချင်လေပါပဲ”

“အင်း... အန်ကယ်က အမြဲတမ်း Active ဖြစ်နေတာမျိုး ကို ကြိုက်တယ်။ Exercise လည်း အမြဲလုပ်တယ်။ Up to date ဖြစ်အောင်လည်း နေတယ်။ သားကလည်း သမီးအကြောင်းကို အိမ်မှာ ကြားနေတာပါ။ သမီးက သိချင်းတွေ ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး အဆိုတော်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတယ်ဆို။ အဆိုသင်တန်းကို ဘာ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့တက်တာလဲ။ သားနဲ့အကြံခြင်းအတူတူပဲလား”

“ဟုတ်၊ တူပါတယ်အန်ကယ်။ သမီးတို့ base ကျွမ်းအောင်နဲ့ ဟောပန်းပွဲဒဏ်ကိုခံနိုင်အောင် အဖိအဟော့လေးတွေနဲ့ ဆိုတတ်ဖို့ ပါ။ ပြီးတော့ သိချင်းဆိုတာ သာမန်ဆိုတတ်ရုံနဲ့ မပြီးပါဘူး။ ပညာ

တွေအများကြီးပါတယ်ဆိုတာ သမီးတို့အနေနဲ့ သိထားဖို့လိုပါတယ်။ ဝါကြောင့် ပါရမီပါလာတဲ့လူက သင်တန်းတက်လိုက်ရင် အကောင်း ဆုံးဖြစ်မယ်ထင်လို့တက်ခဲ့တာပါ။ အခက်ဆုံးကိုတတ်ထားမှ အသစ် တစ်ယောက်အတွက် သာမန်လောက်ပဲထင်မှာပါ”

ကောင်မလေး၏ ရဲတင်းသွက်လက်ပုံနှင့် စိတ်ကူးအတွေး အခေါ်တွေကို သူသဘောကျသွားသည်။

“မြိုင်ပွဲတွေကော ဝင်မပြိုင်ဘူးလား... ခုခေတ်မြိုင်ပွဲတွေ အများကြီးခေတ်စားလာတယ်။ အပြင်ဦးတွေကော TV ဦးတွေ ကော အန်ကယ်ကတော့ Melody World ကို crazy ဖြစ်တယ်”

“သမီးက မြိုင်ချင်ပါတယ်။ မမကြီးက ခွင့်မပြုတာပါ။ သူက အရမ်းရှက်တတ်တယ်။ နင့်ကို ငါ့ပါတနာတွေက အကုန်သိနေတာ တဲ့။ Level 3 တွေ Lever 4 တွေကျမှ ပြုတ်ကျခဲ့ရင် ငါရှက်တယ် တဲ့”

“Ok, right... သမီးက ဒီကိစ္စကို စိတ်ထက်သန်နေတယ်ဆို ရင် အန်ကယ်တာဝန်ယူတယ်။ သမီးက ကြိုးစားအားထုတ်ဖို့ကိုပဲ တာဝန်ယူရမယ်။ သားအတွက်တောင် အန်ကယ်စိတ်ကူးထားတာ တွေ အရမ်းများနေပြီ။ သူက ငါ့ယောက်ဖွဲ့ပြီး Dance ဆန်းဆန်း

ကလေးတွေနဲ့ Performance ကောင်းကောင်းတင်ပြထားတာ။ သမီးထက် ပိုစောလိမ့်မယ်။ သားနဲ့သမီးစိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြစ်ချင်တာလေးတွေကို အန်ကယ်တစ်ခုချင်းစီစဉ်ပေးမယ်”

“ဒါဆို အန်ကယ် ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ကိုကိုအရင်ပလွတ်ဘဲနဲ့ သမီးကိုအရင်ပလွတ်ပေး။ ကိုက သမီးထက် အများကြီးထူးချွန်နေတာ။ သမီးက ပညာရေးနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း ကိုလိုထူးချွန်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို ဒီတိုင်းလေးပါထားလိုက်။ သမီးပြီးမှ သူ့ကိုလွတ်ပေး”

“အံ့မယ်! တွေ့လား ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီအဖေမ ဘယ်လောက်ဗိုလ်ကုလဲ။ ပရဘူး... သူ Seniorနဲ့သူပဲ”

ရုတ်တရက် သားက ဝင်ပြောလိုက်တော့ အားလုံးရယ်လိုက်မိကြသည်။ တပြည်းပြည်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ ဦးဝင်လာပြီဖြစ်၏။ ငြိမ်ညောင်းလွန်းသော Piano သံလေးတွေကလည်း ရင်ခုန်ကြည်နူးချင်စရာ။

“ကိုကလည်း ကြီးတဲ့သူက ငယ်တဲ့သူကို အလျှော့ပေးရမှာပေါ့။ အားကြီးတဲ့သူက အားနည်းတဲ့သူကို အားပြည့်ပေးရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား အန်ကယ်။ တစ်ဖက်ဖက်က ကိုထက်ကျောအောင်

ကြိုးစားရမယ်။ ဒါမှအတူနေရင် အနှိပ်ပခံရမှာ”

“ကြည့်စမ်း! ဧပရယ် အဲလောက်ကောင်းမတတ်နဲ့ကွာ။ ဒီလိုကျောလို့ဘယ်ရမလဲ။ ဒက်ဒီ သူပြောသလိုတော့ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူးနော်”

“ကဲပါကွာ... ကဲပါ။ နေကြစမ်းပါဦး။ သားတို့ဝကားနိုင်လှတာတွေ သားတို့လိုချင်တာတွေက များနေတော့ ဒက်ဒီတောင် ဦးနှောက်ခြောက်လာပြီ”

ဧပရယ်၏ ချစ်စရာကောင်းသောစိတ်နှင့် ကလေးဆန်သော အပြစ်ကင်းပူလေးတွေ ပေါ်လာပြီဖြစ်၏။ သူပင် သူမကို အဖေနေရာမှာမဟုတ်ဘဲ သမီးအရင်းကလေးကပမာ မြင်တတ်လာ၏။

“သမီးပြောတာ နည်းလမ်းမကျလို့လား အန်ကယ်”

“ဟုတ်တယ်... သမီးပြောတာမှန်တယ်။ သားက ဆရာဝန်လည်း ဖြစ်ဦးမှာ။ သိချင်းခွေထွက်ပြီးရင် သရုပ်ဆောင်ဖို့က လာဦးမယ်။ သမီးက သားလောက် အခြေအနေမရှိသေးဘူး။ ပြီးတော့ သားထက်လည်းငယ်တဲ့အတွက် သမီးကို ဒက်ဒီဦးစားပေးလိုက်မယ်”

ဟု သူက ပြောလိုက်တော့ ဧပရယ်က လက်ခုပ်တီး၍ ဝမ်း

သာသွားသလို သားကတော့ သူ့နဖူးကိုရိုက်ပြီး ပက်လက်လန်သွားလေသည်။

“ဟား... သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ သားက သမက်မဟုတ်ဘူး ခက်ခဲရ၊ ခွေမက သမီးအရင်းဖြစ်နေပြီ၊ အလိုလိုက်ခံရသမျှတွေ ပေရယ်ခွဲကျမှ အစုံးပေးရပါပြီဗျာ”

ဟုအော်လိုက်သေးတာကြောင့် သုံးယောက်သား ရယ်သံလေးတွေ စိည့်သွားပါသည်။

“ခက်ခဲ ဒီကောင်မလေးကို သားထက်ပိုပြီး အလိုမလိုက်နဲ့၊ အလိုလိုက်လွန်းရင် အတူနေတဲ့အခါကျ သားကိုနိုင်လိမ့်မယ်၊ ခုတောင် သားအပေါ် ခိုလ်ကျတာတွေများနေပြီ၊ ဧပရယ်ကို တကယ်ပဲလုပ်ပေးတော့မလို့လားခက်ခဲရယ်၊ သူ့နေတဲ့သီချင်းတွေကိုလည်း တောင်းကြည့်ပါဦး၊ ခက်ခဲ၊ ဖူးမသွားရင် ကံကောင်း”

“အံ့မယ်! လမင်းနော်၊ ကျွန်မကိုအထင်ပသေးနဲ့၊ ကျွန်မထက် သတ္တရင်အဆိုတော်တွေကလွဲလို့ ချွယ်တူ Top Ten ဝင်တွေ အားလုံးကို စိန်ခေါ်ရဲတယ်၊ ရှင်မှာ အဲဒီသတ္တရီလား၊ ရှင် Top Ten ဝင်စီးရီးတွေကို challenge လုပ်ရဲလား”

“စိန်လိုက်လေ ကလေးမရဲ့၊ လောင်းမလား၊ ပင်းတောင်

Top Ten ဝင်တွေကို စိန်ခေါ်ရဲသေးရင် ဟန်သာလမင်းက အာမီလို့လဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့စီးနီးက ဘယ်သူ့ကိုမှစိန်ခေါ်စရာမလိုဘဲ 501 လို တစ်သီးတခြားတွက်လာမှာ”

“ဟင်း... ဂိုဟိုတို့အခြောက်အဖွဲ့ကိုများ အားကျနေလိုက်တာ”

“ဒါပဲလေ၊ အနုပညာရှင်ဆိုတာ ပထမဆုံး ကိုယ့်အကြိုက်ထက် လူတွေအကြိုက်ကို အရင်ချပြရတာ၊ ဒီကလေးပဲ ဒါတွေနားမလည်သေးပါဘူး”

“တော်ပါတော့ကွာ... တော်ပါတော့”

သူသာ ဝင်မတားရင် ကလေးနှစ်ဦး၏ စိတ်ဓာတ်ထက်မြက် ဗိုလ်လုပွဲက ဘယ်အချိန်ထိ အချိန်အဟုန်ပြင်းထန်နေမည်မသိပါ၊ သူတို့နှစ်ဦး၏အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားချင်စေတဲ့အဖို့ကို သူ့ဂုဏ်ယူသည်။

“ကဲ့... သားနဲ့သမီးတို့ရဲ့ ကြိုးစားချင်စိတ်တွေ၊ စိန်ခေါ်ရဲတဲ့သတ္တရီတွေကို ခက်ခဲယုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်ထံကို ချက်ချင်း hit parade ဖြစ်သွားစေမယ့် ပေါက်ရောက်မှုမျိုးကိုတော့ လုပ်ရဲတဲ့ သတ္တရီလား”

"အဲဒါ အန်ကယ်တာဝန်"

"အဲဒါ ဒက်ဒီတာဝန်"

တစ်ပြိုင်တည်းထွက်လာသော အကင်းပါးလွန်းသည့်စကား
လေးတွေကြောင့် သူ့မျက်လုံးပြုနေသွားပါသည်။

"ဟုတ်သားပဲ ဒက်ဒီကလည်း၊ ဒက်ဒီက လုပ်ပေးမယ့်သူဆို
တော့ အဲဒီကဏ္ဍက ဒက်ဒီတာဝန်ပေါ့၊ သားတို့က နောက်က ကြိုး
စားပေးမှာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား ဧပရယ်"

"ကောင်းကွား၊ လူလည်လေးတွေပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ မင်းတို့
နှစ်ယောက်ရဲ့ Exit က ဒက်ဒီခေါင်းပေါ်ကျတော့တာပဲ၊ ကဲ...
ဒီတော့ ဒက်ဒီပြောမယ်၊ သားတို့ဝါသနာပါတဲ့လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း
ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးမယ်၊ Wedding ကိုလည်း သမီးစိတ်တိုင်းကျ
ဖြစ်စေရမယ်၊ အခုလောလောဆယ်မှာ သားနဲ့သဘောတူလိုက်တဲ့
အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လက်ဆောင်တစ်ခုပေးစရာရှိတယ်"

သူက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဧပရယ်အတွက် သားမသိအောင်
တိတ်တနိုးဝယ်ထားသော လက်စွပ်ကလေးကိုသွားယူပြီး ထောင်ပြ
လိုက်သည်။

"သမီး... ဒီမှာကြည့်စမ်း! ဒါ စိန်လက်စွပ်၊ သမီးကို သား

ပြောကတည်းက သဘောကျနေလို့ သားမသိအောင် ဝယ်ထားခဲ့
တာ၊ ဧရာ... သားက သမီးကိုစွပ်ပေးလိုက်"

သားနှင့်သမီးကြည်ကြည်နှေးနှေး လက်စွပ်စွပ်ပေးပုံလေးကို
သူ့ချမ်းမြေ့စွာကြည့်နေမိသည်။ ဧပရယ်ဝတ်ထားသောလက်စွပ်တွေ
ကြောင့် သားက ညာဘက်လက်ခလယ်မှာ ဆင်ပေးလိုက်၏။ လှပ
မောင်းကြွနေသောလက်ကလေးပေါ်မှာ သူ့စိတ်ကြိုက်ငွေ့ဝယ်ထား
သောလက်စွပ်ကလေးက နေရာရသွားလေပြီ။

"သမီး... ဂရုစိုက်နော်၊ Engage နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ သီးခြားပေး
တာ၊ သိပ်တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ အန်ကယ်ပြောတာ နားလည်လား"

"ဟုတ်၊ နားလည်ပါတယ်ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်က
စိန်အရည်အသွေးတန်ဖိုးကြီးမားပုံထက် မေတ္တာတန်ဖိုးကြီးမားပုံ
ကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သမီးသဘောပေါက်ပါတယ်"

ဘယ်လောက်ချက်ချာလိုက်တဲ့ကလေးလဲ...

ဒက်ဒီလို့ပင် အခေါ်ခံလိုက်ရလေပြီ။

သူထင်ထားတာထက်ပင် အားလုံးပိုနေ၏။

တဲဒီနောက် မပြန်ခင်မှာ သုံးယောက်အတူတူ ထမင်းစားကြ

ပြီး စားနေစဉ်မှာလည်း ဧပရယ်က သူ့ရင်ဘတ်ကို အပိုင်ချည်

၁၇၀ ❁ လေးစိတ်

နှောင်သွားခဲ့ပါသည်။

“သမီး ရှေ့တစ်ပတ်ကပြေး အချက်အပြုတ်သင်တန်းဝတက်
တော့မယ်။ ကိုနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် ဒက်ဒိုကို သမီးကောင်းကောင်း
ချက်ကျွေးချင်လို့ပါ” တဲ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၇)

“ဘာ... ဘာ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် မေလင်း၊ လက်
ထပ်ပြီးရင် ဒက်ဒိုကိုသမီးကောင်းကောင်းချက်ကျွေးချင်လို့ အချက်
အပြုတ်သင်တန်းတက်ဦးမယ်။ ဟုတ်လား”

လင်းတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဦးဟန်သာနေမင်းနှင့်တွေ့
ခဲ့ပုံတွေကိုပြောနေရာမှ မမကြီးကြားသွားပြီး ပူညံ့ပူညံ့ဖြင့် အနား
ရောက်တာဖြစ်၏။ လင်းသည် နေမင်းနှင့်လမင်းကြားမှာ ထမင်း
အတူတူစားဖို့ အတောက်ပဆုံးအသားနားဆုံးပြင်၍ ကြောက်စိတ်
ကိုထိန်းပြီး တွေ့ခဲ့ရသလို၊ ထိုအချိန်မှာ သံသာနှင့် စန်းကလည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

အစိုးရိမ်လွန်ကာ ရင်တမမနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေရတာဖြစ်သည်။

တွေ့ဆုံမှုအောင်မြင်စွာပြီးဆုံးပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာမှ သုံးယောက်သား တွတ်ထိုးကြတော့တာ ဖြစ်လေသည်။ နေမင်းက လမင်းနှင့်အပြိုင်ချော့ပုံ၊ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လွန်းပြီး ရွံရွာတတ်ပုံ၊ လင်းကိုအရမ်းချစ်ပြီး စိန်လက်စွပ်ယေလိုက်ပုံတွေကို ဘာဘောင်တာရင်းသန်သန်နှင့်ပြောမိကြသည်မှာ မမကြီးရိုမှန်းပင် မေ့နေခဲ့မိ၏။

“ငါ့မေးနေတာကြားလား မေလင်း... ဘယ်က ခက်ဒီလဲ၊ တစ်သက်လုံးပေးအလိုပြုရလာခဲ့ရတဲ့အစ်မကျတော့ လက်ဖက်တစ်ခွက် သုပ်ပေးဖော်မရဘဲနဲ့၊ ယောက္ခမကျ ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးတော့မယ်ပေါ့၊ သင်တန်းတွေကို သေတဲ့အထိ တက်နေမှာလား”

ပြဿနာပဲ... ဒီအဖျိုကြီးနဲ့ကတော့ ဘယ်တော့မှစကားကောင်းကောင်းပြောရမှာမဟုတ်၊ ကျယ်ကျယ်ပြောပြောလျှင် ကြားချင်တာကို ရွေးကြားသည်။ မကြားချင်တာကိုမကြား၊ တိုးတိုးပြောလျှင်လည်း အကုန်ကြားချင်ကြားနေတတ်သူဖြစ်သည်။

“မမကြီးကလည်း ဘယ်ယောက္ခမကို ချက်ကျွေးရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အစ်ကိုတောင် ဘာမှလုပ်မပေးရတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုသွားလုပ်

ပေးနေရမှာလဲ၊ လင်းက အဲဒီအဘိုးကြီးကို လျှောက်ပြောခဲ့တာ၊ ချစ်သူဘဝမှာ အထာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ လင်း ဘာတစ်ခုမှ မဟုတ်တာမဖြစ်စေရဘူးလို့ မမကြီးကိုကတိပေးပြီးသားနော်”

“ညည်းတို့သုံးယောက်ကို ခုတလောကြည့်ရတာ မူမမှန်ဘူး၊ ကျိတ်ကျိတ်ကျိတ်ကျိတ်နဲ့ မဟုတ်တာတွေ ကြံစည်နေပုံရတယ်၊ အဓိကက မေလင်း သတိထားနေနော်၊ ဘာပုံစံပေါက်နေမှန်းကို မသိဘူး၊ ဆံပင်ကို ခုကောက်၊ ခုပြောင်း၊ ခုနီ၊ ခုညိုနဲ့ အမွှေးတွေ ကျွတ်ထွက်သွားမယ်”

မမကြီး၊ လင်းကိုတော်တော်ကြည့်မရဖြစ်နေလေသည်။ ဦးဟန်သာနေမင်းကိုကြံစည်နေသည့်အစီအစဉ်သာ သိရင်တော့ လင်းကိုဘယ်လောက်များ အမှုန့်ချပစ်လိုက်မည်မသိပါ။ သုံးယောက်သားတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်နေမိကြ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ယောက္ခမက ထမင်းဖိတ်ကျွေးတဲ့အဆင့်ထိ တောင် ရောက်နေပြီလား၊ နင့်ရည်းစားက ဘယ်သူလဲ၊ မိဘတွေကကောဘာလဲ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေတွေထဲကလဲ၊ ဒီအခြေအနေထိရောက်တာတောင် ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ဖွင့်မပြောတာလဲ”

မေးခွန်းတွေက ဆက်တိုက်ကျရောက်လာပြန်သည်။

“အချိန်မကျသေးလို့ပါ မကြီးရယ်၊ ပြောချိန်တန်ပြီဆိုရင် မကြီးကို မပြောဘဲနေလို့ရမလား၊ လင်းရဲ့ချစ်သူနာမည်က ဟန် သာလမင်းတဲ့”

“ဘာ! ဟန်သာလမင်း”

လင်းပြောလိုက်တော့ မမကြီးက ရုတ်တရက်အံ့ဩသွားသလို ပုံစံဖြင့် သံယောင်လိုက်သည်။

“သူ့အမေရဲ့နာမည်က ဟန်သာနေမင်းတဲ့”

“ဟင်! ”

ဒီတစ်ခါတော့ မမကြီးရဲ့ပျက်နှာ အရောင်ပြောင်းသွားပြီး မျက်နှာမထားတတ်သလို အမူအရာပါ ပျက်ကွက်သွားလေသည်။

“မမကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အသိတွေလား”

လင်းက စိုးရိမ်စွာမေးလိုက်တော့ မမကြီးက ပျက်နှာကို အချိန်ပြန်ထိန်းနိုင်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ မသိဘူး၊ ကြားဖူးသလိုထင်မိ လို့ပါ၊ နာမည်လေးတွေက တော်တော်လှတာပဲ”

“နာမည်တင် လှတာမဟုတ်ဘူး၊ လူတွေကလည်း ကိုဦးယား မင်းသားတွေက အစွဲပေးရတယ်၊ မမကြီးနဲ့ လာမယ့်ဆန်းဝေးမှာ

တွေ့ပေးတော့မှာ၊ လမင်းရဲ့အဖေက မမကြီးနဲ့ Level လောက်ပဲ၊ နေလကုမ္ပဏီနဲ့ နေလစက်ပစ္စည်းအရောင်းစင်တာရယ်၊ နေလတေး သံသွင်းနဲ့ ဝိဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးဆိုတာတွေရယ်က ဦးဟန်သာနေ မင်း ပိုင်တာပဲ၊ လင်းကို သူက အရင်းချစ်တယ်မမကြီး”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေဖြစ်နေဦးမယ်၊ သေချာလေ့လာ၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်ဆိုပြီး သိုက်တူးသမားဖြစ်နေမှ”

“စိတ်ချ၊ အဲဒီအတွက် တိုင်ပင်နေကြတာ၊ ဦးဟန်သာနေမင်း က မိန်းမပပရိုတော့ဘူး၊ လမင်းငယ်ငယ်က သေသွားတာတဲ့၊ လင်း ကိုလာရှုပ်ရင်တော့ Get out! အရှင်းသမားဆို Welcome ပဲ”

“အပြောကြီးရင် ယုံရခက်တယ်နော်၊ အပြောတစ်လွှဲ အလုပ် တစ်လွှဲမလုပ်နဲ့၊ ငါ နင့်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကိုတောင့်ကြည့်နေမယ်၊ သတ္တိ ရှိရှိသာ နေထိုင်ပေတော့”

ဟုအိန်ပေးပြီး အခန်းထဲဝင်သွားမှ လင်းတို့သုံးယောက် လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြန်ပြောရလေသည်။

“ငါနဲ့ပြဿနာဖြစ်တုန်းကပုံစံနဲ့ အခုပုံစံနဲ့ဘာမှမဆိုင်တော့ အံ့ဩမိတာအမှန်ပဲ၊ ချောတာကလည်း မသိရင် ညီအစ်ကိုလို့ထင်ရ လောက်တယ်၊ ဘိုလည်း အရမ်းဆန်တယ်ဆရာ၊ အိပ်မှာသားအဖ

နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင် မြန်မာလိုသိပ်မပြောတော့ဘူးတဲ့။ ငါသူ
ငွေမလုပ်ရတော့မယ်ဆိုရင် ဘိုးနင်းခွက်နင်းတတ်ထားလို့ မဖြစ်
တော့ဘူး။ စပီကင်ထပ်တက်ဦးမှဖြစ်မယ်”

“ဘင်း... နင်ပြောတဲ့ကားတွေအရဆိုရင် စိတ်ဓာတ်မဆိုး
ပါဘူး... မေလင်းရယ်၊ သူငွေဆိုတော့လည်း မာနတော့ရှိတာ
ပေါ့။ အိမ်မှာ မေပေလည်း အဲဒီလိုပဲ။ နင်အပြောနဲ့အလုပ် တစ်ထပ်
တည်းကျအောင် လုပ်ပြပြီးပြီပဲ။ မကောင်းတဲ့အငြိုးအာယာတတွေ
ကိုပေးပြီး ကျေကျေအေးအေးနဲ့ ဒီပုံပဲလေးအတိုင်းပဲနေသွားပါလား။
လင်းဆိုတာကို ပျောက်ပစ်လိုက်တော့”

“သံသာကလည်း နင်ပြောသလို ဒီတိုင်းနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ။
လင်းဆိုတဲ့ သူ့အထင်သေးသွားတဲ့ကောင်မလေးဟာ ဘယ်အဆင့်
အတန်းကလဲဆိုတာ ပြဖို့လိုသေးတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဟန်သာလမင်း
နဲ့မေလင်းက တကယ်ချစ်သွားပြီဆိုတော့ လင်းနဲ့ပရယ်ဟာ အတူ
တူပဲဆိုတာပြလိုက်ရင် ပြဿနာတွေလွတ်တက်ပြီး ပြတ်သွားတော့
မှာ။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ်... သံသာပြောတာမှန်တယ်။ နင်
လမင်းကိုချစ်ရင် ကျေအေးလိုက်ပါတော့လား မေလင်းရယ်”

ဦးဟန်သာနေမင်း၏အိမ်မှ လင်းပြန်လာကတည်းက စခိုး

နှင့်သံသာလည်း လေသံတွေ ပျော့ပျောင်းလာတော့သည်။

“နင်တို့ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ငါလည်း လမင်းရဲ့အေးမြမှု
ကြောင့် နေမင်းရဲ့ပူပူလောင်ပူကို မေ့လျော့နေခဲ့မိတာအမှန်ပဲ။ ဒါ
ပေမဲ့... သူ ငါ့အပေါ် ကောင်းတာတွေ၊ ချစ်တာတွေကလည်း
သူသဘောကျတာတွေလို့ ချစ်တာဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့သားကို
အလိုလိုက်တာလည်းဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ လင်းနဲ့ ပရယ်ကို
ခွဲခြားပြီး ခွတ်ချတယ်ဆိုတာ သိသာနေပြီပဲ”

“ဒါဆို နင်ဘာတွေဆက်လုပ်ဦးမှာလဲ”

စခိုးက စိတ်ဝင်စားလာပြန်သည်။

“တကယ်တော့ လမင်းရဲ့မျက်နှာကြောင့် အငြိုးတွေကိုပေး
ထားချင်ပေမယ့် လင်းဟာ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းလဲဆိုတာ သိစေ
ချင်တယ်လေ။ သူက လင်းကို ခွင့်မမ်းစားနေတဲ့ဂျစ်ပစ်ပုံပံ့ခွီးနဲ့
ဆိုးဆိုးပဲ့ပဲ့ပြောသွားတာ။ အဲဒီလိုမောက်မာတာတွေ၊ အတ္တကြီးတာ
တွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာတွေနဲ့ ငါ့ကိုလာကျောလို့တော့ မရ
ဘူး။ ဒါကြောင့် ဇာတ်သိမ်းကို လျှော်ဖြစ်လို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ခပ်
ဆတ်ဆတ်ကလေး သိမ်းရမယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

သံသာ ဘုရားတလေသည်။

“ဦးဟန်သာနေမင်း အစွက်ရအောင် လက်ဟားချေမှာမျိုး မဟုတ်ပါဘူးသံသာရဲ့။ လမင်းနဲ့အတူလိုက်သွားပြီး ဧပရယ်နဲ့ လင်း တစ်ပေါင်းတည်း တစ်သားတည်းဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ငါ့ရင်ထဲက ခံစား ချက်နဲ့ အမှန်တရားတွေကို ဖွင့်ထုတ်ပြဖို့ပဲပေါ့။ ငါ့ဆက်ပြီး လိပ် မထားချင်ဘူး။ စိုးရိမ်စရာတစ်ခုကတော့ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ ငါတို့နှစ် ယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်းက ရင်နာစရာကောင်းမလားဆိုတာပဲ”

“... ”

“လမင်းကလည်း ငါ့ကိုအရမ်းချစ်သလို၊ ငါကလည်း ဟန်သာ လမင်းကို ဟန်သာလမင်းတို့နဲ့ သန့်သန့်လေးပြင်ပြီး ချစ်ခဲ့တာ။ အပြစ်ကင်းကင်းချစ်ကြပေမယ့် ဦးဟန်သာနေမင်းသိသွားရင်တော့ ပွဲဖျက်ပြီပဲ။ တွေးကြည့်ရင် လမင်းကိုသိပ်သနားမိတယ်။ သူ့ဘာ မှမသိရှာဘူး။ ဘာမှမသိတဲ့လူနဲ့ဆက်တွဲရမှာ စိတ်မသန့်ဘူး။ ငါ ဝန်ခံချင်တယ်”

“လင်း၏ စစ်မှန်သောခံစားချက်များ အလိုလိုထွက်ကျလာ လေသည်။ လမင်းကို လင်းချစ်သူတော်ရသည်မှာ လင်းလောက် ကံကောင်းတဲ့သူမရှိတော့သလို လမင်းကလည်း လင်းကိုနှိုင်းယှဉ်

ခံထားမရှိအောင် ချစ်နေခြင်းကြောင့်လည်း လင်းလောက် စိတ်ချမ်း သာတဲ့လူ ရှိမည်မထင်တော့ပါ။

အဲဒီလို သန့်စင် အပြစ်ကင်းစွာချစ်နေသောချစ်သူလေးကို လင်း မညာရက်တော့။ ဒီတိုင်းကြီးလည်း မနေနိုင်တော့။ လမင်းကို အပြစ်ကင်းစွာချစ်နေမိသူမို့ လမင်းသိအောင် ဝန်ခံချင်ပါသည်။ ပြီးတော့ နေမင်းကိုလည်း လင်းရဲ့စိတ်ရင်းမှန်ကို ဆွဲထုတ်ပြရမှ သေပျော်မှာလည်းဖြစ်နေသည်။

“ဟန်သာလမင်းကိုတော့ သနားပါတယ် မေလင်းရယ်။ နင့် ကိုသိပ်ချစ်တာ။ နင်ပြောသလို အမှန်ကိုတင်ပြပြီး ရင်ဆိုင်မယ်ဆို ရင် နင့်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်းက ပြတ်ပြီပဲ”

“ငါက တရားမျှတမှုကို ပြတ်နိုးတာပဲ။ သစ္စာကိုကိုးကွယ်တာ ပဲ။ လူတိုင်းအပေါ်ကိုလည်း စိတ်ကောင်းဝေစာနာကောင်းပဲထား ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်တွေရဲ့ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကိုပဲ ငါမျှော်လင့်နေ မယ်”

“တားမရလည်း လုပ်ချင်တာသာလုပ်တော့ မေလင်းရေ။ နင့်လောက်ခွဲကောင်းတဲ့လူမျိုး ငါရှာလို့မတွေ့ဘူး”

“ငါတော့ လမင်းကိုပဲ သနားတယ်ဟယ်”

သုခယ်ချင်းနှစ်ယောက် ညည်းညည်းညာညာပြောပြီး ပြန်သွားကြလေသည်။

နောက်နေ့တွေမှာတော့ သင်တန်းတွေမှာ လမင်းနှင့်ပျော်ရွှင်စွာ ပုံမှန်တွေ့သည်။ ညတိုင်းလည်း ဖုန်းပုံမှန်ပြောဖြစ်သည်။ Chatting လည်း ထိုင်ဖြစ်သည်။

“ချစ်... ဒက်ဒီ ဘန်ကောက်ကို သူ့ပါတနာတွေနဲ့ ပါသွားတယ်။ ဖက်ဖက်ပစ်ပစ်ခတ် ရုတ်တရက်လိုက်သွားတာ နှစ်ရက်ပဲကြာပယ်။ ချွေးပလေးဖို့ လက်ဆောင်တွေဝယ်ခဲ့မယ်တဲ့”

ဟုပြောတော့ လင်းက ကိုယ့်ခံစားချက်နှင့်ကိုယ်ပို့ ဘာမှပြန်ပပြောနိုင်ဘဲ အပြစ်ကင်းတဲ့လမင်းရဲ့မျက်နှာလေးကိုသာ ငေးကြည့်နေခဲ့မိပါသည်။ ပြန်ရောက်ပြန်တော့လည်း လင်းကိုချက်ချင်းဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားပါသည်။ လင်းသည် ဟာယာခတ်လောက်တောင်ချစ်သောလမင်းကို သနားလာသည်။ ခွဲရမှာကို ဝိုးကြောက်လာသည်။ လင်းသတ္တိအကြီးအကျယ်ဖွေးရမည့်အချိန်သို့ကျရောက်လာပါသည်။

“ဒက်ဒီပြန်ရောက်ပြီ။ ချစ်အတွက် လက်ဆောင်တွေအများကြီး ပါလာတယ်”

“...”

“ကိုယ်တောင် မကြည့်ရဘူးကွာ။ ဒက်ဒီက Surprise လုပ်ထားတယ်။ သိချင်းအယ်လ်ဘန်အသစ်တွေလည်းပါတယ်”

“...”

“ဟိတ်... ချစ်၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒက်ဒီက မနက်ဖြန်လာခဲ့တဲ့။ ပစ္စည်းတွေလည်း ပေးမယ်။ ထမင်းလည်း အတူတူစားမယ်တဲ့”

လင်းသည် လမင်းကိုသနားလွန်း၍ မျက်ရည်တွေလည်လာပါသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆို။ ကိုပြောတာ နားထောင်ကောင်းလို့ ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်နေတာပါ။ ဒက်ဒီကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်လာခဲ့ပါမယ်လို့ ပြောပေးပါနော်”

“တို့ကေ၊ ကိုစစ်လာခေါ်မယ်နော်။ အခုတော့ ဒက်ဒီ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ဝမ်းသာသွားအောင် message လေးတော့ ပို့ထားလိုက်ပါဦး။ ဒါပဲနော်။ ဒက်ဒီချွေးပလေး မနက်ဖြန် ရှယ်ပြင်ထားလိုက်”

ဖုန်းကို အိပ်ရာပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး ချည်းနဲ့လေးလံစွာ ထိုင်

သူလိုက်လေသည်။ လင်း ဘယ်လိုမှနေလို့မရတော့ပါ။ ထလိုက်၊ ထိုင်လိုက်၊ လျှောက်လိုက်နှင့် လမင်းကိုသာ မြင်ယောင်ပြီး သနားလာသည်။ မနက်ဖြန်လာဖို့ ချိန်းလိုက်မိပြီမို့ လင်းစိတ်မငြိမ်သက်တော့ဘဲ ဖုန်းထပ်ခေါ်လိုက်မိပြန်သည်။

“ကို”

“ဟော... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ခုပဲပြောပြီးတယ်။ အိပ်တော့လေ”

“အိပ်တော့မှာပါကို။ ကိုကို တစ်ခုပြောဖို့မေ့ကျန်နေလို့ပါ”

“အင်း... ပြော”

“ကို၊ ကျွန်မကိုတကယ်ချစ်ရဲ့လားဟင်”

“ဘယ်လိုအတွေးပေါက်ပြီး ထမေးရတာလဲ ချစ်ရဲ့။ ဒက်ဒီတောင် သဘောတူပြီးနေမှ”

“ကျွန်မမေးတာသာ ဖြေပါ့ကို”

“ချစ်တာပေါ့ ပေရယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ပေရယ်ကလွဲလို့ ဘာမှမရှိဘူး”

“ဘယ်လိုအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာပါစေ၊ ကျွန်မအပေါ်ကို မပြောင်းလဲတဲ့အချစ်နဲ့ချစ်မှာလား”

“ခက်ပြီ။ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်ကွာ။ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်မှချစ်ပဲ”

“တွေ့ပြီးစိုးရိမ်မိလို့ပါ... နောက်ဆုံးအကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ကိုကိုမရခဲ့ရင်တောင် ကိုအမှန်းကိုတော့မလိုချင်ဘူး။ ကိုကျွန်မကို အမြဲတမ်းချစ်နေမှာလားဟင်”

“ကဲ... ဘာမှမပြောနဲ့ချစ်။ ဖုန်းပိတ်လိုက်... ကိုယ်အခု မမကြီးနဲ့လာတွေ့မယ်။ ဆန်းဒေး မခစာင့်နိုင်တော့ဘူး။ တွေ့ပြီးရင် ချက်ချင်းလက်ထပ်မယ်”

“ဟာ... ကိုကလည်းကွာ၊ အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မ ကြားချင်တာလေးပဲ ပြောပေးပါ”

“အမြဲတမ်းချစ်နေမယ်။ အစဉ်အမြဲရင်ထဲမှာ ထာဝရ... ပေရယ်”

လင်းရင်ထဲ နွေးထွေးပြီး ပြုံးပျော်သွားပါသည်။

“ကျွန်မကျေနပ်ပြီကို။ အဲဒါလေးပဲ ကြားချင်တာ”

“ကြားချင်တာ အကြောင်းရှိရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ချစ်”

“ကို... သေသေချာချာနားထောင်နော်။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့။ ကျွန်မမှာ အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအန်ကယ်

ကြီးက ကျွန်မကိုသိပ်ချစ်တာ၊ ကိုကို သူကြည့်ဦးမယ်တဲ့၊ သူသဘော ကျမှ လက်ထပ်ရမယ်တဲ့”

“ဟာကွာ... အဝေ ဘာလို့မပြောလဲ၊ မရဘူးကွာ၊ ဘယ် သူမှဖျက်လို့မရဘူး၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ကိုယ်အခုသွားတွေ့ မယ်”

ကိုကိုသနားချစ်စိတ်နှင့်အတူ လင်းကြည့်နူးပြီး ပြန်လိုက်၏။

“အဲဒီအန်ကယ်ကြီးက မန္တလေးမှာနေတာဆိုတော့ ရုတ် တရက်ထည့်မတွက်ခဲ့မိဘူး၊ အခု မင်္ဂလာဒုံမှာ ရောက်နေတယ်၊ မမကြီးက ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ပါ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ် ကို စီရင်ပေးမယ့်သူပေါ့၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ခုလည်း သွားတွေ့ စရာမလိုပါဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ကျွန်မနဲ့အတူတူသွားမယ်”

“ဒက်ဒီနဲ့အိန်းထားတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒက်ဒီဆီ အရင်လိုက်မှာပေါ့”

“စိတ်ထဲမကောင်းဘူးကွာ၊ ကိုယ်အိပ်ပျော်မှာမဟုတ်တော့ ဘူး”

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပါကိုရဲ့၊ ကျွန်မကိုအိပ်မက်ထဲကို ဝင်ခဲ့မယ်၊ ချစ်တယ်”

“အင်း... ချစ်တယ်”

လင်း အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်တော့သည်။ နောက်နေ့ကျတော့ လင်းက ကားမသုံးဘဲ ကိုယ့်အကြံအစည်နှင့်ကိုယ်သွားရမှာမို့ လမ်း ကို လာခေါ်ခိုင်းလိုက်သောအခါ လင်းပုံစံကို လမ်းပြင်သွားပြီး နှာခေါင်းစွဲလေတော့သည်။

“ဟား... ဘာပုံစံကြီးလဲ၊ ချစ်၊ ဆံပင်ပုံလေး လှရဲ့သားနဲ့ ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အရောင်ပြောင်းပြီး ပြောလိုက်တာလဲ၊ သနပ်ခါး တွေကလည်း ကွက်တိကွက်ကြားနဲ့ ရုပ်တောင်ပျောက်သွားပြီ၊ လင်း မှာသာတွေ့ရင် မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး”

လင်း ကိုကိုမော့ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။ ကိုက လင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးဖျက်နှာ မအိမသာပြင်ကြည့်ပြန်သည်။

“တီရုန်းဘောင်းဘီကလည်း အဟောင်းကြီး၊ စိတ်ပျက်စရာ ပါကွာ၊ အချိန်ပရိတော့ဘူး၊ ချစ်၊ ဒက်ဒီစောင့်နေတယ်၊ ဒီမှာ အပေါ်ကြီး သူ့ကိုကြည့်ပြောပါဦး၊ သားမှာထားရဲ့သားနဲ့... ပြင် မထားဘူး”

ကိုက လင်းကို မနိုင်လောက်တော့ပြီမို့ အပေါ်ကြီးကို လှမ်း ပြီး စစ်ကူတောင်းသည်။

“အင်္ဂါကြီးလည်း ပြောလိုရတာမဟုတ်ဘူး၊ သူက တစ်ခါ တလေ အဲဒီလိုပုံစံကြီးနဲ့ အပြင်ထွက်တတ်တာ၊ သူ့မမကြီးကဆို တစ်စက်ကလေးမကြီးတာမဟုတ်ဘူး၊ မနက်ကလည်း အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ အပြင်ထွက်လို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြဿနာတက်သေးတယ်၊ ပြန်လာတော့လည်း ဆံပင်တွေပြန်ဖြောင့်ပြီး အနက်ရောင်ကိုးလာတာပဲ”

ဒီတရားခံက ဝိုက်ဝစ်စရာလည်းမလို၊ ခြောက်လှန့်စစ်စရာလည်းမလိုဘဲ တစ်ခွန်းပေးလိုက်ရုံနှင့် အကုန်ထွက်ကျလာလေသည်။

“အားနိုးမကလည်း မသိဘဲနဲ့ ဘာမှဝင်မပြောပါနဲ့၊ သမီးတောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အေးအေးနေလိုက်စမ်းပါ၊ ဒီမှာခီရိုသော့ဖျောက်လို့ စိတ်ညစ်နေတာကို၊ ဒီအင်္ဂါကြီးဘာလဲဘိကလည်း အကောင်းအသန့်... နင်းကြည့်ပါလား၊ သမီးက ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့လိုက်မှာဆိုတော့ ပိုပြီးတော့တောင် အပိုက်စားတွေဝတ်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ သော့ရွာလို့မှမတွေ့တာ”

လင်းက စိတ်ပျက်သလိုပြောလိုက်မှ လင်းအကြောင်းသိနေသောအင်္ဂါကြီးလည်း ဘာမှမပြောရဲတော့ဘဲ နောက်ထဲဝင်သွား

တော့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မကောင်း၊ ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ်မို့ ပေတပ်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ချစ်တဲ့သူနောက်ကိုလိုက်မှာ ဘယ်သူက ဒီပုံစံနဲ့လိုက်ချင်မှာလဲ။

“ဒါဆို ကိုယ်နဲ့ Shopping Center တစ်ခုကိုသွားမယ်၊ ချစ်ကြိုက်ဟာ ဂယ်ဝတ်”

ကိုက လက်ကိုဆွဲခေါ်သည်။

“အဲလိုလည်းဝယ်ပြီး ချက်ချင်းမဝတ်တတ်ဘူး၊ လျှော်ပြီးမှပဲ ဝတ်တတ်တာ”

“ဒါဆို ငါနဲ့သော့ ဖျက်ဖေးမယ်၊ လာ၊ ချစ်”

“ဖျက်ရင် ငါနဲ့က ဘယ်လှတော့မလဲ ကိုရဲ့”

“လိမ္မာပါတယ် ချစ်ရယ်၊ မဆိုးပါနဲ့၊ ဟိုမှာခက်ဒီက ခွေမလေးကို သားသားနားနားကြိုနေတာ၊ ချစ်က ဒီပုံစံကြီးနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ခက်ဒီအင်္ဂါကြီးကိုသိရဲ့သားနဲ့”

“ဘာလဲ... ကျွန်မက ကိုယ့်အကြိုက်ထက် ခက်ဒီအင်္ဂါကြီးကိုလိုက်ပြီး ဝတ်ရမှာလား၊ ကိုကဧရာ ကျွန်မကို ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေမှ ချစ်မှာလား၊ ဖာဝတ်အထည် လန်လန်ယုံယုံတွေဝတ်မှ ချစ်မှာလား၊ ခက်ဒီကဧရာ ကျွန်မကိုဒီပုံစံကြီးနဲ့ပြင်ရင် ခွေးမမတော်

နိုင်ဘူးတဲ့လား၊ ကိုညကပြောတဲ့ကားတွေ မေ့သွားပြီလား၊ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်၊ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်မှချစ်ပဲဆို”

ဟုပြောလိုက်တော့ ကိုကလင်းရဲ့အနားကိုကပ်ထိုင်ပြီး...

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့ချစ်ရယ်၊ ဒီတိုင်းပဲလိုက်ခဲ့တော့၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်သဘောနဲ့ဆိုရင် ဒီလောက်မပြောပါဘူး၊ ဘယ်လိုပုံစံပဲနေနေ ချစ်မှာပဲ၊ ကိုယ်ချစ်တာ စပရယ်ကိုပဲ၊ လက်မထပ်ခင်မို့လို့ ဒက်ဒီကြောင့် ပြင်ခိုင်းရတာပါ၊ ဒက်ဒီက ချွေးမလေးကို အမြဲချစ်နေတောင်လို့”

“ကိုတကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့၊ ကိုယ် စပရယ်ကိုချစ်တာ အဆောင်အယောင် ပြင်ဆင်ချယ်သမ္မတတွေပေါ့ဘူး၊ ဘယ်လိုပုံပေါက်ပေါက် ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်ချစ်မှာပဲ”

“တိုး... ကြည့်စမ်း! ကိုက သားလိမ္မာလေးပဲ၊ ကိုလောက်စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့လူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“အံ့မယ်၊ ဒီလိုအိုးကျွေးလို့ဘယ်ရမလဲ၊ အကြင်နာလေးတော့ ပေးဦးမှာပေါ့၊ ဝမ်းကပ်စိ”

ကိုက ကလေးငယ်တစ်ဦးကို မွှေးမွှေးပေးခိုင်းသလိုမျိုး ပါးလေးထိုးပေးသောအခါ လင်းက သနားစိတ်တွေဝင်လာပြီး နှစ်နှစ်တာကာပင် ကိုပဲပြင်လေးကိုမွှေးလိုက်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုကလည်း လင်းရဲ့ပါးလေးကို မက်မက်မောမောပြန်နမ်း၏။

“ဟား... လန်းတယ်ကွာ၊ သနပ်ခါးလေးက မွှေးနေတာပဲ၊ ပါးပြင်မှာ သနပ်ခါးလေးနဲ့... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ”

ကိုက ကြည်နူးစွာ ခံစားပြုသည့်သရုပ်ဆောင်ပုံလေးကြောင့် လင်းသဘောကျစွာ ရယ်မောလေသတည်း။

ရယ်ရင်းရယ်ရင်း မျက်ရည်တွေ လည်လာပါသည်။ ထိုမျက်ရည်က ရယ်ရလွန်းလို့ လည်လာသည့်မျက်ရည်တွေလား။

ရင်နာလွန်းလို့ လည်လာသည့်မျက်ရည်တွေလားဆိုတာ၊ ကိုသည် လင်း၏မသားနားသောပုံစံကြီးကို လက်ဆွဲခေါ်ခဲ့လေ၏။

မုန်းထက်ပြင်သော လမ်းထက်လမ်းသော ● သူ့

ရွှေရေသာစာပေ

နှစ်စက်လုံးဆန်တင်ပြီး--
 အကြိတ်အနယ်ထိုသတ်နေတဲ့
Werstle ပွဲဟာ ကြည့်ကောင်းသလိုလိုနဲ့
 ကြာလာရင် ငြိငွေတတ်တယ်။
 တစ်ယောက်က လူအပြိုင်တတ်အောင်နိုင်မှ
 တစ်ယောက်ကလည်း သနားစရာကောင်းအောင်
 အသေအလဲကျရှုံးမှ
 အဲဒီ **Werstle** က ကြည့်ကောင်းမှာပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၈)

လင်း၏မသားနားသောပုံစံကြားကို ကိုက သူတို့သားအဖနှစ်
ဦး စားသောက်ဆွေးနွေးသော သီးသန့်အခန်းထဲသို့ခေါ်သွားလျှင်
အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဧည့်ခံပွဲဖြင့်ကြိုဆိုနေသော ဦးဟန်သာနေ
မင်းသည် လင်းကိုမြင်သွားပြီး...

"ဟင်! မင်း... ငါ့ကိုအရှက်ခွဲခဲ့တဲ့ လင်းဪမ"

ပါဝါမျက်မှန်နှင့်အတူ အဝါနုရောင်စပိုရုပ်ကို အနက်ရောင်
စတိုင်လ်ပန်းနှင့်တွဲဖက်ဆင်ဖြန်းထားသော သန့်ပြန့်ကျော့ရှင်းနေ
သည့် ဦးဟန်သာနေမင်း၏မျက်နှာကြီး မှိုင်းညှို့ခက်ထန်သွား၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

လမင်းကလည်း အထိတ်တလန့်အော်လိုက်သောမခင်နှင့် လင်းကို တစ်လှည့်ကြည့်ပြီး ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီသနပ်ခါးတွေ၊ ဒီဝတ်စုံတွေကိုတော့ မှတ်မိပါတယ်နော်၊ အသံလည်း မဝင်တော့ပါဘူး၊ ဧပရယ်နဲ့လင်း တစ်ပေါင်းတည်း တစ်သားတည်းလုပ်ပြဖို့လာခဲ့တာ”

“တောက်! ဟန်သာလမင်း... မင်းခဲလိုက်ရပြီ၊ ဒါဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ခွေးကောင်... အဲဒါ ငါ့ကို အရှက်ခွဲသွားတဲ့မိန်းကလေးကွ”

“ဟာ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ ဝက်ဒီ၊ ဧပရယ်... ကိုယ် ဘယ်လိုနားလည်ရတော့မှာလဲ၊ ဧပရယ် သိပ်ရက်စက်တယ်ကွာ၊ လွန်တယ်ကွာ... လွန်တယ်”

အမှိုက်ကစ ပြသဒ်မီးလောင်ခဲ့ကြသော လူကြီးနှင့်လူငယ် ကြားတွင် ဟန်သာလမင်းသည် သနားဖွယ်ရာမျက်နှာတလေး ရဲ့ လျက် တုံ့ပြန် ကြောက်ဆုတ်သွားလေ၏။

“ပလိပ်... ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏတိတ်ပေးပါ၊ ကို၊ ကျွန်မပြော ချင်တာပြောပြီးရင် ကိုနားလည်သွားမှာပါ၊ ကိုကို ညကပြောထား တဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးရဲ့ အနာဂတ်ကို စီရင်ပေးမယ့် အန်ကယ်ကြီးဆို

တာ ကို့ဝက်ဒီ ဦးဟန်သာနေမင်းပါပဲ”

လမင်း ငြိမ်သွားပါသည်။

“ကြည့်စမ်း... မင်းအကြံဉာဏ်တွေ ယုတ်မာလှချည်လား၊ ပက်စက်လှချည်လား၊ ငါ့ကိုစက်ဘီးနဲ့တိုက်ပြီး အရှက်ခွဲရုံမက ငါ့ သားကိုပါ မင်းက ဓားစာခံလုပ်ပြီပေါ့၊ သားက ဘာမှမသိရှာတဲ့ အပြစ်ကင်းတဲ့ကလေးကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီအချိန်လေးမှာ ဦးဟန်သာနေမင်း ကြိုက် သလိုထင်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့စကားအတိုင်း ဒီအိမ်ပေါ်ရောက် အောင် တက်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်မမျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပေး ပါ၊ မိတ်ကပ်လှလှလိမ်းထားတဲ့ သူဌေးမလေး၊ ဧပရယ်ကလည်း လင်းပါပဲ၊ သနပ်ခါးဘဲကြားနဲ့ ဖြစ်သလို အောက်တန်းစားဆန်ဆန် တွေ့ခဲ့တဲ့လင်းဟာလည်း ဧပရယ်ပါပဲ၊ ကျွန်မရဲ့နာမည်အရင်းက ပေဧပရယ်လင်းပါ”

“...”

“ခုခေတ် မိတ်ကပ်ပညာဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားမှုကို ပြောင်းလဲပစ်စေနိုင်ပါတယ်၊ အတွင်းစိတ်ကို ပြင်ဆင်ချယ်သပုံနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်လို့ပရဘူးဆိုတာ ဦးနေမင်း သိစေချင်ပါတယ်၊ လူကြီး

တစ်ယောက်ရဲ့ နှိပ်စက်ပိတ်ဆို့မှုကို လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေ ဘယ်လောက်ထိ ပြင်းထန်ခဲ့သလဲဆိုတာလည်း သိစေချင်ပါတယ်”

“အေး... ကောင်းပြီ၊ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အရှက်ခွဲမှုဒဏ်ကို လိုက်ရတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေလည်း ဘယ်လောက်ထိ ကြေမ့ခဲ့သလဲဆိုတာ မင်းသိစေရမယ်။ မင်းကို ဘယ်လိုစရိုက်ဖို့ နဲ့ မြင်လို့မရတော့ဘူး။ ဘဝမှန်နဲ့ ပတ်သက်ဖို့ဆိုတာလည်း ဝေးရောပဲ။ မင်းထွက်သွား... မင်း၊ ငါ့သားနဲ့ လုံးဝမတန်ဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ အရှံရှာဆုံးဟာ မင်းပဲ။ မင်းဟာ slut...”

“ဒက်ဒီ”

ကိုအသံ အက်ကွဲစွာ ထွက်လာ၏။

“Shut up...”

“ရပါတယ်။ ဦးနေမင်း ကြိုက်သလိုပီရင်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို ကိုတိတ်ဝင်စားခဲ့တာတွေ၊ ချစ်ခဲ့တာတွေက သန့်စင်ပါတယ်။ ဟန်သာလမင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချစ်ခဲ့တာ၊ လမင်းကို လမင်းပို့လို့ ချစ်ခဲ့တာ၊ ဦးဟန်သာအနေနဲ့ ရဲ့သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ မြင်ပြီး ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ချစ်ချစ်၊ မင်းဟာ ယုတ်မာပက်စက်တဲ့ ဉာဏ်၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ အကြံတွေနဲ့ ငါ့အိမ်ပေါ်ထိ တက်လာခဲ့တဲ့ အတွက်... မင်းကို သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ရွံတယ်ကွ။ လူပုံအလယ်မှာ စက်ဘီးနဲ့ တိုက်ပြီး အရှက်ခွဲခဲ့တဲ့ မင်းကို မုန်းတယ်။ ဒီလို စရိုက်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ငါ့ဘဝထဲ ဝင်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ဘယ်လောက်ရှက်ဖို့ ကောင်းလဲ”

“ဦးနေမင်းထက် ကျွန်မက ပိုပြီး ရှက်တတ်ပါတယ်။ ပိုပြီး ခံစားချက် ပြင်းထန်ပါတယ်။ ပိုပြီး တော့လည်း ရွံ့ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မအားလုံးကို ပြောပြီးရင် ထွက်သွားမှာပါ။ ဦးနေမင်း မမှတ်မိလို့ပါ။ တစ်ချိန်တုန်းက City Mart ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ ပါးကို ဦးနေမင်း ရဲ့ လက်မောင်းနဲ့ ပစ်တိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဪ... မင်းပဲကိုး။ ဒါကြောင့်ကိုး”

“ခဿယတောင်းပန်တာကို တစ်ချက်ကလေးမှ အသိအမှတ် ပြုပေးပဲ ဖိဖန်ခါသွားခဲ့တာ။ ကျွန်မ ဘယ်လောက် အရှက်ရခဲ့ရသလဲ... အဲဒီကတည်းက မှတ်ထားခဲ့တာပါ။ မထင်မှတ်ဘဲ ကား Accident နဲ့ ထပ်တွေ့ရတော့လည်း ကျွန်မပဲ ခံလိုက်ရတာပါပဲ။ ငွေလိုလို့ ခွင်ပမ်းတဲ့ မိန်းကလေးအထင်နဲ့ မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံ

သွားခဲ့တာ ဦးနေမင်း မမေ့လောက်သေးပါဘူး။ ကျွန်မတောင်းတဲ့ လွှတ်ငြိမ်းရေးကျွန်းပုဒ်ကိုသာပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီထိပေါက်ကွဲမှုတွေ ပြစ်လားမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

“... ”

“ခုတော့ ကျွန်မရဲ့အဆင့်အတန်းကိုသိပြီမှလား။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဦးနေမင်း။ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်မပလုပ်ပါဘူး။ အတ္တတွေ၊ တစ်ကိုယ် ကောင်းစိတ်တွေနဲ့ အထင်လွဲသွားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်မဘာ လဲဆိုတာ သိအောင်သာ ဒီလိုခွဲကောင်းပြီးလုပ်ပြလိုက်တာပါ။ ဒီလို မှမလုပ်ရင် ကျွန်မ ကျေးအေးမှာမဟုတ်ဘူး။ မှတ်ထားလို့ပါ။”

“အေး... ငါကလည်း မှတ်တယ်။ ဘယ်တော့မှမကျေးအေး ဘူး။ မင်းရဲ့အဆင့်အတန်းကိုသိလိုက်ရလို့လည်း ငါ့စိတ်ပြောင်းလဲ လိမ့်မယ်မထင်နဲ့။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အပြစ်ကင်းတဲ့ ငါ့ သားကို ခုတ်လုပ်ခဲ့လို့ပဲ။ စိတ်ဓာတ်တွေဖို့ရိုးတွေ ဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း၊ လူကြီးတစ်ယောက်ကို အရှက်လိုက်ခွဲခဲ့တဲ့သတ္တိ ကိုမွေးမြူဆိုကတည်းက အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ဘယ်လိုမှပတ်သက် လို့မကောင်းတဲ့စရိုက်ပျက်ပဲ။”

“အိုး... ကြည့်စမ်း!”

မနိုင်နိုင်ရာကိုဆွဲပြီး Revenge လုပ်လိုက်ပုံလေးက သိပ်လှ ပါလား။

“ဟိုးကေပါ။ ကျွန်မလက်ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမင်းနဲ့ပတ် သက်လို့တော့ အဲဒီလိုမသတ်မှတ်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်မက သားအဖနှစ် ယောက်ကိုတွဲပြီးမပြင်ပါဘူး။ သီးသန့်မြင်ခဲ့တာပါ။ ဓားစာခံလုပ် ခဲ့တယ်ထင်ရင် လမင်းအပေါ်ထားတဲ့ကျွန်မရဲ့အချစ်တွေ နှမြော စရာကောင်းရမှာမို့လို့ပါ။ တကယ်လို့ လမင်းဟာ ဦးနေမင်းရဲ့သား မဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း ဦးနေမင်းကို ကျွန်မစိတ်ဓာတ်သိအောင် တစ် နည်းနည်းနဲ့ပြဦးမှာပဲ။”

“... ဝယ်လင်း”

ရုတ်တရက်ဟိန်းဟောက်လိုက်သောအသံကြီးကြောင့် လင်း ဆတ်ခနဲတွန့်သွား၏။

“ထွက်သွားလို့ပြောနေတယ်နော်။ အချိန်ပေးထားတယ်။ မင်း၊ ငါတို့သားအဖနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိ တော့ဘူး။ မမွေးမြူသင့်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုမွေးမြူခဲ့တဲ့အတွက် မင်းကို ငါ့သားနဲ့ယှဉ်ကြည့်လို့မရတော့ဘူး။ ရွံစရာကောင်းတဲ့အလှူအထ တွေအကြံဉာဏ်တွေ ငါတို့သွေးသားထဲကိုကူးစက်မခံနိုင်ဘူး။ ထွက်

သွားစမ်း!

လင်းသည် ဦးဟန်သာနေမင်း၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရင်ကွဲနာကျတော့မည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်၏။

နိမြန်းနေသောမျက်နှာနှင့် မာန်ဖိနေသောမျက်လုံးတို့မှာ လင်းကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့မယောင် ထင်နေရသည်။ ဒီလောက်တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်နေမှတော့ ဒီမျက်နှာထားမျိုး ရှိရမှာပေါ့လေ။

နှစ်ယောက်လုံးက ခံစားချက်ပြင်းထန်တဲ့လူတွေဖြစ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လင်းက ဒီအတိုင်းခပ်တင်းတင်းကြီးထွက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်လိမ့်မလဲ။ လင်းရင်ထဲက အမှန်တရားတွေမှ ထွက်ပလာသေးတဲ့ လင်းကြံ့ခည်စိတ်ကူးပြီးလာတာတွေ၊ လင်းရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ အမှန်တရားတွေအားလုံးကို ပုံစောသွန်ချပြဖို့လာခဲ့တာပဲ။ မေ့မရယ်လင်းဟာ အမှန်တရားကိုမြတ်နိုးတတ်သူ၊ သဘောထားဖြူစင်သူဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိအောင်လုပ်ခဲ့ရဦးမှာပေါ့။

“ခဏသည်းခံပေးပါ ဦးနေမင်း။ ကျွန်မ ထွက်သွားပါမယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရင်ထဲက အမှန်တရားကိုတော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ထုတ်ပြခဲ့ချင်ပါသေးတယ်။ ဦးနေမင်းကို နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ

အနှောင့်အယှက်မပေးတော့ပါဘူးဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်။ နှစ်ဖက်လုံး မာန်တင်းပြီး အကြိတ်အနယ်ထိုးသတ်နေတဲ့ Werstel ပွဲဟာ ကြည့်ကောင်းသလိုလိုနဲ့ ကြာလာရင် ငြီးငွေ့တတ်တယ်။ တစ်ယောက်က လူအမြင်ကတ်အောင်နိုင်မှ တစ်ယောက်ကလည်း သနားစရာကောင်းအောင် အသေအလဲကျခံမှ အဲဒီ Westle က ကြည့်ကောင်းမှာပါ။ ဒါကြောင့်... ဒီပွဲမှာ လူငယ်ဖြစ်တဲ့ကျွန်မက အခွံးပေးပါတယ်”

လင်း အရှိန်အဟုန်ပြောင်းလဲသွားမှ သားအပနှစ်ယောက် အကြည့်တွေက တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။ လမ်းရဲ့အကြည့်က အံ့ဩသောအကြည့်၊ တောက်ပသောအကြည့်၊ ငြိမ်းစေးစေသော အကြည့်။

နေမင်းရဲ့အကြည့်ကတော့ လှောင်ပြောင်လိုသောအကြည့်၊ သရော်မော်ကားနိုင်သောအကြည့်၊ အနိုင်ရလိုသောအကြည့်။

သို့သော် ဘယ်လိုအကြည့်တွေနဲ့ပဲကြည့်ကြည့် လင်းမှာ ခံနိုင်ရည်အင်အားတွေပြည့်ဝသွားပါပြီ။ အဲဒါဟာ ဆိုကျပ်နေတဲ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကိုဖွင့်ပြလိုက်ရတဲ့အတွက်ပဲဖြစ်ပါသည်။

ပြီးတော့ အမှန်တရားကို ထုတ်ဖော်ပြရတော့မှာဖြစ်လို့ပါ။

ကိုကိုသန့်ဝင်စွာ ချစ်ခဲ့မိလို့ပါ။

“မပွေးမြူသင့်တဲ့စိတ်တတ်ကို ပွေးခဲ့တယ်လို့ သမီးကိုပြော လိုက်တာမှန်ပါတယ် အန်ကယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးက တရားမမျှ တဘူး။ အထူးသဖြင့် အတ္တကြီးသူတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ တွေပေါ့။ အားကြီးတဲ့သူက အားနည်းတဲ့သူကို ထပ်ခါထပ်ခါဖိနှိပ် ချင်ကြတယ်။ လက်မြောက်အစွမ်းပေးပါတယ်ဆိုတဲ့လူတွေကို လည် ပင်းထပ်ညှပ်ချင်ကြတယ်။ လူလူချင်း ညှာတာထောက်ထားမှုတွေ မရှိဘဲ အရာရာကို ငွေနှဲ့တန်ဖိုးဖြတ်ပြီး လုပ်ချင်တာတွေ ဇွတ်လုပ် နေကြတဲ့လူတွေ အများကြီးရှိနေပါတယ်”

“...”

“အားပြည့်ပြီးသားလူတွေကို ပိုအားရှိအောင် အားဆေးထိုး ပေးကြတယ်။ အားနည်းတဲ့သူတွေကို ပိုအားလျော့အောင် ဆေးမှား ထိုးပေးကြတယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေရဲ့တန်ဖိုးကို မတတ်သာ လို့ခံနေတဲ့လူတွေရှိသလို မဟုတ်မခံခဲ့လူတွေတွေ့တော့ အခုလိုဖြစ် ကုန်တာလို့ဆိုရမှာပါအန်ကယ်”

ဦးဟန်သာနေမင်း၏မျက်နှာသည် ပုံမှန်အနေအထားပြန် ဖြစ်သွားပြီး လင်းကိုနှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ၍ ပြုကြည့်၏။

“အဓိကကလူငယ်တွေပါပဲအန်ကယ်။ အခုခေတ်လူငယ်တွေ ခဲ့စိတ်ကို အန်ကယ်လေ့လာပြီး ဆက်ဆံဖို့လိုမယ်။ သွက်လက် ထက် မြက်တဲ့လူငယ်တွေ ပေါများလာသလို၊ အဲဒီလူငယ်တွေအများစုမှာ အဆိပ်အပြည့်ရှိကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ကြားကို ဝင်နည်းကောင်းဖို့ လိုတယ်။ သမီးလိုချင်တာကိုသာ အန်ကယ်က ပေးခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီ ထိမြစ်စရာမလိုပါဘူး။ သမီးလိုချင်တာ လွှဲဝတ္ထုရားပါ။ နွေးထွေး တဲ့ဆက်ဆံမှုတစ်ခုတည်းကိုပါ။ ဒါကို အန်ကယ်က အထင်သေးပြီး ဥပေက္ခာပြုခဲ့တဲ့အတွက် မဟုတ်မခံတတ်တဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အဆိပ်ကိုထုတ်ပြလိုက်တာပါ အန်ကယ်”

လင်းစကားဖြတ်လိုက်တော့ ဦးဟန်သာနေမင်းက မိန့်မိန့် ကြီးထိုင်ပြီး လင်းကိုစိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

“သမီးမှာ မိဘမရှိတော့ပေမယ့် မိကောင်းပခင်ကပေးထား ခဲ့တာပါ။ သမီးအရမ်းရှက်တတ်ပါတယ်”

လင်း၏ ရှောင်တခင် ဆို့နှင့်သွားသောအသံကြောင့် ကိုက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာ၏။

“သမီးအရှက်ဆုံးက သမီးကို ငွေနှဲ့တန်ဖိုးဖြတ်တာ။ ကား တိုက်မှုဖြစ်သလို ခွင်ဖမ်းခဲ့တယ်လို့ထင်တာ။ နောက်ဆုံး အဆင့်

အတန်းမရှိခဲ့တဲ့ဟာလို့ ပြောခဲ့တာတွေပါပဲ။ အန်ကယ် မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်သားသမီးလိုမျိုး ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေးပါ။ တကယ်တော့ အန်ကယ်ကိုအရှက်ခွဲချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ အနိုင်ယူချင်တဲ့ အကြံတွေနဲ့ တမင်သက်သက်လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဓိကက လောကကြီးမှာ ဒီလိုမျိုးလူငယ်တစ်ယောက်လည်း ရှိနေပါလားဆိုတာကိုသာ သိအောင်လုပ်ပြမိတာပါအန်ကယ်”

“ဪ... ဟော်၊ မင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကြီးက တော်တော်ကြီးမားတာကိုး။ ပြောင်ပြောက်တဲ့ပဟာရည်ရွယ်ချက်ကြီးပဲ။ ဒီနေ့ နှစ်ကိုယ်ခွဲပြီး သရုပ်ဆောင်ပြလိုက်တဲ့ဧပရယ်လင်းကို ခွေတစ်ခွေ ကြည့်လိုက်ရတယ်လို့ သဘောထားပေးမယ်။ မင်းပြောတာတွေကိုလည်း အဖွဲ့တစ်ယောက်ပြောခဲ့တာလို့ပဲသဘောထားပေးမယ်။ တိုကေ၊ သည်းခံနိုင်မှုအတိုင်းအတာထက်တော့ ကျော်သွားပြီ။ ငါ့ဆွဲထုတ်ဖို့အမိန့်ပေးခင် မင်းပြန်တော့”

လင်းရင်ထဲ လှုပ်ခတ်အောင့်သွားပြီး ဝမ်းနည်းလာရသည်။ လမင်းရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ဖို့လည်း နာကျင်နေရပါပြီ။ နေမင်း၏ မျက်နှာကိုရင်ဆိုင်ဖို့လည်း ခွန်အားတွေယုတ်လျော့လာပြီဖြစ်သည်။ စောစောက ဧပပရယ်လင်း၏ခွန်အားတွေမှာနတော့၊ ဘယ်ကိုမှား

ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီလဲ။ ဘယ်လိုမှား အရည်ပျော်ကျသွားပြီလဲ။ အဲဒါဟာ 'အချစ်'ဆိုတာက ဆွဲယူဖမ်းစားသွားတာများလား။

“ဆွဲထုတ်ရမယ့် အဆင့်အတန်းမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အန်ကယ်သိပြီးပါပြီ။ သမီးရဲ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေအမှန်တရားတွေကိုလည်း အန်ကယ်သိပြီးပြီမို့လို့ ပြန်ပါမယ်အန်ကယ်။ အန်ကယ်အပေါ် အရှက်ခွဲမိတာတွေ၊ ရိုင်းပြခဲ့မိတာတွေ၊ နှောင့်ယှက်ခဲ့တာတွေအားလုံးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းဆိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျေးအေးပါလို့တော့ သမီးပြောချင်ပါတယ်။ အန်ကယ် ဆင်တဲ့လက်စွပ်ကိုလည်း ပြန်တပ်ခဲ့ပါမယ်။ ပြီးတော့ သမီး ကန်တော့ခဲ့ပါမယ်”

လင်းသည် လက်စွပ်ကလေးကိုခွတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်ပြီး ကျွံကျွံကလေးထိုင်ကန်တော့လိုက်စဉ်...

“ဟား... ဟား... ဟား... အေးကွ... အေး... အေး... ကန်တော့ရမယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်သင့်တာကြာပြီ။ ကြည့်စမ်း! လမင်းလေး၊ ငါ့ရဲ့ 'လင်း' နဲ့ မင်းရဲ့ 'ဧပရယ်' က ငါ့ကိုကန်တော့နေပြီ။ ဘုန်းကြီးဝေ၊ သက်ရှည်ဝေ၊ လူကြီးတစ်ယောက်ကို အရှက်

ခွဲရဲတဲ့သတ္တိထူးတွေ ထွက်စေဗျား”

ဆိုသည့် ကြောက်စရာကောင်းသောအသံတွေ ထွက်လာတာ ကြောင့် လင်း၊ လက်အုပ်ချီနေရာမှ ဆို့နှင့်သွား၏။ ဦးဟန်သာနေမင်း၏ စူးရှထက်မြက်သောပြက်ရယ်မှုက ဆူးတွေလို နားထဲမှတစ်ဆင့် ရင်ထဲအသည်းထိအောင် ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်လာပါသည်။

“ဒက်ဒီ... အဲလောက်မကြပ်ပါနဲ့။ ပရယ်သဘောထားကို ဒက်ဒီသိရက်နဲ့ အနိုင်ထပ်မယူပါနဲ့”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား”

“မှန်တာပြောတာပါ၊ ဒက်ဒီ။ ကလေးတစ်ယောက်အပေါ် မတရားမလုပ်ပါနဲ့။ ဒက်ဒီကိုကန်တော့နေတာ ဘယ်လောက်ဖြူစင်လဲ... ဘယ်လောက်အပြစ်ကင်းလဲ။ သူ့ အားလုံးကိုဝန်ခံတယ်။ တောင်းပန်တယ်။ မြစ်ချင်တာတွေလိုချင်တာတွေကိုတင်ပြခဲ့တယ်။ ဒီလိုကလေးတစ်ယောက်ကို အညွန့်ချိုးဖို့မကောင်းပါဘူး။ သား ပရယ်ကိုမဖြတ်နိုင်ဘူးဒက်ဒီ”

“မိုက်တဲ့ကောင်း၊ မင်းပါးစပ်ကို ငါပိတ်တယ်။ ကဲ!”

လင်းပျက်လုံးတွေ မိုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်လွန်း၍ ပျက်ရည်တွေ လျှံတက်လာ၏။ ဦးဟန်သာနေမင်းက ကို

ပျက်နှာကို လက်သီးနှင့်ထိုးတပြိုးမှာ လင်း၊ ကိုရှေ့မှာနေဖို့ အင်အားတွေမရှိတော့ဘဲ မြန်းခနဲထွက်ပြေးလာခဲ့တော့သည်။

ကိုယ်ခံစားခဲ့ရတဲ့အလှည့်ပြီးလို့ သူခံစားရတဲ့အလှည့်ကိုကျအောင် ဘုရားသခင်က ကြံဖန်၍ ဆုံးစည်းစေခဲ့ပြီးပြီ။

ဟာရေကျောရေနှင့် အမက်မတန်သလို ဖိမိန်ခါသွားသော တစ်ချိန်က လူတစ်ယောက်ကိုလည်း လင်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ပြန်လည်၍ အောင်မြင်စွာ လက်တုံ့ပြန်ခဲ့ပြီးပြီ။

သို့သော် အဲဒီလိုလုပ်ရမှ ဘဝမှာ အသက်ရှူချောင်လိမ့်မည် ဟုထင်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းရလာခဲ့တဲ့ရလဒ်ကတော့ အသက်ရှူမချောင်တဲ့အပြင် အသည်းနှလုံးပါ ဟက်တက်ကွဲခဲ့ရလေသည်။

ကို---

တရားပျက်မှုကို လင်း မြတ်နိုးတယ်။

သစ္စာကို လင်း ကိုးကွယ်တယ်။

လူတိုင်းအပေါ်ကိုလည်း စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းထားခဲ့တယ်။

အဲဒီစိတ်ထားတွေရဲ့ရောင်ပြန်ဟပ်မှုကို လင်း မျှော်လင့်ချင်တယ်။

မဖြစ်နိုင်တော့မှန်းသိပေမယ့် မျှော်လင့်နေပါရစေ။

ကိုလိုချစ်ရမယ့်သူ လင်းခဲဘဝမှာ ပေါ်လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး။
ကိုလိုတရားပျက်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့သူ လင်းဘဝမှာ တွေ့
မှာမဟုတ်တော့ဘူး။
ကိုလိုသွက်လက်ထက်မြက်တဲ့ချစ်သူလေးတစ်ယောက်ကို လင်း
ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုရယ်။

အခန်း (၈)

“ပေရယ်လိုချစ်ရမယ့်သူ သားဘဝမှာ ပေါ်လာမှာမဟုတ်
တော့ဘူး... ပေရယ်လို သွက်လက်ထက်မြက်တဲ့ချစ်သူလေးတစ်
ယောက်ကို သားရတော့မှာမဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ၊ သားတို့နှစ်ယောက်
ကိုခွဲလိုက်တာဟာ သားရဲ့တက်လမ်းတွေကို နှိပ်နှိပ်ပစ်လိုက်တာ
နဲ့အတူတူပါပဲ”

သားအသံက တစ်ခန်းလုံး ဟိန်းထွက်သွား၏။ သူ့ဘုံကြိတ်
လိုက်ပြီး သားနှင့်ပျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာရပ်လိုက်သည်။

“လမင်း... ငါ့ပျက်နှာကိုကြည့်စမ်း!”

သား ဖျတ်ခနဲတစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။

"ငါ တစ်ခွန်းတည်းပြောနေတယ်နော်၊ ကြည့်စမ်း!"

သားက လုံးဝလှည့်မကြည့်ပါ။ သူ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ပြီး သားပခုံးကိုဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

"ငါ မြန်မာလိုပြောနေတယ် လမင်း"

သူ ဝုတိယအကြိမ် ဟိန်းဟောက်လိုက်မှ မော့ကြည့်သည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ သွေးခြေဥနေတာကိုမြင်ရတာပို့ သူနာနာ ကျင်ကျင်ပြုံးလိုက်မိ၏။

"ငါက မင်းရဲ့မိဘ၊ မင်းကိုကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်း၊ ငါ့ကိုလက်စားချေပြီးအရှက်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် မင်းက ခံပြောရဲတယ်ပေါ့၊ မင်းမရှက်တတ်ဘူးလား၊ ဒီမိန်းကလေး ကြောင့် ကိုယ့်အဖေနာကျင်ခဲ့ရတာကို မင်းမနာတတ်ဘူးလား"

"သား၊ အမှန်တရားကိုမြင်လိုက်ရပြီပဲ ဒက်ဒီ၊ အဲဒီလိုဖြစ် အောင် ဒက်ဒီဖန်တီးယူခဲ့တာ၊ ဒက်ဒီရဲ့အတ္ထုကြောင့်၊ ဒက်ဒီရဲ့တစ် ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ကုန်တာ၊ ဒက်ဒီက ဘယ်သူ့ကိုပဲဆို ကိုယ့်စိတ်နှုန်းပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့လို့"

"ဟာ... ကြည့်စမ်း! စုတ်ပြတ်လိုက်တဲ့ Reason ကြီးပဲ။"

သားကို ဒက်ဒီက လူလိမ္မာလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်ထားတာကွ။ တကယ့် a clever boy ပဲ။ ခုတော့ ဟန်သာလမင်းဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ တောင် မလိုက်တော့ပါလားကွာ။ ဒီမှာ ဟိတ်ကောင်! မင်း ဆေး တုတ္တသိုလ်တက်နိုင်အောင်၊ သင်တန်းပေါင်းစုံတက်နိုင်အောင်၊ ချမ်း ချမ်းသာသာနေနိုင်အောင် စီစဉ်ခဲ့တာတွေအားလုံးဟာ အဲဒီ Egg ကြောင့်ကွ၊ Selfish ကြောင့်ကွ၊ ငါ့အတ္တကြီးနဲ့တစ်ကိုယ်ကောင်း စိတ်တွေထားခဲ့လို့ မင်းဒီလိုနေရတယ်ဆိုတာ မင်းခေါင်းထဲမှာ သင် တန်းတစ်ခု ဖွင့်လိုက်စမ်း"

သားက မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

"မျိုးဆက်သစ်တွေကို သင်တန်းပို့ချလိုက်စမ်း လမင်း၊ ကြွေး ကြော်လိုက်စမ်း၊ အတ္တကြပ်ကြပ်ကြီးကြပါ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း ကြပ် ကြပ်ဆန်ကြပါလို့"

သူထပ်အော်ပြောလိုက်သောကြောင့် သားက ဖျတ်ခနဲ သူ နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်သည်။ သူကလည်း ချက်ချင်းဆွဲခွာလိုက်၏။

"ငါ ဘာပုံစံချိုးတာလဲ၊ ငါ့စိတ်ကို မင်းသိတယ်မို့လား၊ ဘယ် တုန်းကမှပလုပ်ဖူးတဲ့အပြုအမူမျိုး ပလုပ်ရဘူး၊ မင်းဟာ ငါ့လက် အောက်မှာ မြားပြားဝပ်နေစေရမယ်၊ ငါ့ကိုနှုတ်ခဲ့လည်း အာပခုံးနဲ့"

ကိုယ်အမူအရာနဲ့လည်း အာမခံနဲ့၊ နောက်ဆုံး မျက်လုံးနဲ့တောင် အာမခံမကြည့်နဲ့၊ ငါမွေးထားတဲ့ကောင်က ငါ့ကိုအာမခံတာမျိုး ငါ့ဘဝမှာ မရှိစေရဘူး။ ရှိလာရင်လည်း ရှင်းပစ်မှာပဲ။ မင်းထိုင်စမ်း!

သား ငြိမ်ဝပ်စွာထိုင်သည်။ သူ့အပြောကို မနာခံလိုတော့သော သူ့ကို လုံးဝဂရုမစိုက်တော့သောဒီဇိုင်းဖြင့် သားက ခေါင်းစိုက်စိုက်ချထားသောကြောင့် သူ အံ့ကြိတ်ပြီး သားမေးဖျားကိုပင် မကြည့်လိုက်စဉ် မျက်ရည်တွေလျှံနေတာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ... လမင်းလေး၊ မင်း၊ ငါ့ကိုဟာသလုပ်နေတာလား။ ငါ့အော်ရယ်ပိတော့မယ်။ မင်းယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလားကွ။ သင်တန်းပေါင်းစုံတက်နေတဲ့ ဆေးကျောင်းသားမဟုတ်ဘူးလား။ ဆေးကျောင်းသားရဲ့မျက်ရည် ဆိုပြီး ခွေထုတ်ပေးရမှာလား။ မထုတ်ပါရစေနဲ့ကွာ။ အဲဒီ Title ကြီးနဲ့ထုတ်ရင် ဒက်ဒီနဲ့လိပ်မယ်”

သူ၏လှောင်ပြောင်သရော်မှုကြောင့် သားက နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုဖိကပ်ပြီး ကြိုးစားထိန်းသည်။ သို့သော် သားသည် အချစ်ကို ယစ်မူးစွာ၊ အချစ်၏ကျေးကျွန်အဖြစ် ငမိုက်သားဘွဲ့ကိုခံယူစွာ အချစ်ပိုင်းမိ၍ လုံးဝမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်ကျလာလေသည်။ သူ မေးဖျားကိုလွှတ်ပေးလိုက်၏။

“ဒက်ဒီ၊ မင်းကိုစကားပြောရမှာတွေ ရှိသေးတယ်။ မျက်ရည်ကိုမြင်ရင် စကားမပြောတတ်ဘူး။ မြန်မြန်သုတ်”

ဟုပြောပြီး သားအနား ကပ်ထိုင်လိုက်သောအခါ သားက မျက်ရည်ကိုစင်ကြယ်အောင် သုတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ငါသား၊ ဒီခေတ်အမြင်နဲ့ ဒီခေတ်လူတွေရဲ့နေထိုင်မှု အဆင့်အတန်းတွေကိုကြည့်လိုက်စမ်း။ အမြင့်ဆုံးမှာ အသာခံနေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အတ္တကြီးသူတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူတွေပဲဆိုတာ ပုံသေမှတ်လိုက်”

“...”

“မင်းက ပညာတောထဲပဲတိုးပွားတော့ ဘယ်သိမလဲ။ လူတောထဲကိုတိုးကြည့်ရင် တန်းသိမယ်။ ခုခေတ်လူတွေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လှည့်ပတ်ပြီး ခွင်ရိုက်စားနေတဲ့လူတွေချည်းပဲကွ။ ဒါကြောင့် လူလူချင်း အတ္တတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေနဲ့ ဆက်ဆံမှ အသာခံရမယ်ဆိုတာမှတ်ပါ။ အဲဒီလိုပုံပနေတတ်ရင် ပြာကျသွားမယ်မှတ်။ မင်းက ငါ့ကိုအတ္တကြီးလို့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လို့ ဆိုပြီး မကျီစားပါနဲ့။ ငါဝမ်းနည်းတတ်တယ်”

“အဲဒါ ဒက်ဒီရဲ့စီးပွားရေးဆန်တဲ့ တစ်ယူသန်စိတ်ထားကြီး”

ပါ။ ဒက်ဒီ Idea နဲ့ ဒက်ဒီကတော့ မှန်ချင်မှန်နေမှာပေါ့။ ဇီးပွားရေး ပေါ်မှာသာ အတ္တစိတ်နဲ့ ကိုင်တွယ်ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင် အသာစံရ မယ်ဆိုတာ သားနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခံစားချက်နဲ့ပတ်သက် လို့ကတော့ အတ္တတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေနဲ့ မဆုံးဖြတ်သင့် ဘူးလို့ထင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ သန့်စင်တဲ့ ခံစားချက်ကလေးတွေကို အတ္တတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေနဲ့ မြင်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အဲဒီကလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ အနာတစ်ခုဖြစ် သွားပြီး သူ့ရဲ့ရှင်သန်မှုတွေ၊ သူ့ရဲ့ထက်မြက်မှုတွေဟာ အရောင်မှိန် မျော့သွားတတ်ပါတယ်။

သူ့စိတ်ထဲ ထင်သွား၏။ သားအတွေးအခေါ်နှင့် သားထင် မြင်ချက်တွေက ဘယ်လောက်များလှပပြီး မှန်ကန်လိုက်ပါသလဲ။ သို့သော် လင်းမြေမင်္ဂလာခေါ်ခဲပုံတွေ၊ စက်ဘီးနဲ့တိုက်ခဲပုံတွေကို နာကျင်စွာ မြင်ယောင်ကြားယောင်သည်။

“ဒက်ဒီသိတယ် သား။ ဒါပေမဲ့ မထင်ရင်မထင်သလို အဆိပ် ကိုထုတ်ပြတတ်တဲ့ဒီမိန်းကလေးကို အသေမှန်းခဲတဲ့အတွက် ဒီမိန်း ကလေးနဲ့ပတ်သက်ရင် ဒက်ဒီစိတ်တွေ လျှော့မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ အလျှော့ပေးသွားပြီပဲ။ သူ ကျေးအေးသွားပြီပဲ။ သားရဲ့။ ပတ်သက်

စရာအကြောင်းမရှိတော့ပါဘူး။ မင်း၊ သူ့ကိုဖြတ်ရမယ်။ ဒက်ဒီ လုံးဝချွေးမပတော်နိုင်ဘူး။ ကတိပေးစမ်း! သား။”

ဒီတစ်ခါ သူ့စကားအဆုံးမှာတော့ သားသည် သူ့ကိုရဲခံစွာ ရင်ဆိုင်ကြည့်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။

“ဒက်ဒီအတ္တတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေ အမြဲတမ်းရှိနေ စေမို့ ဒက်ဒီစိတ်ပလျှော့ဖို့အတွက် သားတို့ကပဲ စိတ်လျှော့ပေးပါ မယ်။ ဒက်ဒီတစ်သက်လုံး မကျေအေးဖို့အတွက် သားတို့ကပဲ ကျေ အေးပေးပါမယ်။ သား၊ ဧပရယ်ကို ချစ်ရက်နဲ့အမြတ်ဖြတ်ပါမယ် ဒက်ဒီ။ မေဧပရယ်လင်းဟာ ဒက်ဒီရဲ့ချွေးမ လုံးဝမဖြစ်စေရပါဘူး။ သားကတိပေးပါတယ်။”

သူ့ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ချိန်လုံးစိတ်ကြွ ပြီး မာန်တက်ခဲ့သမျှ သား၏အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုတည်းပေါ်လွင်စေ သောစကားများအတွက် သူ့နှုတ်ဆွဲသွားရ၏။

“ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီ။ သားဘဝမှာ လိုချင်တာ ဘာတစ်ခုမှမရှိ တော့ပါဘူး။ သားရင်ထဲမှာ ဧပရယ်ကလွဲလို့ အားလုံးလောပဲ။ သေ တဲ့ထိ သားရင်ထဲမှာ ဧပရယ်ပဲရှိတော့မယ် ဒက်ဒီ။ ဒက်ဒီကို သား ပြန်ပြောခဲ့မိတာတွေ၊ အာခံတယ်လို့ထင်ခဲ့တာတွေအားလုံးအတွက်

သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ သားလည်း ဧပရယ်လိုပဲ ဒက်ဒီကိုကန်တော့ ပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သားက ထိုင်ကန်တော့သောအခါ ဧပရယ် လင်းကန်တော့သွားပုံကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်လိုက်၏။ သူရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်တူလွန်းသောလူငယ်နှစ်ဦးက အပြိုင်ဆွဲနှုတ် ယူလိုက်သလိုခံစားလိုက်ရပါသည်။

ထိုအချိန်ကတည်းက သူ တိမ်ထဲလမ်းလျှောက်လိုက်၊ ခြံထဲ လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့် အပြင်လုံးဝမထွက်ဖြစ်တော့သလို လမ်း ကလည်း သူ့လိုပင် အခန်းအောင်းနေလေသည်။ သင်တန်းတွေပျက် သည့်အပြင် ထမင်းစားဖို့ပင် အပြင်မထွက်တော့။ သူပေးခဲ့သည့် ကတိအတိုင်း၊ သူပြောခဲ့သည့်စကားအတိုင်း တကယ်လုပ်ပြ၏။ သူ ခေါ်တိုင်းလည်း လုံးဝတံခါးဖွင့်မပေးဘဲ အခန်းထဲမှသာ...

“ဒက်ဒီပျော်ရွှင်ဖို့ သားစိတ်ညစ်ပေးပါမယ်”

ဟုပြန်ပြောသည်။

“ဒက်ဒီအမြဲသွက်လက်ဖျတ်လတ်နေစေဖို့ သားလေးလံပေး ရတာပါ”

ဟုတုံ့ပြန်သည်။

“ဒက်ဒီဉာဏ်တွေ အမြဲထက်မြက်နေဖို့ သား ထိုင်းမိုင်းပေး တာပါ”

ဟုပြန်အော်သည်။

“ဒက်ဒီ၊ ဧပရယ်ကိုပကျော့စားဖို့ သားက ကျေအေးပေးတာ ပါ”

ဟုအလဲထိုးသည်။ သူ တစ်ပတ်တိတိ လေ့လာအကဲခတ်နေ ပေမယ့် သားကတော့ ဇွဲကောင်းမြဲကောင်းလျက်သားတည်း။

တစ်ပတ်ကျော်လာသောအခါမှာတော့ သူဒီတိုင်းဆက်မနေ နိုင်တော့ပေ။ အမြဲလိုလို သားအဖနှစ်ဦး၏ သီချင်းဆိုသံများ၊ ရယ် သံများဖြင့် ချမ်းမြေ့သာယာနေတတ်သောဘဝမျိုးဖို့ သူ ခြောက် သွေ့မှုဒဏ်ကို ဆက်ပြီးမခံနိုင်တော့ပါ။ ထို့ထက်ပို၍ ပညာတတ်၊ အနုပညာသမားတစ်ယောက်အတွက် အဓိပ္ပာယ်ပရှိသောနေထိုင် မှုနှင့် အဓိပ္ပာယ်ပရှိသောအချိန်ဖြုန်းမှုတွေက ထိုပညာတတ်အနု ပညာသမားတစ်ယောက်၏အရည်အသွေးတွေကို ဝါးမျိုးပပစ်စေ ချင်ပါ။

ဒါကြောင့် သူက ချောလုံးခြောက်လုံးများဖြင့်ကိုင်တွယ်ဖို့ဆုံး ဖြတ်လိုက်လေသည်။ သို့သော် အင်တာကွန်မူဒေါ်လည်း သားက

မလုပ်၊ အခန်းရှေ့မှအော်ခေါ်သော်လည်း မတုံ့ပြန်တာကြောင့် တံခါးကိုသာ တခုနီးရုန်းထုလိုက်မိသည်။

“သား... လမင်းလေး၊ ဒက်ဒီခေါ်နေတယ်၊ ထွက်ခဲ့စမ်း”

“သားမထွက်ချင်ဘူးဒက်ဒီ၊ အိပ်ချင်နေတယ်”

လေးလံထိုင်းခိုင်းသောအသံကြီးကြောင့် သူပြုံးလိုက်သည်။

“ခဏဖြစ်ဖြစ်ထွက်ခဲ့ပါဦး၊ သားရယ်၊ သားထမင်းမစားတာ ကြာလှပြီ၊ ဒက်ဒီတစ်ယောက်တည်းစားရတာ ဖျင်းတယ်ကွ”

“အဖော်ရွာပြီးစားပေါ့ ဒက်ဒီ”

“ဒက်ဒီက သားနဲ့ပဲစားချင်တာကွ”

“သားက စားချင်စိတ်မရှိလို့ပါ”

“စားချင်စိတ်မရှိလည်း ခဏထွက်ခဲ့ဦးကွာ၊ ဒက်ဒီက သား နဲ့ ပျော်ပျော်နေနေကုန်ဆိုတော့ သားစိတ်ကောက်နေရင် ဒက်ဒီမနေ တတ်ဘူး၊ ဒက်ဒီတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာကိုမသနားဘူးလား၊ ဒက်ဒီကိုမချစ်ဘူးလား”

“ချစ်ပါတယ် ဒက်ဒီ၊ သား စိတ်ကောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။

စိတ်တွေမလန်းလို့ပါ”

“ဒါဆို relax ဖြစ်အောင် LA က သားအဖေါ်ဆီ ခဏသွား

လိုက်ပါလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်ကိုထွက်ချင်လဲပြော၊ ဒက်ဒီစိစဉ် လိုက်မယ်၊ ဒီလိုနေတာတော့ မကြည့်ချင်တော့ဘူးကွာ၊ ဒက်ဒီက သားစိတ်ကောက်နေတယ်ထင်လို့”

သူပြုံးလျက် တံခါးနားကပ်ပြီးပြောလိုက်တော့ သားဘက်က ခေတ္တငြိမ်သွား၏။

“မင်း၊ ခေတ်လူငယ်မဟုတ်ဘူးလား၊ အိုင်ကူတွေ ဒီလောက် မခေါင်နဲ့ကွာ၊ ဒီခေတ်မှာ အခန်းအောင်းတဲ့အလုပ်ကို မိန်းမတွေ တောင်မလုပ်တော့ဘူး၊ ဘာလဲ... မင်း၊ ဂျယ်စိတ်ဝင်နေပြီလား”

သားဆီမှ စကားပြန်လုံးဝထွက်မလာတော့။

“သား... ဒက်ဒီကိုချစ်ရင် ဒက်ဒီစကားကိုနားထောင်တယ် ဆိုရင် ထွက်ခဲ့ပါကွာ၊ သားနေနိုင်ပေမယ့် ဒက်ဒီမနေနိုင်တော့ဘူး ကွ။ တံခါးဖွင့်ပေးပါ သားရယ်”

သူ တဖျိုးဖျိုးချော့သည်။

သို့သော် သားက ဇွဲကောင်းမြဲကောင်းနေလျက်ပင်။

“ဒက်ဒီက သားကိုကြည့်ပြီး ပျော်ချင်နေတဲ့ကောင်ကွ၊ သား ရဲ့အနာဂတ်ကိုကြည့်ပြီး ရှင်သန်ချင်တဲ့ကောင်ကွ၊ သား အဲလိုသာ နေရင် သားအရင်ပထမဘဲ ဒက်ဒီသေလိမ့်မယ်ကွာ၊ ဒက်ဒီမှာ

ပျော်စရာဆိုလို့ သားပဲရှိတာ။ ဒုတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိတော့ဘူး
ခြောက်ကပ်နေပြီ သားရယ်”

“ဒါဆို အဓိပ္ပာယ်ရှိအောင် ပျော်ရွှင်စိုပြည်အောင် မိန်းမယူ
လိုက်ပါလား ဒက်ဒီ၊ ဒက်ဒီမှာ ကောင်မလေးတွေပိုင်းနေတာ သား
သိသားပဲ။ တစ်ယောက်လောက်ယူပြီး သားတွေသမီးတွေမြေးတွေ၊
ပြစ်တွေနဲ့ပျော်ပေါ့”

သူနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ရယ်လိုက်မိ၏။

ခွေးကောင်လေး... သားစိတ်ပြေလောက်ပြီထင်သည်။

“သားကလည်းကွာ... ဒက်ဒီကိုမစပါနဲ့။ ဒက်ဒီအချစ်တွေ
အားလုံး သားကိုပဲပေးထားတာပဲ။ ဘယ်မိန်းမကိုမှမပေးနိုင်ဘူး။
ရှယ်လေးတွေကို တကယ်ခါပြေးနေရတာနော်”

“အချစ်က လန်းတယ်ဗျ၊ နောက်တစ်ကြိမ် စမ်းကြည့်လိုက်
ပါလား။ ဒက်ဒီပျော်မယ့်နည်းက ဒီနည်းပဲရှိတော့တာပဲ။ သားအဖ
နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့အိမ်မှာ ဒက်ဒီမရှာရင် သားကိုသာ မိန်းမ
ပေးစားလိုက်တော့”

“အံ့မယ်! လူလည်မကျနဲ့ကောင်လေး၊ မင်းအကြံငါသိတယ်။
မင်းမိန်းမရမှပျော်မယ်ဆိုလည်း မင်းအတွက် ငါ မိန်းမထွက်ပိုးပေး

ပါမယ်ကွာ”

“သားအတွက် ပို့ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ဒက်ဒီ။ ချစ်ပေးစရာ
လည်း မလိုတော့ပါဘူး။ သားမှာ ဧပရယ်တစ်ယောက်လုံးရှိနေတာ
ပဲ။ သူနဲ့ပဲပေးစားလိုက်ပေါ့”

“ဟိတ်ကောင်! အဲဒီအသံ ငါမကြားချင်ဘူး။ ဒီစရိုက်ပျက်မ
ထက်သာတဲ့မိန်းကလေးကို ဒက်ဒီရှာပေးမယ်”

“တော်ပါတော့ ဒက်ဒီ။ ဒက်ဒီရှာပေးလည်း ဧပရယ်ထက်
သာတာ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ တော်ပြီ... ဒက်ဒီရား၊ ဘာမှမကြား
ချင်တော့ဘူး။ သားရင်ထဲမှာ ဧပရယ်ပဲရှိတော့တယ်။ အမြဲတမ်း
ဧပရယ်... ထာဝရဧပရယ်... သေတဲ့ထိဧပရယ်ပဲ။ အစဉ်အမြဲ
ရင်ထဲမှာ ထာဝရဧပရယ်”

သား၏ရွှင်တင်ပြောင်းလဲသွားသော လေးလံအက်ကွဲ
နေသည့် တမ်းတပြည်ဟီးသံတွေကြောင့် သူ့စိတ်တွေလည်း အရှိန်
အဟုန်ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ဟန်သာလမင်း... တံခါးဖွင့်စမ်း! ဒီနာမည်ကို ငါမကြား
ချင်မှန်းသိလို့ ရင်ဖွင့်ပြနေတာ ငါသိတယ်။ ဖွင့်စမ်း! လမင်း...
ဖွင့်စမ်း”

သူ တုန်းတုန်းထုအော်လိုက်ပေမယ့် အထဲမှအသံ လုံးဝထွက်
မလာတော့ပါ။

“ဟိတ်ကောင်! ဖွင့်ကွာ၊ မင်း ငါ့စိတ်ကိုသိတယ်နော်”

“...”

“မပွင့်ဘူးလား... လမင်း၊ ဒီလောက်တောင် ပြောမရတာ
က... က”

သူ စိတ်ကြီးလာပြီး နီးရာပစ္စည်းတွေနှင့် ကိုင်ပေါက်သောင်း
ကျန်းပြလိုက်မှ တံခါးထဖွင့်ပေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုမျက်နှာချင်း
မဆိုင်ဘဲ ဝိပ်ရာပေါ် ဘုန်းခဲပြန်မှောက်ပစ်လိုက်၏။ ခုတင်ဘေး
မှာ တွေ့လိုက်ရသောပြင်ကွင်းများကြောင့် သူ့ခေါင်းထဲ မူးနောက်
ရိဝေသွားလေသည်။

ကြည့်စမ်း... နိုင်ငံခြားဖြစ်အရက်ပုလင်းတွေက လှပစွာ
တန်းစီနေသည်။ စီးကရက်ဘူးတွေကလည်း လှပစွာနေရာယူထား
သည်။ ပုလင်းတွေ၊ မန်ခွက်တွေကြားမှာတော့ ပေစပရယ်လင်း၏
ဓာတ်ပုံများက သူ့ကိုလှောင်ပြောင်သရော်စွာကြည့်ပြီး နေရာယူ
ထားလေသည်။

အဲဒီပြင်ကွင်းတွေကြားမှာတော့ ပညာတတ်၊ အနုပညာ

သမားတစ်ယောက် သွေးဖျက်စွာ ရစ်မူးနေပုံကြောင့် သူ့ဝေါသ
ထောင်းခဲထွက်သွား၏။ ထိုအရာဝတ္ထုများက ထိုလူငယ်ကလေး
ကို အချိန်တိုတိုနှင့်ဝါးမျှသွားတော့မည်။

“ဪ... မင်းက ငါမလုပ်တတ်တာတွေလုပ်နေတာကိုး၊
ငါပဲကြိုက်တာတွေ လုပ်ပြနေတာကိုး၊ သိပ်ရင့်နေပါလား... ဒီလို
ဆန္ဒပြမှ ငါ့အပေက စိတ်လျှော့မှာလို့ မင်းထင်နေသလား၊ ထစမ်း!
လမင်း”

လုံးဝမလှုပ်ဘဲ ပေကပ်နေတာမို့ သူ့ လည်ကုပ်အင်္ကျီစမှ
ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်စေလိုက်သည်။ မျက်နှာက ညှိုး
ငယ်စွာ ချောင်ကျနေ၏။ သူ့တောက်တစ်ချက်ကို ပြင်းထန်စွာခက်
ဖြစ်လိုက်သည်။

“မင်း ဒီအလုပ်တွေ ဘယ်တုန်းက လုပ်ဖူးလို့လဲ၊ ဝါတွေဘယ်
သူဝယ်ပေးတာလဲ”

“သားမလိပ်ပါဘူး... ဦးအောင်တိုး ဝယ်ပေးတာပါ၊ သူ့ကို
ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ သားခြိမ်းခြောက်ပြီး ဝယ်ခိုင်းလို့ဝယ်ပေးရတာပါ”

“မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်၊ ကိုယ့်အညွန့်ကို ကိုယ်တိုင်ချိုးနေတာ၊
ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်တိုင်သတ်နေတာ၊ မင်းတက်နေတဲ့ကျောင်းတွေ

က ဒီလိုတွေလုပ်ဖို့သင်ပေးလိုက်သလား။ မင်း တာပေးပွဲပြေဖို့ တာ
တွေကျက်နေတာလား”

သား ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ငါ့မျက်နှာကိုမြန်ကြည့်စမ်း! အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ခွေးလေ
ခွေးလွင့်တွေရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ငါ့ကိုလုပ်မပြန်နဲ့။ မင်း brain ထဲကို
စရိုက်ပျက်မရဲ့အလေ့အထတွေကူးစက်နေရင် မြန်မြန်ဆွဲထုတ်ပစ်
စမ်း။ ဘာမဟုတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဟုတ်နေတဲ့
ဘဝကြီးကို အပျက်စီးခံတော့မလို့လား”

“ဟုတ်နေတဲ့ချစ်သူကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့ ဟုတ်နေတဲ့သားဘဝ
ကို အပျက်စီးခံလိုက်တော့မယ်”

“ကဲ!”

သူ ထိန်းမရဘဲ လက်သီးတစ်ချက်ပစ်သွင်းလိုက်တော့ သား
က အရက်ပုလင်းတွေကြားသို့ မရွှေ့မလှလဲကျသွားသည်။

“မင်းက ငါ့ကို ဒုတိယအကြိမ်အာခံပြန်ပြီပေါ့။ အာခံလို့ရ
မယ်ထင်သလား... မင်းနဲ့ငါက သားအပတော်တယ်။ ငါက မင်း
အပေကွ။ သားတစ်ယောက်ရဲ့ဇော်ကားမှုကို ခံနေရမှာလား။ ဒီပုံစံ
ဖို့ ငါ့ကိုလုပ်လို့မရဘူး။ ရာဇဝင်ရှိင်းတယ်။ ပအေတစ်ယောက်ဟာ

သားသမီးကိုနိုင်အောင် ထိန်းနိုင်ရမယ်။ မင်းကိုမှမနိုင်ရင် ငါ့သေ
မယ်ကွာ။ မင်းရှေ့မှာ သေပြမယ်”

“ထိုးပါ ဒက်ဒီ၊ အသေသာ သတ်လိုက်ပါတော့။ သားဘဝက
ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိတော့ပါဘူး။ ဧပရယ်ကိုမတွေ့ခဲ့ရင် ကောင်း
မယ်။ သားတို့နှစ်ယောက်က အပြစ်ကင်းကင်းနဲ့ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြတာပါ
ဒက်ဒီ။ သားခံစားနေရသလို ဧပရယ်လည်းခံစားနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ
သားသိတယ်။ ဧပရယ်က သားကို ဒက်ဒီသားတစ်ယောက်အနေနဲ့
ချစ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ မိုးပေါ်က လမင်းလေးလိုချစ်ခဲ့တာပါ ဒက်ဒီ
ရယ်”

လဲကျနေရာမှမျက်ရည်စို့လျက် ပြောလိုက်သောသားမျက်နှာ
ကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“သားကိုခွင့်လွှတ်ပါဒက်ဒီ။ သားလွတ်လွတ်လပ်လပ်ခံစားပါ
ရစေ။ သားပိုက်တာ ဒီတစ်ခုတည်းပါပဲဒက်ဒီရဲ့။ ငယ်ငယ်ကတည်း
က ဒက်ဒီစိတ်တိုင်းကျနေလာခဲ့တာပါ။ ဒက်ဒီမကြိုက်တာ ဘာတစ်
ခုမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဧပရယ်ကသာ သားကိုဒက်ရာပေးခဲ့ရင် သား
ပြေသာပါသေးတယ်။ ဒက်ရာမပေးဘဲ တောက်ပမှုတွေ တက်ကြွမှု
တွေပေးခဲ့တာဆိုတော့ သားပြေလို့မရဘူး”

“တောက်! ဒီလင်းမြေပ၊ ငါတို့သားအဖနှစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲကို ပူလောင်အောင် လှုပ်နေတုန်းပါလားကွာ၊ ငါ့သားကိုပါ နုလန်မထူအောင် လှုပ်ကြံသွားတာပါလား”

“ဒက်ဒီစိတ်လျှော့ဖို့ သားဘယ်တော့မှ မတောင်းဆိုတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားတို့လူငယ်တွေရဲ့ခံစားမှုကိုတော့ နားလည်ပေးပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်”

- သူ့ရင်ထဲ မွန်းကျပ်သွားသည်။
- ပျော်စရာစကားတစ်ခွန်းမှ မရှိတော့။
- သို့သော် ဒီတိုင်းနေလို့တော့မဖြစ်။

ဘာမှမဖြစ်လောက်သည့် Accident ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့်ပတ်သက်ပြီး ‘အမှိုက်တစ်ပြည်ဖီးလောင်’ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ရတာတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်။ ခံစားချက်တွေ တစ်ဖက်သတ်စုတ်ပြတ်ကျန်ခဲ့ရင် ပွဲက လှမှာမဟုတ်။ တန်ပြန်အကျိုးသက်ရောက်မှုတစ်ခုခုတော့ သူလုပ်ရလိမ့်မည်။

“ဘိုကေ... ကောင်းပြီ မေ့မရယ်လင်း၊ မင်းက ငါ့မွေးမှ သမီးလောက်ကလေးဆိုတော့ လက်တံ့ပြန်မှုနဲ့လက်စားချေမှုကို ဝါးတားတားဖြစ်နေတယ်၊ သေချာမသိရွာဘူး၊ ဒီတော့ လက်စားချေမှု

ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကိုသိအောင် ငါလုပ်ပြမယ်၊ မင်းရဲ့အိမ်မအပျိုကြီး ငါ့သားလိုခံစားစေရမယ်၊ သိပ်မကြာစေရဘူး”

သူသည် ထိုစကားကို သားမသိအောင် ရင်ထဲမှသာ ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြီး အပြင်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

နေမင်းထက်ပြင်သော လမ်းထက်လမ်းသော ၁၂၃

ရွှေပဒေသာစာပေ

အသည်းကွဲပြီးသော
 အပျိုသရဲပုလဲတော့ အပြစ်မခံပဲကွဲ
 ကိုယ်တိုင်အသည်းကွဲစွာနှင့်
 ကရာထွာ သိခွင့်တွေက အနပ်ပိတယ်ကွဲ
 ဒါကြောင့် သေသေချာချာခံစားကြည့်နေတာပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၀)

မမကြီးက အရမ်းထူးဆန်းပါသည်။ ပြောဆိုနေထိုင်ပုံကို ကြည့်ပြီး အတွင်းစိတ်ကို ခန့်မှန်းလို့မရဘူးဆိုတာ မမကြီးကိုပြော တာများလား။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လင်း၊ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ပြီး မမကြီးကို ပို့စရာရှိတာပဲ။ လုပ်စရာရှိတာ သွက်သွက် လက်လက်လုပ်ပေးနေလျှင် နားမခံသာနိုင်အောင် ကြံဖန်အပြစ်စွာ ရှိ ဆူပူနေတတ်သူဖြစ်၏။

ယခု ဦးဟန်သာနေမင်းအိမ်မှပြန်လာကတည်းက အခန်း အောင်းပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှစကားမပြောတော့ဘဲ အသည်းကွဲနေပြန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့ ထင်သလို ဆူပူမှုတွေမလုပ်တော့ဘဲ ချော့ဟော့အကဲခတ်နေ
သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်ဆို ဒီလိုအချိန်မှာ...

"နောက်ဆုံးတော့ စွန့်ပစ်တာကိုခံလိုက်ရပြီဦးလား။ မိဘမရှိ
လို့ မလေးစားတာလား။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး အထင်
သေးတာလား။ နှင် ငါ့စကားကိုနားမထောင်လို့ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ ကပ်
ဂွတ်ထိုး၊ တလောက်ကန်းနဲ့ လုပ်ချင်တာလျှောက်လုပ်ခဲ့တဲ့ရလဒ်က
နလန်မထူနိုင်တော့တာပဲ"

ဘာညာစသဖြင့် အနာပေါ်တုတ်ကျအောင် လုပ်ရမှာဖြစ်
သည်။ အခုတော့ ထင်သလိုမဟုတ်။ ပထမဆုံးရက်ကိုတော့ အလုပ်
ပုလင်းပြီး အာနိုးပကို Control အဆက်မပြတ်လုပ်နေတာဖြစ်၏။

သို့သော် လင်းအသည်းကွဲပုံက မွေ့ရာပေါ်မှ နှင်းဆီအနှစ်
တစ်ပွင့်လို ညှိုးချော့ပုံကျလျက်ရှိပြီး ပါးစပ်လုံးလုံးပိတ်ထားခြင်း
ကြောင့် သုံးရက်ကျော်သွားချိန်မှာ မမကြီးလုံးဝအလုပ်မသွားတော့။
အနားမှနေ၍ လူမမာပြုစုသလို ကိုယ်စမ်းကြည့်လိုက်၊ အဝတ်လဲ
ပေးလိုက်၊ စားစရာကောင်းကောင်းတွေ ဝယ်ကျွေးလိုက်၊ ချက်ကျွေး
လိုက်နှင့် အလုပ်ခွပ်နေလေသည်။

အဲဒီလိုလုပ်နေပြန်တော့ လင်းက အချစ်ကြောင့် ရင်ကွဲမှာ

ကျရသည့်အပြင် မမကြီးကြောင့် သနားပြီး မျက်ရည်ကျရပြန်သည်။

တောင်ဆန်ပါတယ်မမကြီး...

အရမ်းအားနာပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

လင်းအသည်းကွဲနေလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှကောင်းမပြောတာပါ။

အလုပ်ပျက်ခဲ့ပြီး အရမ်းကရုဏ်မင်ပေးပါနဲ့။

ဒီပုံစံမျိုး ကြာရှည်မနေပါဘူး။

အသည်းကွဲပြီးသေတဲ့

အမျိုးသမီးပေးလေးတော့ အမြင်မခံပါဘူး။

ကိုယ်တိုင်အသည်းကွဲဖူးရင်

ကမ္ဘာတွေသိချင်တော့က အနှစ်ပါတယ်တဲ့။

ဒါကြောင့် သေသေချာချာခံစားကြည့်နေတာပါ။

အခန်းထဲကို အစာရေစာသာ ပို့ခိုင်းဦး...

ပိတ်ပြောပြောနေပါ။

ဟု လင်းက စာရွက်ကြီးကြီးနှင့်ရေဖြိုး ခေါင်းဘုံးဘေးမှာ
ချထားတော့လည်း မမကြီးက ထိုစာကိုပတ်ရင်း ရယ်နေပြန်သည်။

"ငါ့ညီမလေးက စကားအရမ်းတတ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် မမ

ကြီးက ချစ်နေရတာ၊ အသည်းကွဲတာကိုပဲ သေသေချာချာခံစား ကြည့်နေတယ်လို့ ကွဲတော့လည်းကွဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သွားရင်းလာရင်း လေးနဲ့ပေါ့၊ ဒီတိုင်းကြီးခွေနေတာ မမကြီးဟင်းလှပြီ”

ဆိုပြီး အလုပ်မသွားဘဲ နှစ်သိပ်နေပြန်သေးသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုအသည်းကွဲရတာလဲဆိုတာ ခြောက်ပြီးတော့လည်း မပေး၊ ချောပြီးတော့လည်းမပေး။

အမြဲတမ်း တပေးတည်းပေးပြီး တပူပူတဆူဆူလုပ်နေတတ် သည့်မမကြီးက လင်းအသည်းယာအောင် နေထိုင်ပြနေတာမို့ ကြာ တော့လည်း လင်းကပဲ ‘ကျွန်မ ဒါကြောင့် အသည်းကွဲရတာပါ’ ဟုတင်ပြရတော့မလိုလို့၊ တကယ် အံ့ဩစရာကောင်းသည့်မမကြီး ဖြစ်ပါသည်။

အခုခေတ်က အသည်းကွဲလျှင် ‘ရှော့ပင်ထွက်၊ ကလပ်တက်၊ လည်ချင်တာလည်၊ ဝယ်ချင်တာဝယ်၊ နိုင်ငံခြားသွား၊ စားချင်တာ စား’ ဆိုတာမျိုးနှင့်ဖြေသိပ်ကြတာ ရေပန်းစားနေပါသည်။ လင်းက တော့ အဲဒါကိုလုံးဝလက်မခံနိုင်၊ တကယ်အချစ်စစ်မပါတဲ့လူတွေ ရဲ့လုပ်ရပ်ဟုသာ ငြင်းပယ်ချင်ပါသည်။

တကယ်ချစ်ပြီး တကယ်ခံစားရလျှင် သိချင်းတောင် အရာ

ရာမှာ တိုက်ဆိုင်တတ်တာမို့ နားမထောင်ရဲ၊ ရုပ်ရှင်ထဲက အသည်း ကွဲသူတွေကလည်း ရုပ်ရှင်ပိုလို့ စားဆွေးနောက်ခံသိချင်းတွေနှင့် လှလှပပသရုပ်ဆောင်ပြတာပါပဲဖြစ်ပါသည်။ စားစရာဆိုရင်လည်း ပါးစပ်ထဲ မသေရုံတမယ်သွတ်သွင်းပြီး မနည်းမျိုချတာဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အသည်းကွဲရာဂါကိုဘယ်လိုအရာတွေနဲ့ပဲ အစား ထိုးထိုး၊ တကယ်ချစ်တဲ့သူတွေဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ရက်အနည်းနှင့် အများတော့ ပြုလဲကြတာသာဖြစ်၏။

ဒီနေ့တော့ စားပွဲပုပုသေးသေးကလေးပေါ်တွင် စားစရာ သောက်စရာတွေတင်ပြီး ရွှင်ဖြူတက်ကြွစွာဝင်လာသောမမကြီးကို လင်းဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့ဘဲ စကားပြောချင်လာလေသည်။

အခန်းတံခါးပိတ်၍ အဆွေးဇာတ်ခင်းခဲ့တာ တစ်ပတ်ကျော် ပြီမို့ လင်းရဲ့ပါးစပ်ကို ဒီနေ့ပွင့်လိုက်ပါတော့မည်။ မမကြီးက စားပွဲ သေးသေးလေးကို အိပ်ရာပေါ်ချပြီး...

“ပေလင်းလေး ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ မမကြီးအလုပ်က ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ကို ဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ... ပုန်းရည်ကြီးပေါ့ဝတ်တီး၊ ပေလင်းရဲ့အကြိုက် နှစ်မျိုးလုံးစပ်ထားတာ၊ အရမ်းကောင်းတယ်၊ စားလိုက်နော်၊ ပြီးတော့ ဒီ happy regular coffee ကိုသောက်

လိုက်... မိုက်သွားမယ်”

ဟုပြောကာ လင်းကိုခွဲကျွေးတော့မလိုပြင်တာကြောင့် လင်းက ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကိုယူပြီး စားပွဲလေးပေါ်ပြန်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မမကြီးကိုသေချာစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“အားနာပါတယ်၊ လင်း၊ စားမှာပါ။ ဒီလိုပုံစံပြောင်းသွားတဲ့ ညီမလေးကို မမကြီး တစ်ခွန်းမှပမပေးတော့ဘူးလား”

“ပေးစရာလိုသေးလို့လား။ အချစ်ကစားသွားလို့ဆိုတာ ပုံစံကြည့်ရုံနဲ့သိနေတာပဲ။ အခန်းအောင်းပြီး မစားနိုင်သောက်နိုင် မြို့လဲကြေကွဲနေတဲ့သူတွေဟာ ချစ်ပြဿနာကလွဲလို့ တခြားဘာပြဿနာမှမဖြစ်နိုင်ဘူးလေ”

လင်းသည် မမကြီးကိုပိုလေးစားမိပါသည်။ တချို့အစပတွေဆို ဒီနေရာမှာသူပူအော်ငေါက်ငြိုး အသေမေးတော့မှာဖြစ်၏။ လင်းဘာမှပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ ကော်ဖီကြော့စုပ်ကလေးနားမှာ ချထားသောရေခဲနွေးကြမ်းကို ယူသောက်လိုက်မိသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ ယောက်ျားတွေက တွက်ကိန်းထုတ်ပြီးထားသွားတာပဲမှလား။ ခုခေတ်ယောက်ျားလေးတွေက ဟိုးရှေးခေတ်ကလိုမဟုတ်တော့ဘူးမလင်း။ သူတို့ကပြန်ပြီး Choice လုပ်နေတဲ့

ခေတ်။ ဝတ္ထုတစ်အုပ်ဖတ်လိုက်ရတယ်လို့ပဲမှတ်လိုက်။ ဒါမှမဟုတ် ဟန်သာလမင်းဆိုတဲ့ကောင်လေးက သင်တန်းတွေလျှောက်တက်နေတဲ့မေပရယ်လင်းဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို အချစ်သင်တန်းတစ်ခု ပေးသွားတယ်လို့ပဲမှတ်လိုက်။ မကောင်းခဲ့တာတွေအားလုံးကို မေ့ပြီး ကောင်းကောင်းပဲနေလိုက်တော့”

“ဟင့်အင်း... လင်းရဲ့အပြစ်က မမကြီးထင်သလိုမဟုတ်ဘူး။ မမကြီးပြောတဲ့ယောက်ျားတွေထဲမှာ လမင်းမပါပါဘူး။ သူ့အပေးဦးဟန်သာနေပင်းကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ။ လင်းတို့တွေ့ခဲ့ကြပုံတွေက အရမ်းထူးဆန်းပါတယ်မမကြီး။ လမင်းနဲ့မတွေ့ဘဲ နေမင်းနဲ့အရင်တွေ့ခဲ့ကြတာပါ။ သူ့အပေးရဲ့အတ္တကြီးပုံတွေ၊ မောက်မာပုံတွေ၊ အရာရာကိုငွေနဲ့တန်ဖိုးဖြတ်တတ်ပုံတွေ သိလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ အဲဒီဦးနေမင်းကို လင်း အလိုလိုပညာပြန်ပေးချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ ဘယ်ဘဝရဲ့ရေစက်လည်းမသိပါဘူး မမကြီး။ သူ့ကိုလက်စားချေရမှ စားဝင်တိပ်ပျော်မယ့်အခြေအနေမျိုးပါ။ အရမ်းထူးဆန်းပါတယ်”

တစ်ပတ်ကျော်ကျော် နှုတ်ပိတ်ခဲ့သမျှတွေကို ဖွင့်ချလိုက်မိတော့လည်း မနားတမ်းပင်။

မမကြီးက လင်းမျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

"နေမင်းနဲ့ပြဿနာတင်ခုဂ္ဂိုလို့ ကလေးနှစ်ယောက် ဒီလို ဖြစ်ရတာပေါ့"

ဟုပြောကာ တစ်မိုမိုပြုံးနေပါသည်။

"ဘယ်လိုပြဿနာလည်းဆိုတာတော့ မမကြီးမမေးဘူး၊ ငါ ညီမလေးကိုယုံလို့ပဲ"

ထိုအချိန်မှာ အာဂျီးမ ဝင်လာတာမို့ မမကြီး စကားစပြတ် သွားပါသည်။

"ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ် တုမကြီး၊ နာမည်က ဦးဟန် သာနေမင်းပါတဲ့၊ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရမလား"

လင်း၊ ခြုန်းခနဲထရပ်လိုက်မိသည်။

"ဘယ်သူမှမသွားနဲ့၊ လင်းသွားတွေ့လိုက်မယ်"

"အသာနေစမ်း၊ မေလင်း၊ တခြားဘာပြောသေးလဲ"

"ရှင်းလင်းပိုးထည်တိုက်က မေဂျူလိုင်ရှင်းနဲ့တွေ့ချင်တာပါ တဲ့"

"ဟိုကေ... ရတယ်၊ အာဂျီးမ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ၊ ခဏနေရင် မေဂျူလိုင်ရှင်း ထွက်လာခဲ့ပါမယ်လို့၊ ကဲ... မေလင်း၊ မမကြီး"

ပြောမယ်၊ သေသေချာချာနားထောင်၊ ညီမလေးက သူတို့နဲ့ဇယား တွေ ရှင်းခဲ့ပြီးသားမို့လား"

"ဟုတ်"

"ဒါဆို လုံးဝထွက်မလာပါနဲ့၊ မမကြီး ကြည့်ရှင်းလိုက်မယ်"

ဆိုပြီးထွက်သွားပေမယ့် လင်းက ဘယ်လိုစိတ်ဖြောင့်နိုင် တော့မှာလဲ၊ ပြဿနာမီးကို စတင်မွှေးခဲ့သူက မေပေရယ်လင်းမို့ ထိုမီးကို မေပေရယ်လင်းကသာ နိုင်အောင်ငြိမ်းသတ်ခဲ့ပြီးပြီး ဘာမှ မဆိုသည့် မေဂျူလိုင်ရှင်းကို ထိုမီးပွား မကူးစက်စေရပါ။ လင်း သည် ဘယ်လိုမှ မမကြီးရဲ့စကားအတိုင်း မရပ်တည်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သို့သော် မထင်မှတ်သော မမကြီးရဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ကြား လိုက်ရချိန်မှာ ဒီတခနဲ ရင်တွေ့ခုန်သွားရသလို ဖျတ်ခနဲ သူတို့မမြင် သာအောင် ပုန်းခိုနားထောင်မိလိုက်လေ၏။

"ရှင်နဲ့ကျွန်မ တွေ့ရပြီပေါ့"

"ဟင်! မေရှင်း၊ မင်း... မင်း"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ၊ ပေရှင်းပါ၊ မေဂျူလိုင်ရှင်းပါ၊ ဒီထက် သေချာအောင်ပြောရရင် တစ်ချိန်တုန်းက ရှင်စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ ပန္နလေး"

သူစစ်စစ် မေ့ရှင်းပါ”

“ခါဆို ဒီဇာတ်လမ်းကို မင်းဆင်လိုက်တာပေါ့။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါ့ကိုလက်စားချေမယ့်အကြံနဲ့ လူငှားပြီး သုံးလိုက်တာလား။ မင်းမှာ ညီမဆိုတာ ရှိမှမရှိဘဲ။ ကြားထဲက ငါ့သားလေး စုတ်ပြတ် ကျန်ခဲ့ပြီ”

“နိုးပါ... အဲလောက်ထိ ကျွန်မအပင်ပန်းမခံဘူး။ ရှင့်သား စုတ်ပြတ်ကျန်ခဲ့တာလည်း ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပါပဲ။ အကြောင်းအရာအားလုံး ကျွန်မအတွက် ကံကောင်းစွာပဲ လာတိုက်ဆိုင်တာပါ။ ရှင့်၊ ကျွန်မကိုပစ်ပြီး တခြားသူနဲ့လက်ထပ် သွားတဲ့အချိန်မှာ မေမေက မေ့ပရယ်လင်းလေးကို မွေးဖွားခဲ့တာ ပါ။ ရှင့်ကို ကျွန်မအတွက် လက်စားပြန်ချေဖို့ လူဖြစ်လာရသလို ပါပဲ”

ဘုရားဇေ... လောကကြီးက တကယ်ဘုံဩဇာကောင်း ပါလား။ လူ့ဘဝဆိုတာ ခါဖိုးလား။ လင်းသည် ဘာဆိုတာမှမသိခဲ့ ရဘဲ ကိုယ့်အကြံအစည်နဲ့ကိုယ် လက်စားချေခဲ့မိတာတွေက လူကြီး တွေနှင့် ကွင်းစက်မိကုန်ပြီမို့ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်နေမိတော့သည်။

ခါကြောင့် လင်းစိတ်ထဲမှာ ဦးဟန်သာနေမင်းကို ဘယ်ဘဝ

ရဲ့ရေစက်တွေပါလာသလဲလို့ တွေးနေမိခဲ့တာ။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ သင်းက ငါ့ကိုတင် ဖိမိန်ခါခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ မမကြီးကိုတောင် ပစ်သွားခဲ့တဲ့လူပါလား။

“မင်း... မေ့ရယ်လင်း ငါ့ကိုလုပ်ကြံသွားတာတွေ အကုန် သိနေတယ်ပေါ့”

“မှန်တာပြောရရင် အစတော့မသိဘူး။ သူ့ချစ်သူက ဟန် သာလမင်းပါလို့ ဖွင့်ပြောတဲ့အချိန်ကျမှ ကျွန်မလူတွေလွတ်ပြီး အကုန်လိုက် cheek ခိုင်းတာ။ မေလင်းရဲ့လှုပ်ရှားပုံတွေကိုလည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်တစ်မျိုး၊ တပည့်တွေကတစ်လှည့်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေ ခဲ့တာ။ ရှင့်အိမ်ကို မေလင်းလာတွေ့တုန်းကလည်း ကျွန်မလမ်းထိန် မှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ ကျွန်မညီမလေး ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်လာရမလဲ ဆိုတာပေါ့”

လင်းသည် မမကြီးကို လက်ဖျားခါလိုက်ရတော့သည်။ ပြီး တော့ ပိုပြီးလေးစားရသလို ပိုပြီးတော့လည်း ချစ်မြတ်နိုးရပါသည်။ မမကြီးကို မြန်အော်ခဲ့မိတာတွေ ဆရာကြီးလုပ်ခဲ့မိတာတွေအတွက် နောင်တတွေရလာသည်။

“မေ့ရှင်းရယ်... မင်းသိနေရင် ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး လက်စား

ချေနိုင်ပါတယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ ဘာမှမသိတဲ့ကိုယ့်သားလေးကိုတော့ ဒီလိုလုပ်ဖို့မကောင်းပါဘူး။”

“အဲဒါ လူငယ်တွေကိစ္စပါ။ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ ရှင်မြော သလိုမျိုး တစ်ချိန်တုန်းက ကျွန်မပေမေလည်း ဖွင့်ပြောပြီး ငိုခဲ့ဖူး တယ်။ ငါ့ကိုသတ်ချင်သတ်သွားပါ။ ငါ့သမီးရဲ့ အသည်းနှလုံးကိုတော့ မသတ်ကြပါနဲ့တဲ့။ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့လေ။ ပြီးခဲ့တာတွေပြီး ပါပြီ။ ဘုရားက ဟောခဲ့တယ်။ . . ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့အကောင်းအဆိုး အကျိုးအပြစ်အားလုံးကို ကိုယ်သာလျှင် ခံစားခံစားရမယ်တဲ့။ ဒီ တော့ ရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ရလဒ်ကောင်းပြန်ရတယ်လို့ပဲမှတ်လိုက် တော့။”

ဦးဟန်သာနေမင်းထံမှ လုံးဝအသံထွက်မလာတော့။ လင်း လည်း မကြီးပြောတာကို နားထောင်လို့ကောင်းနေသည်မှာ အသက် ရှည်ပင် မျှော်လင့်လောက်ပါသည်။

“တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ချင်သေးတယ်။ ရှင်၊ ကျွန်မကိုပစ် သွားတုန်းက ဖားနဲ့လိုက်ပြီး ထိုးသတ်ဖို့ကြံစည်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုသာသတ်လိုက်ရင် ဘာမှမသိဘဲ သွက်ချင်းသေသွားမှာမျိုး ကို မလိုလားပြန်ဘူး။ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင်မသိတာတွေ

သိပြီးမှ တစ်ခိုခိုခံစားပြီးမှ သေသွားတာကို လိုချင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မမောင်ကြည့်နေခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ဝန်ဆိုတာကိုယုံလို့ပဲ”

ဒီလိုခံစားခဲ့ရတာတွေက ထုသားကျနေပြီပဲ မမကြီးက လင်း ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေခဲ့တာဖြစ်ရမည်။ အသည်းကွဲတာတောင် သွား ရင်းလာရင်းကွဲပါလို့ပြောခဲ့တဲ့နောက် လင်းအသည်းကွဲတာလောက် တော့ မမကြီးက ဗျင်းပြီပေါ့။ ဒါတွေကြောင့်လည်း မမကြီးရဲ့ပြောဆို နေထိုင်ပုံနှင့် အတွင်းစိတ်တွေ၊ အယူအဆတွေက ခန့်မှန်းလို့မရ တောင် အံ့ဩစရာကောင်းနေတာဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်မရှင်နဲ့တွေ့ခဲ့တုန်းက မေဗေရယ်လင်းရဲ့အရွယ်ပဲ။ ဒါ ပေမဲ့ သိတတ်မှုခြင်း အမြင်ကျယ်တာခြင်းတွေကျတော့ အရမ်းကွာ ဟခဲ့တယ်။ ကျွန်မ မသိတာတွေကို ညီမလေးက အကုန်သိနေတတ် တယ်။ ကျွန်မမှာမရှိတဲ့ ထက်မြက်မှုတွေ သူ့မှာပါလာတယ်။ ကျွန်မ မှာ မရှိခဲ့တဲ့သတ္တိမျိုးတွေ သူ့မှာပါလာတယ်။ အရမ်းအံ့ဩစရာ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မငယ်ငယ်က လုပ်ချင်ခဲ့တာတွေ၊ မြစ်ချင်ခဲ့ တာတွေအားလုံးကို သူက အကုန်လိုက်ပြည့်ဆည်းပေးနေသလိုပဲ။ သူ့ကိုဘာမှမသင်ရဘဲ ဘာမှလည်းပြောပြထားရဘဲနဲ့ ဒီလိုတွေဖြစ် လာတာ ကျွန်မဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်လည်းမကောင်းပါဘူး။”

“...”

“ဝင်္ဂလည်ပြီလို့သာတွေ့ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပြန်လိုက်ပါ တော့။ ဒီအရွယ်တွေရောက်မှ ပြန်တွေ့ကြတာမို့လို့ ကျွန်မရန်မတွေ့ တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့... ပြောလိုက်ဦးမယ်”

မမကြီး စကားပြတ်လိုက်စဉ်မှာ လင်းက ဆောင်းကြည့်လိုက် တော့ ဦးဟန်သာနေမင်းက ညှို့ဖိုင်းနေသောမျက်နှာကြီးဖြင့် ခပ် ပြည်းပြည်းထရပ်၏။ မမကြီးကတော့ ပြုံးမာန်ဝင့်ထည်၍ တောက် ပနေသောမျက်နှာပေးဖြင့် ဦးဟန်သာနေမင်းကိုစိုက်ကြည့်၏။

“ကိုယ့်ကိုနှစ်နှာအောင်လုပ်သွားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အပင် ပန်းခံပြီး လက်စားချေရာမလိုဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ‘ဝင်္ဂဆို တာ နောင်ဘဝမကူးဘူး’ ဆိုတဲ့ လူတိုင်းသုံးနေကျစကားကို ကျွန်မ က လက်ခံလို့ပဲ။ တစ်နေ့နေမှာ သူများကို နှစ်နှာအောင်လုပ်ခဲ့ရင် ကိုယ့်ကိုလည်းနှစ်နှာခံနိုင်တဲ့အကြောင်းတစ်ခုကတော့ တစ်နေရာ ကနေ သေချာပေါက်ပေါ်လာမှာပါ။ ဝင်္ဂလိုက်တယ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ။ အဲဒီဝင်္ဂကပဲ အဲဒီလူကို လက်စားပြန်ချေပေးလိမ့်မယ်။ ရှင်ရာ ကျွန်မပါ ဘဝသံသရာထဲမှာ လည်နေတဲ့သူတွေဆိုတော့ ဒီတစ်ခါ ရှင်အလှည့်ပေါ့။ ရှင်ပြန်လို့ရပါပြီ”

ဦးဟန်သာနေမင်း စကားတစ်ခွန်းမှပြန်မပြောတာကလည်း လင်းအတွက် အံ့မခန်းဖြစ်ရလေသည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး ပြန် ထွက်သွားချိန်မှာ လင်းဘယ်လိုမှဟန်ပဆောင်နိုင်ဘဲ မမကြီးကိုပြေး ပြီး မက်ထားလိုက်မိသည်။ မမကြီးကလည်း လင်းကိုအရာရာနား လည်နေသောပုံစံဖြင့် ပြန်မက်ထား၏။ အချိန်ကြာအောင်မက်ထား ပြီးမှ...

“ညီမလေးပြောသလို သူဟာ အတ္တကြီးတဲ့သူ။ အရာရာကို ငွေခွဲတန်ဖိုးဖြတ်တတ်တဲ့သူဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ သူ့နဲ့မမကြီးက ညီမလေးမပွေးခင်မှာ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက မမကြီး တို့က အရမ်းဆင်းရဲတယ်။ ဆင်းရဲပေမယ့် ဘဝကိုအတူလက်တွဲ ရင်ဆိုင်ဖို့ တိုင်ပင်ပြီးသားပါ။ လူသိရှင်ကြားတွဲပြီး မိဘဆွေမျိုးတွေ ကိုတောင် ဖွင့်ပြောပြီးနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုများတဲ့မမကြီးရဲ့ ဘဝထဲကို သူဝင်မလာရဲဘူးထင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးအကြောင်းပြ ချက်တွေအမျိုးမျိုးပေးပြီး ရန်ကုန်ကိုပြန်သွားတယ်”

“...”

“သိပ်မကြာပါဘူး။ အဆက်အသွယ်တွေပြတ်ပြီး သူ့အစ်မ သဘောတူတဲ့သူငွေသမီးကို လက်ထပ်ခဲ့တာပဲ။ ဇာတ်လမ်းက မိုး

ပေမယ့် ခံခဲ့ရတဲ့နှလုံးသားက ဆန်းပြားတယ်”

လင်းက မမကြီးနှုတ်ခမ်းကိုပိတ်လိုက်တော့ လင်းရဲ့လက်ကို ပြန်ခွာချပါသည်။

“သူ့အတ္တကိုရှေ့တန်းတင်ပြီး ဘဝကိုတွက်ကိန်းထုတ်သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ တစ်မရဲ့စည်းစိမ်ပေါ်မှာ ခံစား၊ ယောက္ခမရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေပေါ်မှာ ခံစားပြီး ဘဝမှာ မောက်မာ ထောင် လွှားနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

“တော်ပါတော့ မမကြီး၊ လင်းတောင်းပန်ပါတယ်။ မမကြီး ကိုသနားလွန်းလို့ သေရပါတော့မယ်”

ဟု လင်းက ငိုပြီးပြောလိုက်မှ မမကြီး နှုတ်ပိတ်သွားတော့ သည်။ မမကြီး၏ ဖျိုသိပ်နိုင်စွမ်းသောခံစားချက်တွေနှင့် ဘဝကို အောင်မြင်တိုးတက်အောင်လုပ်နိုင်ခဲ့သော အရည်အချင်းတွေက လင်းအတွက် ပညာတွေတိုးပွားစေတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

သူသည် ထွက်လာတုန်းကတော့ သားခံစားရသလို အပျိုကြီးလည်း ခံစားရအောင် လုပ်ဖို့ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့အကြံအစည်မစရသေးခင် သူ့ကိုအရင်ဆုံးလက်စားပြန်ချေလိုက်တာကိုခံစားလိုက်ရပါသည်။ အကြောင်းကတော့ သူနှင့်မန္တလေးမှာ ချစ်ခဲ့ဖူးသော 'ပေကျူလိုင်ရှင်း' ကိုတွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်တည်း။

'ပေဗေပရယ်လင်း' ဆိုသည်နာမည်ကို ကြားလိုက်တုန်းက ဝေါသတွေဖိစီးနေတာနှင့် ဘာဘာညာညာမတွေးဖြစ်ခဲ့။ ရှင်းလင်းပိုးထည်တိုက်တိုလိုက်သွားပြန်တော့လည်း မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ

က မေဂျာလိုင်ရှင်းဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ လောကမှာ နာမည် တူလူတွေတွေရှိနိုင်သလို မေရှင်းလည်း ဒီလိုအဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ဘဝထဲကိုရောက်မလာနိုင်ဟုသာ တွေးခဲ့တာဖြစ်သည်။

ခုတော့ တွေ့ဆုံရင်ဆိုင်ခဲ့ရပုံတွေ၊ ပြောဆိုနှင့်လွှတ်လိုက်ပုံ တွေက သူ့နှလုံးသားတွေ ဟန်သာလမင်းထက်ပင် ကြွေမှုသွားပြီ လားပသိပါ။ ကားကိုပင် ကြိုးစားထိန်းပြီး မောင်းလာခဲ့ရသည်။ ရင်ကိုထိမှန်ခဲ့သည့်စကားများကြောင့်လည်း အသိနှင့်ခန္ဓာ တခြား စိလွင့်အောင် ခံစားရသည့်အပြင် မြန်ချေပဋိ စကားတွေလည်း မရှိခဲ့။

"ဘုရားက ဟောခဲ့တယ်။ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ အကောင်းအဆိုး အကျိုးအပြစ်အားလုံးကို ကိုယ်သာလျှင် ခံစားခံစားရမယ်တဲ့။ ဒီ တော့ ရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ရလဒ်ကောင်းပြန်ရတယ်လို့ပုံမှန်လိုက် တော့"

"တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှင်မသိတာတွေသိပြီးမှ တစ်မိ ဝိပ်ခံစားပြီးမှ သေသွားတာကို လိုချင်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မစောင့် ကြည့်နေခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ဝင့်ဆိုတာကိုယုံလို့ပဲ"

နားထဲမှာ အထပ်ထပ်ကြားယောင်လာသည့်စကားတွေက

သူ့အတွက် သေရာပါတော့မည်လား။ တစ်ချိန်တုန်းက မေရှင်း ခံ စားခဲ့ရသလို သားခံစားနေရတာဟာ သူ့အတွက်ဝင့်ဟုဆိုလျှင် ထို ဝင့်ကိုကျေအောင် သူ့ဘယ်လိုပေးဆပ်ရတော့မလဲ။

ခြံထဲကိုရောက်တော့ ကားထဲမှခြေထောက်တွေကို မသယ် ချင့်သယ်ချင်သယ်လာပြီး ပင်ပန်းစွာဝင်လာခဲ့ရသည်။ တစ်သက် လုံး သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်လှုပ်ကလေး သွားလာတတ်သော သူက ထိုပုံစံဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာသောအခါ အောင်တိုးက ဘာမှ မမေးရဲဘဲ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးပြုကြောင်ကြောင်ကြည့်ကျန်ခဲ့၏။

အခန်းထဲကိုရောက်ပြန်တော့ စိတ်ကောလူပါပုံကျကာ နဖူး ပေါ်လက်တင်စဉ်းစားနေမိလေသည်။ သူပင်သားလိုအခန်းအောင်း ပြီး ဇာတ်တော်ထဲမှာ အလွမ်းမဆုံးလုပ်ရတော့မည်လား။ မေရှင်း ပြောခဲ့သောစကားတွေပင်မက မေပေရယ်လင်းနှင့် သား၏စကား များကလည်း ညရောက်တဲ့ထိ သူ့စိတ်တွေကို အလဲထိုးလာသည်။ ရိုက်ချိုးတိုက်ခိုက်လာသည်။

'လင်း' ပုံစံဖြင့် သူ့ကိုစိန်ခေါ်ခဲ့သော၊ နှောင့်ယှက်ခဲ့သော၊ အရွက်ခွဲခဲ့သောစကားလုံးများ၊ အမူအရာများကို မြင်ယောင်ကြား ယောင်သည်။ ပြီးတော့ 'စပရယ်' ပုံစံဖြင့် ရင်းနှီးခဲ့ရသော၊ သမီး

တစ်ယောက်လို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရသော၊ ချွေးမတော်ချင်ခဲ့သော၊ ချစ်စရာစိတ်ဓာတ်ကလေးများ၊ စိတ်ကူးအသစ်အဆန်းကလေးများ၊ ဖြူစင်ထက်ကြွပုံလေးများကို မြင်ယောင်ကြားယောင်သည်။

နောက်ဆုံး 'လင်း' နှင့် 'ဧပရယ်' တို့၏ တစ်ပေါင်းတည်း တစ်သားတည်းဖြစ်သွားသောပုံစံဖြင့် ရင်ဖွင့်ပြခဲ့ပုံတွေ၊ ဝန်ခံခဲ့ပုံတွေ၊ တောင်းပန်ခဲ့ပုံတွေကိုသာ အလှည့်ကျ မြင်ယောင်ကြားယောင်နေလေသည်။

“လင်း”

(ငွေစကားမပြောမီ လူကြီးမင်း။ ကျွန်မသုဇယ်ချင်းကိုသာ တောင်းပန်ပါ။ ဒါမှ ကျွန်မကျေနပ်မယ်)

(တစ်ဆိတ်လောက် ကျေနပ်ပြီနဲ့ နားထောင်ပေးပါ။ လူကြီးမင်း ကျွန်မတို့ကိုအလျော်ပေးစရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မလိုက်လာတာက တရားမျှတမှုနဲ့ မြန်မာလိုသိတတ်မှုကိုနားလည်ဖို့ သတိလာပေးတာပါ။ လောကမှာ သူ့အလှည့်ကိုယ်အလှည့်ဆိုတာရှိတယ်။ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ စောစောကလူကြီးမင်းလုပ်သွားခဲ့တဲ့ပုံစံအတိုင်း ကျွန်မလုပ်ပြပါမယ်)

(ပြီးလေးကြီးကရော ဘယ်လောက်အဆင့်အတန်းမြင့်မားနေလို့လဲ။ ဒေါသမဖြစ်ပါနဲ့။ အရမ်းနာသွားသလား။ ဆေးကုသစရိတ် ဘယ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောက်ပေးရမလဲ)

“ဧပရယ်”

(သမီးလိုချင်တာ လူဝတ္တရားပါ။ နွေးထွေးတဲ့ဆက်ဆံမှုတစ်ခုတည်းကိုပါ။ ဒါကို အနိကယ်က အထင်သေးပြီး ဥပေက္ခာပြုခဲ့တဲ့အတွက် မဟုတ်ပဲခံတတ်တဲ့လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့အဆိပ်ကိုထုတ်ပြန်လိုက်တာပါ အနိကယ်)

(အရှက်ခွဲချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ၊ အနိုင်ယူချင်တဲ့အကြံတွေနဲ့ တမင်သက်သက်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ အဓိကက လောကကြီးမှာ ဖိလိုလူနဲ့ တစ်ယောက်လည်းရှိနေပါလားဆိုတာကိုသာ သိအောင်လုပ်ပြမိတာပါ)

(အနိကယ်အပေါ် အရှက်ခွဲမိတာတွေ၊ ရိုင်းပြဲမိတာတွေ၊ နောင်ယုက်ခဲ့တာတွေအားလုံးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းဆိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျေအေးပါလို့တော့ သမီးပြောရင်ပါတယ်။ အနိကယ် ဆင်တဲ့လက်စွပ်ကိုလည်း မြန်အပ်ခဲ့ပါမယ်။ မြီးတော့ သမီးကန်တော့ခဲ့ပါမယ်)

သူသည် နှစ်ကိုယ်ခွဲပြီး သရုပ်ဆောင်သွားခဲ့သော အမူအရာတွေ အသံတွေကို အထပ်ထပ်မြင်ယောင်ကြားယောင်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုသာ ချလိုက်မိတော့သည်။ 'လင်း' ပုံစံနှင့် 'ဧပရယ်' ပုံစံ

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေ့အားလုံး သူ့အတွေးအာရုံထဲမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သမျှ နောက်ဆုံး
မေပေရယ်လင်း၏ ဝန်ခံကျေးဇူးပြီး ကန်တော့သွားသောပုံစံလေး
ကသာ ထိုတိုက်ပွဲမှာ ခိုလှုံလှုံသွားပြီဖြစ်လေသည်။ သူ့ရင်ထဲ မော
ပန်းစွာဖြင့် ထထိုင်လိုက်မိ၏။

လူငယ်တွေ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတတ်မှုတွေ၊ ခံစားတတ်
မှုတွေက သူ့ကိုအိပ်ပေရအောင် ပညာကောင်းကောင်းပေးနေပြီမို့
အခန်းထဲမှထွက်လာပြီး သားဆီလာကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။ သူ့ထွက်
လာစဉ်ကပုံစံအတိုင်း သားသည် ပင်ပန်းညှိုးငယ်စွာ အိပ်မောကျ
နေပြီဖြစ်၏။ Repeat လုပ်ဖွင့်ထားသော ဟန်ထွန်း၏...

“ရင်နာတယ်ပေရယ်”

သိချင်းက ဘယ်နှပတ်မြောက်သွားပြီလဲမသိပါ။ သူ သား
ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မေရယ်တတ်ပုံကိုတစ်လှည့်၊ သားမျက်နှာ
ကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ၏စိတ်မှာ စွဲလမ်းနေသော...

သူ၏မာန်မာနဖြင့်ကြည့်မြင်ထားသော 'လင်း' အမြင်ကိုသာ
ခွာချလိုက်လျှင်... မေပေရယ်လင်းသည် ချစ်စရာကောင်းသော၊
သဘောထားပြုစင်သော၊ အမြဲတက်ကြွလန်းဆန်းနေတတ်သော၊

ဝါသနာကိုဖြစ်မြောက်အောင်ကြိုးစားနေသော ချစ်စရာသမီးငယ်
ကလေး...

ဟန်သာလမင်းကလည်း မကြာခင်မှာ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့
မည့်လူငယ်ကလေးဖြစ်သလို၊ အနုပညာဘက်မှာလည်း ထူးချွန်
အောင်ကြိုးစားနေသောသားငယ်ကလေး။ ထိုသို့...

အညွန့်တလူလူထိုးတက်နေကြသော အရည်အသွေးတောက်
မြောက်နေကြသော၊ အနာဂတ်ပန်းတိုင်ကို ရင်ခုန်ပျော်ပွေ့စွာ မျှော်
လင့်နေကြသော၊ အမှားကိုလုပ်မိသော်လည်း ချက်ချင်းဝန်ခံပြီး
အမှန်ကိုမြတ်နိုးတတ်ကြသော ထိုလူငယ်ကလေးနှစ်ဦး၏တက်လင်း
တွေကို သူ၏မာနတွေ၊ အတ္တတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေနှင့်
ပိတ်ပင်လိုက်ရမည်လား၊ ရိုက်ချိုးလိုက်ရမည်လား...

သူသည် သားမျက်နှာကိုတစ်စုံစိတ်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

“ဟန်သာလမင်း”

(ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့သင့်တော်တဲ့စားချက်ကလေးတွေကို အတ္တ
တွေ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေနဲ့ မြင်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အဲဒီကလေး
ရဲ့ရင်ထဲမှာ အနာတစ်ခုဖြစ်သွားပြီး သူ့ရဲ့ရှင်သန်မှုတွေ၊ သူ့ရဲ့ထက်မြက်
မှုတွေဟာ အရောင်ငိုနီပျော့သွားတာပဲဖြစ်မယ်)

(သားဘဝမှာ လိုချင်တာ ဘာတစ်ခုမှမရှိတော့ပါဘူး။ သားရင်ထဲမှာ ဝေပရယ်ကလွဲလို့ အားလုံးမဟာ။ သေတဲ့ထိ သားရင်ထဲမှာ ဝေပရယ် ပဲရှိတော့မယ်ဒက်ဒီ။ ဒက်ဒီကို သားပြန်ပြောခဲ့မိတာတွေ၊ အာခံတယ်လို့ ထင်ခဲ့တာတွေအားလုံးအတွက် သားကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ သားလည်း ဝေပရယ် လိုပဲ ဒက်ဒီကိုကန်တော့ပါမယ်)

(ဒက်ဒီစိတ်လျှော့ဖို့ သား ဘယ်တော့မှမတောင်းဆိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားတို့လူငယ်တွေချစ်စားမှုကိုတော့ နားလည်ပေးပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်)

သားပြောခဲ့သောစကားလုံးများ အမူအရာများကလည်း သူ့၏အာရုံထဲတွင် မေ့ပရယ်လင်း၏ပုံစံများလို မိစီးနှိပ်စက်နေပြန်၏။ သူ့သက်ပြင်းချပြီးတော့သာ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

သားကို ရက်ရက်စက်စက်ဆက်ဆံမိခဲ့ပြီ။ ဘယ်တုန်းကမှ မရွယ်ခဲ့ဖူးသော သားမျက်နှာကို ပြင်းထန်သောလက်သီးတွေ ပစ်ပေးခဲ့မိပြီ။ ဘယ်တုန်းကမှ မပြင်ခဲ့ဖူးသော သားမျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကို မြင်ခဲ့ရပြီ။

သူ သားအတွက် တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်မှုဖြစ်တော့မည်။ ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။ သားကို ဒီပုံစံအတိုင်း ပေးမထားနိုင်တော့ပါ။ ဒီပုံစံမျိုး

ရေရှည်ဖြစ်သွားခဲ့ရင် သူ့ပျိုးထောင်ခဲ့သမျှအရာအားလုံး သဲထဲ ရေသွန်သလိုဖြစ်တော့မည်။

ထိုညသည် သူ့စိတ်ကိုကောင်းစွာနှိပ်စက်သော၊ ကောင်းစွာ ပညာပြခံလိုက်ရသောညမို့ လုံးဝအိပ်မရတော့။ မနက်ရောက်လျှင် သူ့ ညက ဆုံးဖြတ်စိတ်ကူးလိုက်သည့်ပုံစံအတိုင်း ရှင်းလင်းပိုးထည်တိုက်ကတ်မှ ပုန်းနံပါတ်အတိုင်း မေရှင်းဆီပုန်းခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဟဲ့လို့... ပြောပါ။ မေဂျူလိုင်ရှင်းပါ”

“မေရှင်း... ကိုယ်ပါ၊ နေမင်းပါ”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ပုန်းခေါ်ရတာလဲ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မတို့နဲ့ ပြောစရာအကြောင်း လုံးဝမရှိတော့ပါဘူး”

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ရှိပါတယ်၊မေရှင်း။ ကိုယ် မင်းကိုတောင်းပန်ချင်တယ်”

“ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ ဝင့်လိုက်တာကိုကြောက်နေလို့ တောင်းပန်မှာလား။ ရှင်၊ ကျွန်မအပေါ် လုပ်သွားတဲ့လုပ်ရပ်က ကမ္ဘာကျေသော်လည်း ဥဒါန်းမကျေဆိုတဲ့စကားပုံအတိုင်း ဘဝစာဆက်ဆက်ပုန်းနေမှာမို့လို့၊ ဘယ်လိုတောင်းပန်မှုမျိုးနဲ့မှ မကျေအေးနိုင်ပါဘူး။ မိန်းကလေးတွေက အမှန်းတရားကြီးလာရင် နေ့ဦး

မှာတောင် နင်းကျတယ်ဆိုတာ ရှင်သေတဲ့ထိ ပုတ်လိုက်ပါ။

“ပြောပါ... မေရှင်း၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းပြောချင်တိုင်းပြော လိုရသွားပြီမို့လို့ ကြိုက်သလောက်ပြောပါ။ ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... မင်းလက်မခံလည်း ကိုယ်ကတော့ တောင်းပန်မှာပါ။ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ဖြစ်ရပ်ပေမယ့် နားထောင်မှုသက်သက်တော့ လုပ် ပေးပါ။”

“...”

“မင်း ကိုယ့်ကိုလက်စားချေမှုတို့၊ ဝန်တို့ဆိုတဲ့စကားလုံးတွေ နဲ့ နှိပ်စက်နေမယ့်အစား ကိုယ့်မှန်ကန်မှုကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ရန်တွေ လိုက်စမ်းပါ။ အတ္တကြီးတဲ့လူ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူ၊ လူပုင်း၊ လူဘော်ကြော၊ ငွေမက်တဲ့သူ၊ အဲဒီလိုမျိုး အဲဒီထက်ဆိုးတဲ့စကား လုံးမျိုးတွေနဲ့ ရန်တွေ့ တော်ဟပ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ်နဲ့ထိုက်တန် တာ အဲဒီစကားလုံးတွေပါပဲ။”

“...”

“တကယ်တော့ ကိုယ်၊ မင်းကိုချစ်ခဲ့ပေမယ့် အိမ်ထောင်သည် အဝကိုပြေလည်အောင်ထမ်းဆောင်ဖို့ သတ္တိမရှိခဲ့ဘူး။ လင့်ဝတ္တရား ကျေပွန်မှုကို ကြောက်လန့်ခဲ့မိတယ်။ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေဖို့ဆိုတာ

လည်း... စိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ရဲခဲ့ဘူး။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အစ်မဖောက်ခဲ့တဲ့လမ်းကို အဆင်သင့်လျှောက်ခဲ့ရသူမို့ ထမင်းကို ကိုယ့်လက်နဲ့စားရဖို့ထက် ခွဲကျွေးတာကိုပဲ စားချင်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ဒါ ကြောင့် အစ်မစိစဉ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း... ရွှေပုံပေါ်မှာ တန်းထိုင်ရမယ့် သူငွေ့သမီးကိုလက်ထပ်ခဲ့မိတာပါ။”

“တော်... တော်ပြီ၊ ထပ်မပြောနဲ့တော့”

“ရပါပြီ... အဲလောက်ပြောရရင်ပဲ ရင်ထဲမှာပေါ့ပြီး အသေ ပြောပေးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ကိစ္စကိုတော့ ပြောချင်ပါ တယ်။”

“မပြောပါနဲ့။ ရှင်တစ်ခုတော့ သိထားလိုက်။ ပေဂျူလိုင်ရှင်း ရဲ့ညီမ မေဇေပရယ်ရှင်းက သူ့ရဲ့နလုံးသားဇရာရာကိစ္စကို သူ့ဘာသာ သူပြောရှင်းလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ကျွန်မယုံတယ်။ ယုံတဲ့အတွက် သူ့ဘဝ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ကိုပဲ ကျွန်မတိုက်တွန်း တယ်။ ကျန်တာတွေ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ပြီးတော့... မေလင်းက မေရှင်းလို စွန့်ပစ်ခံလူတန်းစားထဲမှာပါဘူး။”

ဆိုပြီး ဖုန်းပိတ်သွားတော့သည်။ သူ့မကျေနပ်သေးဘဲ ချက် ချင်း ကားထုတ်၍ သူမတို့အိမ်သို့လိုက်သည်။ သို့သော် အပြင်ထွက်

သွားသည်။ ဘယ်သူမှမရှိပါဟုသာ စာငြင်းခံခဲ့ရသည်။ စာလုပ်ကို လိုက်ပြန်တော့လည်း တစ်ပတ်အတွင်း တွေ့လို့မရပါဆိုပြီး တုံ့ပြန် လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ လက်လျှော့ပြီး အိမ်သို့သာပြန်လာခဲ့ ရ၏။ နားထဲမှာ...

“သူ့ရဲ့နဲ့လုံးသားကိုစွဲကို သူ့ဘာသာသူ မြေရှင်းလိမ့်မယ်။ သူ့ကို ကျွန်မယုံတယ်။ ယုံတဲ့အတွက် သူ့ဘဝသူ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ် ချက်နဲ့ ရပ်တည်နိုင်ဖို့ကိုပဲ ကျွန်မ တိုက်တွန်းတယ်။ ကျန်တာတွေ ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး။”

“ဆိုသည့်မေ့ရှင်းရဲ့အသံက လွင့်ယုံလာသောအခါ သူ ခေါင်း ထဲ အတွေးတစ်မျိုးဝင်လာပြီး သားဆီပြေးလာခဲ့မိတော့သည်။ သို့ သော် အခန်းတံခါးဖွင့်လျက် အားလုံးလောမြင်ကွင်းကိုတွေ့လိုက် ရတာမို့ သူ့စိုးထိတ်ပြာဝေသွားလေ၏။

ကြည့်စမ်း! အရက်ပုလင်းတွေ၊ ပန်ခွက်တွေ၊ ဖိးကရက်ဘူး တွေ၊ ဧပရယ်ဓာတ်ပုံတွေ ပရှိတော့။ သားလည်းမရှိတော့။

“သား... လမင်းလေး... သား”
သူ့လှည့်ပတ်အော်သည်။
“သားရေ”

နေရာအနံ့ရှာသည်။ လုံးဝမရှိ။

“သားလေး... သားလေး”

သူ ပြာလောင်ခတ်ပြီး လှေကားမှ တဝန်းဝန်းဆင်းလာခဲ့ သည်။

“ဟိတ်ကောင်! အောင်တိုး၊ ဘယ်သေဝေထိုင်နေသလဲ၊ အောင် တိုး... ခင်လှ... ခင်လှ... အောင်တိုး”

သူ့အော်ဟစ်သံတွေကြောင့် အောင်တိုးနှင့် ခင်လှ အမြေးကြွ လာ၏။

“သားမရှိတော့ဘူး။ ငါ့သား ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်ထွက်သွား သလဲ၊ ကြားလား... ခင်လှ၊ မေးလိုက်ရင် ထစ်ထစ်အာအာနဲ့ ငါ့ချ ထည့်လိုက်ရ”

“ဟို... ဟို”

“အခန်းထဲမှာ ရှိပါလိမ့်မယ်ဆရာရယ်၊ အခုတလော လမင်း လေး၊ အခန်းအောင်းနေတယ်လေ”

“ငါကြည့်ပြီးလို့ မေးတာပေါ့ကွ၊ မင်းမသိရအောင် အိမ်မှာ နေပြီး ဘာလုပ်နေလဲ၊ တောက်! ငါအကုန်သတ်မိတော့မယ်”
သူ ခါးထောက် ဟိန်းဟောက်လိုက်သောကြောင့် အောင်တိုး

က ခေါင်းကိုကုပ်ရင်း...

"ကျွန်... ကျွန်တော်လည်း ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ဆရာ။ သူ့ အခန်းထဲမှာရှိမယ်ထင်လို့ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်နေတာပါ။ ဒါ ပေမဲ့ တိတ်တဆိတ်လုပ်ဖို့ကြံနေတဲ့ အကြံသမားကတော့ ဂရုစိုက် ကြည့်နေလည်း သူ့အကြံကို ဖြစ်အောင်လုပ်သွားမှာပဲ"

"ဟာကွာ၊ အရေးထဲ ဆင်ခြေပေးနေပြန်ပြီ။ ငါဒေါသထွက် လာပြီနော်။ အခုဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သားမရှိတော့ဘူး။ ဘယ်နေရာ သွားရှာမလဲ။ ငါ့သားလေးတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းကိုတားနဲ့ထိုးမယ်။ ပိန်းမခိုးသွားတာဆိုရင် မင်းကိုမီးကင်ပစ်မယ်"

"အောင်မယ်လေး!"

"မလုပ်ရသေးဘူး၊ အော်မနေနဲ့။ သောက်သုံးမကျတဲ့ ခွေး ကောင်။ ဒီကလေးတစ်ယောက်ကိုတောင် နိုင်အောင်ပထိန်းနိုင်ကြ ဘူး။ နှစ်ယောက်လုံးကို အပြစ်ပေးမယ်။ ခင်လှ၊ ယောင်နုကြည့် မနေနဲ့။ နှင့်ပါးကို နှစ်ချက်ချတယ်မှတ်။ အောင်တိုး၊ မင်းမှတ်နာကို သုံးချက်ထိုးတယ်မှတ်။ နာလိုက်စမ်း!"

"နှစ်ချက်တောင်၊ ဘယ်ပြန်ညာပြန်လား၊ ဆရာ"

"သုံးချက်ပဲတော်ပြီလား၊ ဆရာ"

"အေး... နည်းသေးတယ်ထင်ရင် တစ်ညလုံးထိုးနေတယ် လို့ ပှတ်လိုက်ပေါ့ကွာ"

ဟုပြောပြီး အောင်တိုးနှင့်ခင်လှသရုပ်ဆောင်ပုံကို မကြည့် နိုင်သလို...

"တစ်ညလုံးသာထိုးရင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝဆုံးပြီပေါ့ ဆရာ ရယ်"

ဟု ပြန်အော်ပြောလိုက်သည့်အသံကိုပါ မကြားနိုင်တော့ဘဲ သားစိတ်ဖြင့် ခြံထဲမှာ ဒေါသထွက်နေလေသည်။ သားသမီး အပူ ဘယ်လောက်ကြီးမားသည်မှာ ဖုန်းခေါ်ကြည့်ဖို့ပင် လုံးလုံးပေမာ်။ တကယ်ခေါ်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ထင်သည့်အတိုင်း ဖုန်းပိတ် ထားသည်ပင်။

သို့သော် သူ ခြံထဲမှာ ကြာကြာမလျှောက်လိုက်ရပါ။ ခဏ အကြာမှာ အေးချမ်းတည်ငြိမ်သောမျက်နှာနှင့်အတူ ခြံရှေ့တိတ် တဆိတ်ရောက်လာသောသားကိုမြင်လိုက်ရတာမို့ သူ့ရင်တထိတ် ထိတ်ဖြင့် တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်၏။

"ဒက်ဒီစိတ်ပူလိုက်ရတာသားရယ်။ သား ဘယ်တွေလျှောက် သွားနေတာလဲ"

"Don't worry..."

သူ ပြုံးလိုက်သည်။

"စိုးရိမ်ရတာပေါ့သားရယ်။ သားအတွက် ဒက်ဒီအသက်ရှင် နေတာပဲ"

"စိတ်မပူပါနဲ့။ သား ဘယ်မှလျှောက်မသွားပါဘူး။ ညက ဒက်ဒီကိုပြန်ပြောမိတာတွေ ဒက်ဒီမကြိုက်တဲ့အရက်တွေ၊ ဝါးကရက် တွေသောက်မိတာတွေအတွက် နောင်တရပြီး ချက်ချင်းပြုပြင်လိုက် တာပါ။ . . . အကောင်းဆုံးဖြစ်နေတဲ့ဘဝကို အတုံးပစ်ပါဘူးဒက်ဒီ။ သား၊ ဒက်ဒီကိုအမြဲစိတ်ချမ်းသာစေဖို့ အားပေးပေးပါ။ ပေးပြီး သားကတိကိုမဖျက်ပါဘူး။ ဒီနေ့ သင်တန်းတွေ အကုန်ပြန်တက် တယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . ဧပရယ်ကိုတော့ မတွေ့ခဲ့ပါဘူးဒက်ဒီ"

သူ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ရင်ထဲမှာ စူးနစ်သွား၏။

"မတွေ့တာဘဲ ကောင်းပါတယ် ဒက်ဒီရာ။ သူ ဒီလိုရှောင် လိုက်တာပဲပါ။ မုန်းပြောင်းလိုက်ကတည်းက ဧပရယ် လုပ် ရပ်မှန်ပြီးသားပါ။ တွေ့လည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သူငယ် ချင်းလိုတောင် . . . ပတ်သက်လို့မှမရတော့တာ။ ကြာတော့လည်း အချိန်က ကုစားပေးသွားမှာပေါ့"

သားက ထပ်ပြောပြီး စိတ်ထဲဝင်သွားသောအခါ သူ့ခပ် တောင့်တောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သားပြောခဲ့သောစကားများ အတွက် သူ အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ သားမုက်နှာ ညှို့ငယ် သွားပုံ၊ မျက်ရည်လည်ပုံတို့သည် သူ့ရင်ကို နာကျင်စူးရှစေောင် ပြုလုပ်နိုင်သောလက်နက်တစ်ခုဖြစ်သည်။

ရပ်နေရာမှ လေးတွဲတွဲ လျှောက်လှမ်းလာပြီး သူ့စာပတ် နေကျခဲ့လေးမှာ ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မုန်းထုတ်ပြီးသားကို ခေါ် ကြည့်လိုက်သည်။

"သားဘာလုပ်နေလဲ"

"စာကြည့်နေတယ် ဒက်ဒီ"

"သား ဒီလိုချက်ချင်းပြုပြင်လိုက်တာ ဒက်ဒီဝမ်းသာပါတယ်။ Congratulation ပါ။ ခုကြည့်နေတဲ့စာကို ပြီးမှဆက်ကြည့်လိုက်ပါ လား။ ဒက်ဒီ အစီအစဉ်တစ်ခုပြောစရာရှိတယ်"

"ဘာများလဲ . . . ဒက်ဒီ"

"Amazing မြစ်ရမယ်ကွာ။ ခုတော့ပြောသေးဘူး။ ဒက်ဒီ နောက်သာ လိုက်နာ။ မင်းပန်းနေတာတွေလည်း လန်းသွားမယ်။ ညစ်နေတာတွေလည်း သစ်သွားမယ်။ လိုက်မယ်မို့လား"

“လိုက်မှာပေါ့ခက်ဒီရ၊ ဘယ်ငြင်းလိမ့်မလဲ၊ ခက်ဒီက အထာ
ကိုင်နေပြန်ပြီ၊ ဘာလဲ. . . Puzzle Palace က ဦးမောင်မောင်စား
နဲ့ Presenter လုပ်မလို့လား”

“သားအတွက်ဆို ခက်ဒီ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ”

“မိုက်ပြီ၊ ဒီလေသံမျိုးကိုလိုချင်တာ၊ Ok, Let's go...”

သားက ပြောပြောဆိုဆိုကားဆီလှင်းသွားလေပြီ၊ အကြောင်း
အရာတစ်ခုကို ကြာရှည်ဆုပ်ကိုင်မထားသော ပြောင်းလဲတိုးတက်
နေသည့် ခေတ်လူငယ်တွေ၏ စရိုက်က သူ့အတွက် အံ့ဖွယ်ဖြစ်ရ၏။

Thank you ပါ. . . သားရယ်၊ သားအတွက် ခက်ဒီဘဝကို
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေးဆပ်သွားတော့မှာပါ။

နေရာင်တောင်ပွယ်အတွယ်မှာ
 ငွေလမ်းလေး ထွန်းလင်းလာတာကြောင့်
 လင်း ရဲ့ပျက်နှာလေး
 ပိုပြီးလင်းလက်တောက်ပလာတာ
 ရင်ခုန်သံစဉ်ကြီး
 တုန်ဟည်သွားရလေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၂)

လူတစ်ယောက်မှာ အကြိုက်တစ်မျိုးစီရှိသလို စရိုက်တစ်မျိုးလည်း ရှိကြပါသည်။ ဥပမာ...

- (၁) ဖြစ်သလိုနေထိုင်တတ်သောစရိုက်။
 - (၂) စည်းစနစ်တလွန်ကြီးပြီး နေရာတိုင်းကို အသေးစိတ်ရှုမြင်ဝေဖန်တတ်သောစရိုက်။
 - (၃) သန့်သန့်ပြန်ပြန်ကြုကြုရွရွ နေထိုင်တတ်ပြီး မာနခေါင်ခိုက်နေတတ်သောစရိုက်။
- စသဖြင့် မြင်လို့မရသည့်စရိုက်မျိုးပေါ့။ 'လင်း'ကတော့ ထို

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဥပမာသုံးခုထဲမှ နံပါတ်(၁)အမျိုးအစားထဲတွင် ပါဝင်သူဖြစ်သည်။
ထိုဖြစ်သလိုပေါ့ပျက်ပျက်နေထိုင်တတ်သောစရိုက်ကြောင့်ပင် လင်း
ဘဝထဲကို မထင်မှတ်သော ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်က ရုတ်တရက်
ခုန်ပေါက်ဝင်ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်၏။ အဖြစ်အပျက်မှာ...

“မေ့ပေရယ်လင်း”

လင်းသည် အင်းလျား၏ လူရှင်းသောတစ်နေရာမှာထိုင်ပြီး
ကန်ရေပြင်ကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာ ရုတ်တရက်
ကြားဖူးနားဝရှိသောအသံတစ်ခုက လွင့်ပျံလာတာဖြစ်သည်။ လှည့်
ကြည့်လိုက်တော့...

“ဟင်! အန်ကယ်၊ သမီးနောက်လိုက်လာတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးက သိပ်ပြီး Active မဖြစ်ရင် စိတ်တွေ
လည်း သိပ်ပြီး Exciting ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် အင်းလျားတို့၊ စိမ်း
လန်းစိုပြည်တို့၊ မျှော်စင်ကျွန်းတို့မှာ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်
တတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်ပြောလို့ အန်ကယ်တွေ့အောင် လိုက်ရှာရ
တာပဲ။ အန်ကယ် အားလုံးကိုစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ သမီးကိုလိုက်
ရှာတာ”

လင်းအရမ်းအံ့ဩရပြီး တက်ကြွရွှင်လန်းသော ဦးဟန်သာ

နေမင်းရဲ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်က အိပ်
မက်အလား ထင်မှတ်ချင်စရာပင်။

“သမီး... မေလင်း”

“ရှင်! အန်ကယ်က သမီးကိုဒီလိုခေါ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မေလင်းကို ဒက်ဒီရဲ့သမီးလေးတစ်ယောက်လို
သဘောထားဖို့အတွက် သားကိုပါခေါ်လာခဲ့ပြီသမီး။ သမီးရဲ့ရင်ထဲ
က စစ်မှန်တဲ့စိတ်ထားနဲ့ ဖြူစင်တဲ့သဘောထားကို ဒက်ဒီ ကောင်း
ကောင်းသိသွားပါပြီ။ သမီး... လူတွေအပေါ်မြင်တတ်တဲ့အမြင်
အတိုင်း ဒက်ဒီလည်း မြင်တတ်သွားပါပြီ။ သမီးတို့ရဲ့ရှင်သန်မှုတွေ
ကို အညွန့်တလူတတ်အောင် မြေဆီမြေကောင်းထပ်ဖြည့်ပေးဖို့
သမီးတို့ ထူးချွန်အောင်ကြိုးစားနေတဲ့ ထက်မြက်တဲ့ဉာဏ်သွားလေး
တို့ ပိုထက်အောင်သွေးပေးဖို့ ဒက်ဒီလိုက်လာတာပါ”

ထိုစကားအဆုံး နေရောင်တောင်စွယ်အကွယ်မှာ ငွေလမင်း
လေး ထွန်းလင်းလာတာကြောင့် လင်းရဲ့မျက်နှာလေးပိုပြီး လင်း
လက်တောက်ပလာကာ ရင်ခုန်သံစည်ကြီး တုန်ဟည်းသွားရလေ
သည်။ ထိုခံစားမှုတွေကြောင့် 'ကို' ဆိုသည့် နာမ်စားလေးက အလို
လိုထွက်လာတော့သည်။

“ဒက်ဒီရဲ့အတ္တတွေ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်တွေကိုခွာပြီး ခံစားကြည့်လိုက်တော့ မေလင်းဆိုတဲ့ထက်မြက်တဲ့ကောင်မလေးဟာ ဒက်ဒီအာရုံထဲက ဖယ်ထုတ်လို့မရတော့သလို၊ သားနဲ့လည်းအလိုက်ဖက်ဆုံးကောင်မလေးဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရပါတယ်။ သမီး တစ်ချိန်က ဒက်ဒီကိုပြောခဲ့သလို၊ နေမင်းထက်လင်းတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပါဆိုတဲ့စကားက သိပ်မှန်ပါတယ်။ နေမင်းထက် လင်းရုံတင်မဟုတ်ပါဘူး။ နေမင်းထက်မြင်းပြီး လမင်းထက် လင်းတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပါ”

“...”

“သမီးနဲ့သားတို့လှပတဲ့အနာဂတ်ကို ဖန်တီးတည်ဆောက်ပါ။ သမီးနဲ့သားလိုပဲ သွက်လက်ထက်မြက်တဲ့ မျိုးဆက်သစ်ကလေးတွေကို ပြုစုပျိုးထောင်နိုင်ဖို့သတ္တိပေးပါ။ အဲဒီအနာဂတ်ကိုကြည့်ပြီး ဒက်ဒီရှင်သန်နေမယ်၊ ဒက်ဒီရင်ခုန်နေမယ်”

ဟုပြောပြီး ဦးဟန်သာနေမင်းက လမင်းနှင့် မေလင်း၏ လက်ကလေးတွေကို ဆွဲဆက်ပေးလေသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးလျက် ခေါင်းဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး နောက်ဆုတ်ထွက်ခွာသွားတော့၏။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဦးဟန်သာနေမင်းရဲ့အတွေးအခေါ်အယူအဆလေးတွေက ဘယ်လောက်များ အနုပညာဆန်လိုက်ပါသလဲ။

မေလင်းနှင့် လမင်းသည် ဦးဟန်သာနေမင်း ခပ်ဝေးဝေး ရောက်သွားသည်ထိ လိုက်ကြည့်ပြီးမှ ပျက်နာချင်းဆိုင်ပြီး ရယ်နိုင်ကြတော့သည်။ ပြီးတော့ ရေစက်ရှိသူတွေပီပီ ကံအားသင့်လျော်စွာ အတိတ်ဖြစ်ရပ်ကအစ တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံတွေထိ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွင်းစက်မိခဲ့ပုံတွေကိုပြောပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောလိုက်ကြသေးသည်။ ထိုအကြောင်းတွေကို အားရဝမ်းသာစွာ ဆက်ပြောနေရတာနှင့် သူတို့နှစ်ဦး ချစ်ဖို့မအားတော့။

“လိုက်ရှာရင်လည်း တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ တိုက်ထားရင်လည်း ဒီလိုပုံစံကျမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ်တို့လေးယောက်က တော်တော် ထူးတဲ့ရေစက်ပဲနော်။ ရေစက်က ဒီလောက်ထူးနေမှတော့ ဒက်ဒီနဲ့ မမကြီးကိုပေးစားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“အဲမယ်၊ နာနေပါဦးမယ်။ မကြီးက အပျိုစစ်စစ်နော်။ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ နေပါဦးကိုရဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပေးစားလိုက်ရင် လင်းတို့လေးယောက်က ဘယ်လိုဆွေမျိုးတွေစပ်ပြီး ဘယ်လိုတော်ရမှာလဲ”

“ဟာ... ဟုတ်သားပဲ။ အဲဒါမှပြဿနာ။ ကိုယ်က သားအဖ နှစ်ယောက်၊ မေလင်းက ညီအစ်မနှစ်ယောက်၊ ညီအစ်မနှစ်ယောက်

နဲ့သားအဖနှစ်ယောက်၊ ညီမက သားကိုယူတယ်၊ အစ်မက အဖေကိုယူတယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုတော်ကြမလဲ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့က မွေးတာတွေနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က မွေးတာတွေနဲ့ကော ဘယ်လိုစစ်ပြီး ဘယ်လိုခေါ်ကြမှာလဲ”

“သိဘူးကွာ... ကိုပေးစားချင်တာပဲ၊ ကိုပဲရအောင် သေသေချာချာစစ်ကြည့်ပေါ့”

“နေရင်းထိုင်ရင်း ခေါင်းရွပ်ရပြန်ပြီကွာ၊ အင်း... နေဦးကိုယ် စစ်ကြည့်မယ်၊ ဒီဘက်က ညီမက ဟိုဘက်ကသားနဲ့ရတယ်၊ ဟိုဘက်ကအဖေက ဒီဘက်က အစ်မနဲ့ရတယ်ဆိုတော့ ဒက်ဒီက မေလင်းကို ခယ်မချွေးမတော်မယ်၊ မမကြီးက ကိုယ့်ကို သမက်မတ်ကလေးတော်မယ်၊ ကိုယ်ကကျတော့ မမကြီးကို မနိုးယောက္ခမတော့မယ်၊ မေလင်းကကျတော့ ဒက်ဒီကို ဒဲဒီယောက္ခမတော်မယ်”

လင်းက လမင်း အမျိုးစစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး တခပ်ခပ်သာရယ်နေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ပို့လားချစ်၊ ချစ်နဲ့ကိုယ်က မွေးတဲ့ကလေးနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကမွေးတဲ့ကလေးကျတော့ ကိုယ်ဘယ်လိုမှမစစ်တတ်

တော့ဘူးကွာ”

“မရဘူးကွာ... ရအောင်စစ်ပေး”

ဟု လင်းက ဂျီကျလိုက်သောအခါ လမင်းသည် အမျိုးစစ်ပုံရှာဖွေသည့်အဖေရိုက်ဖြစ်နေတော့၏။ သို့သော်... သူတို့နှစ်ဦးသည် နွဲကောင်းသော၊ ထက်မြက်သော၊ လူငယ်ကလေးတွေပီပီထိုအမျိုးတော်စစ်ပုံမပြီးမချင်း ချစ်ပွဲဝင်ကြမှာမဟုတ်။ ထိုအမျိုးကလည်း ဘယ်လိုတော်စစ်ပြီး ဘယ်လိုအဖြေထွက်လာမည်ဆိုတာ သူတို့ကိုယ်သူတို့လည်း သေချာတာဝန်မယူရဲ။

“ဒီထက်သေချာတာက စာရေးသူလည်း ထိုအမျိုးကိုမစစ်တတ်။

ထိုထက်ပီသေချာတာက ထိုအမျိုးစစ်နေပုံကိုသာ မေဂျာလိုင်ရှင်းသိလျှင် သူတို့နှစ်ဦးကို ပါးရိုက်မှာပင်ဖြစ်လေသည်။ ။